

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА "ПОДБОРЪТ"



КРЪСТОПЪТ

ОБЩЕСТВОТО ГИ РАЗДЕЛИ.
ДАЛИ ЛЮБОВТА ЩЕ ГИ СЪБЕРЕ?

АЛИ КОНДИ



АЛИ КОНДИ КРЪСТОПЪТ

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Продължение на „Подборът“
Обществото ги раздели.
Дали любовта ще ги събере?

НЕ СИ ОТИВАЙ КРОТКО В ТЪМНИНАТА!

*„Не си отивай кротко в тъмнината!
Пред здрача да беснее старостта!
Вий, вий срещу смъртта на светлината!
Мъдрецът, в края си приел съдбата,
не смогнал с реч да освети нощта,
не си отива кротко в тъмнината.
Добрият мъж, изхвърлен от вълната,
оставил крехките си дни в ширта,
вие срещу смъртта на светлината.
Безумецът, възседнал синевата,
разбрал, че сам е внесъл тук скръбта,
не си отива кротко в тъмнината.
Суровият, прогледнал в слепотата
за метеорите на радостта,
вие срещу смъртта на светлината.
И ти, мой татко, сам на висотата,
ругай, ридай с плача на яростта!
Не си отивай кротко в тъмнината!
Вий, вий срещу смъртта на светлината!“*

Дилън Томас^[1]

ДА ПРЕСЕЧЕШ ГРАНИЦАТА

*„Залез и звезда вечерна и призив ясен ме зове!
Барьерата дано не стене,
щом вдигне се и тръгна в откритото море.*

*Към мен се носи прилив сънен от звуци и от пяна
оцветен.*

*Надига се, прелива в мрак бездънен, но у дома се
върща прероден.*

*Сумрак и вечерна камбана, след тях се ражда
тъмнина!*

*И моля се тъга да няма, щом дойде време да се
разделя.*

*Щом приливът ме изведе далече
от всяко Място, всяко Време,
дано тогаз да срещна моя Лоцман вече.
Когато границата пресека.“*

сър Алфред Тенисън^[2]

[1] От стихосбирката „И смъртта ще остане без царство“, „Народна култура“, 1992 г. превод Ал. Шурбанов. — Б.пр. ↑

[2] Превод Ива Колева. Това е стихотворението, което Тенисън настоява да бъде включвано винаги последно в изданията на творбите му. — Б.пр. ↑

1.

КАЙ

Стоя в реката. Водата е синя. Тъмносиня. Отразява цвета на вечерното небе.

Не се движа. Реката се движи. Тя се удря в мен и съска из тревата, израснала на границата между сушата и водата.

— Излез оттам — каза Офицерът. Освети ни с фенерчето си от позицията си над нас на брега.

— Казахте да оставим тялото във водата — престорих се, че не съм разбрал нарежданията му.

— Не казах, че трябва да влизате в самата река. Остави го и излез. И вземете шинела му. Вече не му е нужен.

Погледнах към Вик, който ми помагаше с тялото. Той не беше влязъл във водата. Не е от тези места, но всички в лагера са чували слуховите за отровените реки във Външните провинции.

— Всичко е наред — казах му тихо. Офицерите и Служителите искат да се страхуваме от тази река — от всички реки, за да не се опитаме да пием от тях или да ги пресечем. — Не ви ли трябва проба? — провикнах се към Офицера на брега, докато Вик се колебаеше.

Ледената вода стигна до коленете ми, главата на мъртвото тяло се отпусна назад, а отворените му очи се взираха в небето. Мъртвецът вече не можеше да види нищо, но аз можех. Виждах прекалено много неща.

Винаги съм бил такъв. Думи и образи, свързани в ума ми по странен начин. Забелязвам подробностите, независимо къде се намирам. Както сега. Вик не беше страхливец, но в момента на лицето му бе изписан ужас. Ръкавите на мъртвото момче бяха протрити и водата започна да се стича по разплетените нишки, когато ръцете му се отпуснаха надолу. Слабите му глезени и босите стъпала изглеждаха много бледи в ръцете на Вик, когато той пристъпи по-близо до брега. Офицерът вече бе свалил ботушите от краката му и сега ги люлееше за връзките насам-натам като махало на часовник. С другата си ръка

насочваше право в очите ми ярката светлина на фенерчето. Метнах шинела към Офицера. Наложих му се да хвърли ботушите, за да го хване.

— Можеш да го пуснеш — казах на Вик. — Не е тежък. И сам ще се справя.

Но Вик също влезе във водата. Сега краката на мъртвото момче бяха мокри, а черната му униформа — напълно подгизнала.

— Не прилича много на последно тържество — провикна се Вик към Офицера. В гласа му имаше гняв. — Той ли избра вечерята предишната нощ? Ако е така, значи напълно е заслужил смъртта си.

Толкова отдавна не си бях позволявал да изпитам гняв, че сега не просто го почувствах. Гневът покри устата ми и аз го погълнах изцяло, с острия му метален, разяждащ плътта ми вкус. Това момче умря заради лошата преценка на Офицерите. Не му бяха дали достатъчно вода и сега беше мъртво.

Трябваше да скрием тялото, защото в този лагер не се предполагаше да умираме, а само да стоим тук, докато ни прехвърлят в селата, където Врагът щеше да се погрижи за нас. Само че невинаги ставаше така.

Обществото иска от нас да се страхуваме от смъртта. Но мен не ме е страх.

Страх ме е само да не умра по погрешен, безсмислен начин.

— Така свършват Отклоненията — каза нетърпеливо Офицерът. Пристъпи крачка напред към нас. — Много добре знаете това. Няма последна вечеря. Няма последни думи. Отървете се от него и излизайте.

Така свършват Отклоненията. Погледнах надолу и видях, че водата вече бе станала черна, също като небето. Все още не пусках тялото. Гражданите умират със специално тържество. Отправят последни думи към близките си, изслушват похвалните думи за своя живот, Служители вземат тъканни проби от тях, за да им дадат шанс за безсмъртие.

Не можех да направя нищо за храната или за тъканната проба, но имах думи, които можех да кажа. Те бяха винаги в съзнанието ми, заедно с образите и с числата...

Затова прошепнах някои от тях, които ми се сториха подходящи на фона на смъртта и реката:

*„Щом приливът ме изведе далече
от всяко Място, всяко време,
дано тогаз да срещна моя Лоцман вече.
Когато границата пресека.“*

Вик ме погледна изненадано.

— Да тръгваме — казах му аз и двамата обърнахме гръб на реката и мъртвото тяло.

2. КАСИЯ

Калта е част от мен. Горещата вода от умивалника в ъгъла се стича върху ръцете ми, които почервяват от парата и ме карат да мисля за Кай. Сега ръцете ми приличат донякъде на неговите.

Разбира се, почти всичко ме кара да мисля за Кай.

Изтърках пръстите си с парче сапун с цвета на този месец, на ноември. В известен смисъл харесвам калта. Тя влиза във всяка линия и цепнатина по кожата и очертава карта по дланите ми. Понякога, когато съм много уморена, поглеждам картата и си представям, че ако я разчета, ще открия как да стигна до Кай.

Кай го няма.

Всичко това — далечната провинция, трудовият лагер, мръсните ръце, умореното тяло, изтощеният ум — всичко е, защото Кай го няма и защото искам да го намеря. Странно е как отсъствието може да се усеща така силно, като присъствие. Толкова пълна, осезаема липса, че ако в един момент и тя изчезне, ще се обърна сепнато, изумена, че стаята всъщност е празна, когато преди това със сигурност съм усещала, че вътре има нещо, дори това да не е той.

Извърнах се от мивката и погледнах към нашето мизерно спално помещение. Малките прозорци в горната част на бараката са тъмни. Вече се смрачава. Това е нощта преди най-важното ми прехвърляне; следващата задача ще бъде последната за мен. Съобщиха ми, че след нея ще ме изпратят в Централ, най-големия град на Обществото, за окончателната ми работна позиция в една от службите за сортиране. Истинска работна длъжност, не това копаене в калта, този мъчителен труд. За трите месеца в наказателната трудова бригада минах през няколко лагера, но всичките се намираха в провинция Тана. Бях все така далече от Кай, колкото и в началото.

Ако наистина исках да го открия, трябваше да стане в най-скоро време.

Инди, едно от момичетата с моята барака, мина покрай мен на път за умивалника.

— Остави ли топла вода и за нас? — попита.

— Да — отвърнах аз.

Тя измърмори нещо неразбираемо, докато пускаше водата и вземаше сапуна. Няколко момичета се бяха подредили на опашка зад нея, другите седяха търпеливо на ръба на пейките пред бараката. Днес е седмият ден, денят, в който пристигат съобщенията.

Внимателно отворих малката чантичка, висяща на колана ми. Всички имаме такива и трябва да ги носим навсякъде със себе си. В тях държим съобщенията си. Както повечето момичета, и аз пазя моите, докато не се разпаднат съвсем и вече не могат да се четат.

Те приличат на крехките листенца на новорозата, която ми даде Ксандър, когато напусках Квартала. Запазила съм и нея.

Прегледах старите съобщения, докато чаках. Другите момичета правеха същото.

Много скоро след като ги получим, хартийките пожълтяват по краищата и се разпадат — думите трябва да бъдат прочетени и заличени след това. В последното си съобщение Брам ми пишеше, че работи усилено на опитното поле, че е примерен ученик и никога не закъснява за час. Това за закъснението ме разсмя, защото бях сигурна, че не може да е съвсем вярно. Думите на Брам ме разплакаха — пишеше, че е гледал микрокартата на дядо от златната кутия — тази, която му дадох на неговото Последно тържество и в която бяха записани най-важните събития от живота му.

Историкът прочете кратко описание на живота на дядо, а в самия край имаше списък с най-любимите му спомени, пишеше Брам. Имаше по един за всеки от нас. Любимият му с мен бил, когато съм казал първата си дума и тя била „повече“. Любимият му с теб бил нещо, което той нарече „денят на червената градина“.

В деня на Последното тържество на дядо не обърнах голямо внимание на прегледа на микрокартата му — бях прекалено заета да попивам последните мигове от настоящия му живот, за да се вглеждам в миналото му. Все си мислех, че някога трябва да пусна и да видя картата отново, но така и не го направих. Искаше ми се да бях го сторила. Искаше ми се и нещо друго — да помнех „деня на червената градина“. Спомнях си много дни, в които с дядо седяхме на пейката и

разговаряхме сред червените храсти през пролетта, сред цъфналите новорози през лятото или сред алените есенни листа на дърветата. Може би това е имал предвид, а не някой конкретен ден. Може би Брам се бе объркал и дядо е искал да каже „дните в червената градина“. Дните през пролетта, лятото и есента, в които разговаряхме за толкова много неща.

Съобщението от родителите ми изглеждаше прекалено въодушевено: бяха получили новината, че следващото работно назначение ще ми бъде последното в трудовия лагер. Не ги винях, че се радваха. Те вярваха достатъчно в любовта, за да ми дадат този шанс да намеря Кан, но не съжаляваха, че краят му вече наближава. Възхищавах им се, че въобще ми позволиха да опитам. Повечето родители едва ли биха направили подобно нещо.

Подредих листчетата със съобщенията едно зад друго, като продължавах да си мисля за микрокарти, за Кай... Ами ако с този последен трансфер успея да стигна по-близо до него... ако се скрия някак във въздушния кораб и скоча от небето директно в територията на Външните провинции? Ако го направя, какво ли ще си помисли той, когато ме види след всичкото това време? Ще ме познае ли въобще? Знаех, че изглеждам различно. Не бяха само ръцете ми. Независимо от пълния порцион храна, който получавах, бях отслабнала много от работата. Под очите ми имаше дълбоки сенки, защото не можех да спя добре, независимо че тук Обществото не следеше сънищата ми. Макар да ме притесняваше фактът, че сякаш никой не се интересува много от нас, харесвах новата свобода — да спя без следящи вълните на мозъка ми датчици. Често лежах будна и мислех за стари и нови думи, за целувката, открадната от Обществото, когато не ни наблюдаваха. Но се опитвах да заспя, наистина се опитвах, защото виждах Кай най-добре в сънищата си.

Общувахме с други хора само когато Обществото разреши — на живо по комуникационния портал или като запис върху микрокарта. Някога Обществото позволявало на гражданите да носят със себе си снимки на хората, които обичали. Ако любимият ти починал или заминел надалече, поне можело да си спомниш как е изглеждал. От години обаче не е разрешено. Обществото дори прекрати традицията да дава на новоподбраните двойки снимки на партньорите след първата им среща лице в лице. Научих го от едно от съобщенията,

които не запазих — известие от Министерството на Подбора, изпратено до всички, определени за партньорска връзка. В него пишеше: Процедурите на Подбора са опростени, за да се постигне максимална ефективност и увеличаване на оптималните резултати.

Чудех се дали е имало и други грешки като нашата. Затворих очи отново и си пожелах да видя пред себе си лицето на Кай. Но образите, които създавах напоследък, бяха неясни, незавършени, сякаш всеки момент щяха да се разпаднат. Чудех се къде ли е Кай сега, какво ли му се случва, дали е успял да запази парченцето зелена коприна, която му дадох, преди да замине.

Дали все още пази спомена за мен.

Извадих друго листче и го разгънах внимателно върху пейката. Листенцата на пъхнатата в него новороза бяха съвсем изсъхнали, крехки като самата хартия, бледорозови, вече и те пожълтели по краищата.

Момичето, което седеше до мен, забеляза какво правя, затова се преместих на съседната пейка. Не можах да се уединя, защото останалите момичета също ме наобиколиха, както правеха винаги когато изваждах този лист. Нямаше да си имам проблеми заради това — все пак не беше незаконно. Рисунката на него не бе контрабанда, а обикновена разпечатка от електронен портал. Но тук не можехме да отпечатваме нищо, освен съобщенията си, така че това късче изкуство беше станало много ценно.

— Мисля, че я виждаме може би за последен път — казах аз. — Вече се разпада.

— Не ми е хрумнало да донеса тук някоя от Стоте картини — каза Лин, свела поглед към листа на пейката.

— Нито пък аз. Дадох ми я.

Ксандър. В едно друго време, още в стария ми квартал, в деня, в който се сбогувахме. Това бе номер 19 от Стоте картини — „Бездната на Колорадо“ от Томас Моран. Някога в училище бях писала доклад за нея и казах, че това е любимата ми картина. Ксандър не го беше забравил през всичките тези години. Картината ме плашеше и вълнуваше едновременно — небето беше толкова зрелищно, земята — толкова красива и опасна, изпъстрена със стръмни скали и дълбоки бездни. Ужасявах се от необятността на това пространство и в същото време изпитвах огромна тъга, че никога няма да го видя с очите си:

зелените дървета, израснали по червените скали, сините и сиви облаци, пълзящи по небето, златисти и тъмни най-отгоре. Дали част от този копнеж бе проличал в гласа ми, когато бях говорила за картината? Дали Ксандър го бе забелязал и запомнил? Той все още играеше играта по своя потаен, сложен начин. Тази рисунка беше една от картите му. Сега, когато я гледах или докосвах листенцата на изсъхналото цвете, си спомнях колко близък ми беше той, как ме познаваше до дъното на душата ми и ме изпълваше болезнен копнеж по това, което бях позволила да си отиде.

Бях права, че ще видим рисунката за последен път. Когато я вдигнах от пейката, хартията се разпадна. Всички въздъхнахме едновременно и дъхът ни за миг повдигна във въздуха пожълтелите късчета.

— Можем да видим картината на портала — казах им аз.

Единственият портал в лагера жужеше непрестанно над главите ни в главната зала, огромен и дебнещ.

— Не — каза Инди. — Прекалено късно е.

Вярно беше; след вечеря се предполагаше всички да стоим в спалните си помещения.

— Тогава утре по време на закуска — казах аз.

Инди направи пренебрежителен жест и се извърна встрани. Права беше. Не можех да обясня защо нямаше да е същото, но беше така. Първо си помислих, че самият факт, че притежавах рисунката, я правеше специална, по и това не беше причината. По-скоро бе чувството, че можех да я гледам, без да съм наблюдавана, без някой да ми казва как точно да гледам. Това ни даваше рисунката — не само на мен, на всички нас.

Не знам защо, преди да дойда тук, не носех постоянно със себе си разпечатани рисунки или стихотворения. Цялата тази хартия, която можехме да имаме от порталите, цялото това изобилие... Толкова внимателно подбрани късчета красота, а ние не се вглеждахме достатъчно в тях. Как не бях забелязала, че цветът на зеленото близо до каньона е толкова ярък, толкова свеж, че почти се усещаше мекотата на листото, крехкостта му... като разперени за пръв път криле на пеперуда?

С едно леко движение Инди избута късчетата хартия от пейката в скута ми. Дори не погледна към тях, докато го правеше. Така разбрах,

че загубата на рисунката бе от значение и за нея, защото знаеше точно къде се намираха парченцата.

Отнесох ги до инсинератора, но очите ми бяха пълни със сълзи.

Всичко е наред, казах си сама. Имаш още нещо, по-солидно, скрито под листовите и листенцата. Пликът с таблетките. Сребристата кутийка от Тържеството на Подбора. Компасът на Кай и сините таблетки от Ксандър.

Не носех постоянно със себе си компаса и таблетките. Прекалено ценни бяха. Не знаех дали Офицерите претърсваха нещата ми, но бях сигурна, че другите момичета го правят. Затова в първия ден във всеки нов лагер изваждах компаса и хапчетата, заравях ги някъде дълбоко и отивах за тях по-късно. Освен че бяха незаконни, те бяха ценни подаръци: компасът, златист и искрящ, може да ми покаже нужната посока. А Обществото винаги ни е казвало, че синята таблетка с вода може да ни запази живи ден-два. Ксандър беше откраднал няколко дузини за мен; с тях можех да издържа доста време. Съчетани, двата подаръка бяха идеалната комбинация за оцеляване. Само ако можех да стигна до Външните провинции, за да ги използвам.

В ден като този — преди прехвърлянето ми — трябваше да успея да отида някак си до мястото, където ги бях заровила, и да се надявам, че ще ги открия. Тази вечер останах до последно навън, а когато се прибрах, ръцете ми бяха покрити с пръст, различна по цвят от обичайната. Затова толкова бързах да се измия и се молах Инди да не е забелязала това с острия си поглед, докато стоеше зад мен. Надявах се, че следите от пръст няма да останат по чантичката ми и че никой няма да чуе звънтенето отвътре — звънът на обещанието, когато сребристата кутийка се удряше в компаса и в цилиндъра с таблетки.

В тези лагери се опитвах да прикрия от другите факта, че все още съм Гражданин. Въпреки че Обществото обикновено не разкриваше статута на работниците, чувах разговори между момичетата, че някои от тях е трябвало да предадат цилиндрите си. Което означаваше, че по някаква причина — било заради собствените им грешки или заради простъпки на родителите им — са загубили гражданството си. Те бяха Отклонения, също като Кай. Само една класификация се намира по-долу от това: Аномалиите. Но напоследък почти не чувахме за тях, сякаш бяха изчезнали. Струваше ми се, че

след като вече нямаше Аномалии, Отклоненията бяха заели тяхното място — поне в колективното съзнание на Обществото.

У дома, в Ория, никой не говореше за Правилата за рекласификация. Понякога се страхувах, че ще стана причина това да се случи на семейството ми. Сега вече започвах да разбирам правилата — от историята на Кай, от това, което подочувах от разказите на по-непредпазливите момичета.

Правилата бяха следните: Ако родителят бъде лишен от статута си, цялото семейство също го губи. Но ако дете бъде наказано с промяна на статута, това не се отразява на семейството. Детето само понася последствията от своето Нарушение. Кай бе класифициран като Отклонение заради баща си. И тогава го бяха довели в Ория, след смъртта на първия син на семейство Маркъм. Вече осъзнавах колко изключително рядък бе неговият случай — бяха го извели от Външните провинции само защото някой друг бе убит. А и очевидно Патрик и Айда Маркъм, които бяха поискали да го осиновят, са били много по-високопоставени, отколкото всички предполагахме, за да издействат това.

Зачудих се какво ли бе станало сега с тях. От тази мисъл ме побиха тръпки. Успокоих се с друга — че когато си тръгна, за да намеря Кай, това няма да съсипе семейството ми. Само аз щях да загубя статута си, не и те. Вкопчих се в тази мисъл — че те ще бъдат в безопасност, Ксандър също, независимо какво щях да направя.

— Съобщения — каза жената Офицер, влизайки в стаята.

Тя имаше пронизителен глас, но очите ѝ бяха приятни, топли. Кимна ни и започна да чете имената ни.

— Майра Уоринг.

Майра пристъпи напред. Всички гледахме и брояхме, Майра получи три съобщения, както обикновено. Офицерът ги разпечатваше на портала и четеше на глас за кого са, преди да ги видим, за да спести време на чакащите на опашка. За Инди нямаше нищо.

За мен имаше само едно съобщение, общо от родителите ми и от Брам, но не и от Ксандър. Досега не бе пропускал седмица.

Какво беше станало? Стиснах здраво чантичката си и чух как хартийките вътре изшумолиха.

— Касия — обърна се жената към мен. — Моля, ела с мен до главната зала. Имаш заявка за пряка връзка.

Другите момичета ме зяпнаха изненадано.

През тялото ми премина студена тръпка. Знаех кой ме търси. Моята Служителка, която ме проверяваше. Следеше ме. Виждах лицето ѝ ясно в съзнанието си, всяка ледена черта и бръчица по него. Не исках да отида.

— Касия — повика ме отново Офицерът.

Погледнах зад мен към момичетата, към бараката, която внезапно ми се стори топла и уютна, и се изправих, за да я последвам. Униформената жена ме поведе по пътеката към главното помещение и към комуникационния портал. Задържах очите си наведени за миг, преди да вдиша глава. Овладей лицето си, овладей ръцете си, очите си... Погледни ги така, че те да не могат да видят в теб.

— Касия — каза някой. Глас, който познавах много добре.

И тогава погледнах нагоре и не повярвах на това, което видях.

Той беше тук.

Порталът бе черен, а той стоеше пред мен. На живо.

Той беше тук.

Цял, здрав, невредим...

Тук.

Не беше сам — до него стоеше Служител — но все пак той...

Беше тук.

Закрих очите си с червените си картографирани ръце, защото това бе прекалено много и не можех да го понеса.

— Ксандър — казах аз.

3. КАЙ

Беше минал месец и половина, откакто оставихме момчето в реката. Сега лежах сред калта и огънят свистеше над главата ми. Това е песен, успокоявах се сам, както правех винаги. Басовият звук на тежките изстрели, сопраното на виковете, тенорът на собствения ми страх. Всичко бе част от музиката.

Не се опитвайте да бягате. Казвах го винаги и на другите, но новите примамки никога не ме слушаха. Те вярваха на това, което Обществото им бе казало: Изслужете времето в селата и ще ви върнем по домовете ви след шест месеца, ще ви дадем отново граждански статут.

Никой не оцелява шест месеца.

Когато след края на стрелбата се изкатери нагоре, ще видя пред себе си черни сгради и разпилени сиви пелинови храсти. Обгорени тела, проснати по оранжевата песъчлива земя.

Но сега песента прекъсна и аз изругах. На ход бяха въздушните кораби. Знаех какво бе привлякло вниманието им.

Рано тази сутрин в мъглата пред мен изтрополиха нечий ботуши. Не вдигнах глава, за да погледна кой ме беше последвал до края на селото.

— Какво правиш тук? — попита ме някой.

Не разпознах гласа, но това нямаше голямо значение. Постоянно пращаха нови хора от лагерите тук, във външните села. Напоследък умирахме все по-бързо.

Знаех го още преди да ме качат на онзи влак от Ория — Обществото никога нямаше да ни използва за истинско сражение. Имаха си достатъчно технологии и обучени войници и Офицери затова. Хора, които не бяха нито Отклонения, нито Аномалии.

Това, което му трябваше на Обществото — за което ние бяхме нужни — бяха тела. Примамки. Те ни преместваха. Поставяха ни там, където беше необходимо, — за да привлекат вражеския огън. Искаха

Врагът да мисли, че Външните провинции все още са обитавани и стават за живот, въпреки че единствените хора, които виждах, бяха такива като нас. Пуснати от небето с толкова провизии, колкото да издържат, докато дойде Врагът и ги убие.

Никой не се връща у дома.

Освен мен. Аз се бях завърнал. Външните провинции бяха моят дом, мястото, на което някога принадлежах.

— Снегът — казах на новата примамка. — Гледам снега.

— Тук не вали — подигра ми се той.

Не му отговорих. Продължих да се взирам в близкото било. Гледката си струваше да се види — бял сняг върху червеникави скали. Докато се топеше, преминавайки от бяло към кристално прозрачно и искреше с цветовете на отразяващата се в него дъга. Бил съм там горе и преди, когато падаше сняг. Беше приятно да гледаш как снежинките се спускат нежно върху изсъхналите листа, но клоните на дърветата.

Зад себе си чух как мъжът се обърна и се запъти към лагера.

— Погледнете към върха! — изкрещя той и останалите се насъбраха и започнаха да крещят от възмущение.

— Ще завали, Кай! Ще имаме сняг! — провикна се малко покъсно някой към мен. — Хайде!

— Няма да успеем — казах му аз. — Ще се разтопи прекалено бързо.

Но никой не ме послуша. Служителите все още ни държаха жадни, а каквато вода ни бе останала, имаше вкус на преседяла твърде дълго във вътрешността на металните ни манерки. Най-близката река сега беше отровена, а и не валеше често.

Само да можехме да опитахме малко прясна вода. Разбихах защо толкова силно искаха да отидат.

— Сигурен ли си? — попита ме отново единият от тях и аз поклатих глава.

— Ти ще дойдеш ли, Вик? — обади се друг.

Вик се надигна, заслони с длан тъмносините си очи и се изплю в заледените пелинови храсти.

— Не — каза той. — Кай каза, че ще се стопи, преди да стигнем там. А и трябва да копаям гробове.

— Винаги ни караш да копаям — оплака се една от примамките. — Предполага се да се държим като селяни. Така ни обясни

Обществото.

Беше прав. Искаха от нас да използваме лопати и семена от селските хранилища, за да засаждаме зимни култури, и да оставяме телата там, където си бяха. Чувах други примамки да казват, че в предишните села са правели точно това. Оставяли са трупове за Обществото, Врага или за някое животно, което би ги пожелало. Но ние с Вик погребвахме хората. Започнахме с момчето в реката и никой вече не ни спираше.

Вик се разсмя — неприятен, студен звук. В отсъствието на каквито и да било Офицери и Служители той бе станал неформалният лидер тук и понякога другите примамки забравяха, че всъщност нямаше никаква власт в Обществото. Забравяха, че и той самият е Отклонение.

— Не ви карам да правите нищо. Нито Кай. Знаете кой ви дава нареждания и ако искате да си пробвате шансовете там, няма да ви спра.

Слънцето се изкачваше все по-високо и те го следваха. Наблюдавах ги известно време. Заради черните си униформи и разстоянието между селото и билото приличаха на мравки, пълзящи нагоре по хълма. След това се обърнах и се хванах отново на работа — да копая дупки в гробището за онези, които бяха умрели от стрелбата предишната нощ.

Вик и останалите работеха до мен. Трябваше да изкопаем седем дупки. Не бяха много, като се имаше предвид ожесточеното нападение и фактът, че тук бяхме почти сто души и от всички ни се очакваше да загинем по някое време.

Стоях с гръб към катерещите се, за да не видя как, когато стигнат до върха на хълма, снегът ще бъде разтопен напълно. Катеренето нагоре беше пълна загуба на време.

Загуба на време бе и да се мисли за хората, които вече си бяха отишли. А от начина, по който се развиваха нещата тук, бе ясно, че нямам излишно време за губене. Но не можех да се въздържа.

В първата си нощ преди много години в Квартала на кленовите дървета погледнах през прозореца на спалнята си и нищо навън не ми се стори познато. Затова се извърнах настрани. И тогава Айда влезе в стаята и приличаше достатъчно на майка ми, за да започна да дишам отново.

Протегна ръката си и на дланта и беше компасът.

— Нашите родители притежаваха само един артефакт, а имаха две дъщери. С майка ти се споразумяхме, че ще се редуваме у коя от нас да е. Но после тя замина.

Отвори стиснатата ми в юмрук длан и го постави върху нея.

— Двете имахме един и същи артефакт. Сега имаме един и същи син. За теб е.

— Не мога да го взема. Аз съм Отклонение. Не ни е позволено да притежаваме такива неща.

— Това няма значение — отвърна Айда. — Твой е.

А после го дадох на Касия да го пази, а тя ми даде парченцето зелена коприна от роклята, с която беше на своето Тържество. Знаех си, че някой ден ще ми го вземат. Знаех, че няма да успея да го запазя. Затова последния път, когато слизахме от Хълма, спрях и го завързах за едно дърво. Бързо, за да не забележи тя.

Приятно ми е да си мисля, че то е някъде там, на върха на Хълма, веещо се от вятъра, попиващо капките дъжд...

Защото в крайна сметка невинаги можеш да избираш какво да запазиш. Можеш само да избереш как да го пуснеш да си отиде.

Касия.

Спомних си за нея, когато видях за пръв път снега. Помислих си: Можем да се изкачим там горе. Дори целият сняг да се стопи. Ще седнем на земята и ще изписваме думи по все още влажния пясък. Можехме да го направим, ако не си беше отишла.

И после си спомних. Не тя си беше отишла. А аз.

На ръба на гроба се появи един ботуш. Знаех на кого е от прорезите по подметката — метод, който някои от нас използваха, за да отбелязват изминалото време. Никой друг нямаше толкова много резки, толкова много преживени дни.

— Не си умрял — каза Вик.

— Не — казах аз и станах на крака. Избърсах пръстта от устата си и се пресегнах към лопатата.

Вик копаяше до мен. Никой от нас не спомена нищо за хората, които нямаше да можем да погребем днес, онези, които се опитаха да стигнат до снега.

Когато се върнахме в селото, чухме примамките да крещят един на друг и на нас. Още трима мъртви, викаха те, а после погледнаха

нагоре и млъкнаха.

Никой от мъжете и момчетата примамки, които бяха тръгнали към билото, нямаше да се върне. Усетих, че се надявам на невъзможното — поне да са утолили жаждата си преди огъня. Че устите им са били пълни с чист, свеж сняг, когато са умирали.

4.

КАСИЯ

Ксандър, тук, пред мен. Руса коса, сини очи, толкова топла усмивка, че не можах да се сдържа да не го докосна още преди да получа разрешение от Служителя.

— Касия — каза Ксандър и също не изчака позволениято. Придърпа ме в прегръдките си и се притиснахме силно един в друг. Допрях лице до гърдите му, до дрехите му, които миришеха на него на дома...

— Липсваше ми — каза той и гласът му избоботи над главата ми.

Звучеше по-плътен, по-дълбок отпреди. Самият Ксандър изглеждаше някак по-силен. Изпълни ме толкова прекрасно и хубаво чувство от това, че съм с него, че хванах лицето му с двете си ръце и го целунах по бузата, опасно близко до устните. Когато отстъпих назад, очите и на двама ни бяха пълни със сълзи. Беше толкова странно — Ксандър да плаче, че затаих дъх.

— Липсваше ми — казах му аз и се запитах каква ли част от болката, която изпитвах, бе причинена и от загубата на Ксандър.

Служителят зад него се усмихна. Нашата среща бе свършена. Той отстъпи малко назад, дискретно, за да ни даде пространство, и започна да пише нещо в своя портативен апарат за данни. Вероятно изречение като: Двата субекта демонстрираха подходяща реакция от срещата си.

— Как? — попитах Ксандър. — Как са ти разрешили да дойдеш тук?

Радвах се, че го виждам, но това беше прекалено хубаво. Може би беше поредният тест от страна на моята Служителка?

— Изминаха пет месеца от Подбора ни — каза той. — Всички партньори от нашата група имат право през този месец на първата си среща лице в лице. Министерството все още не е отменило това правило.

Усмихна ми се, но в очите му имаше тъга.

— Изразих мнение, че ние вече не живеем един до друг, така че имаме право на тази среща също като всички останали Партньори. Според правилника срещата се провежда там, където живее момичето.

Не каза „в дома на момичето“. Той разбираше. И бе прав. Аз живеях тук, но този трудов лагер не беше дом. Можех да нарека провинция Ория „дом“, защото Ксандър живееше там, защото най-добрата ми приятелка Ем беше там, защото аз самата бях родена там. Въпреки че не живеях в провинция Кея, можех да я нарека така, защото сега родителите ми и Брам бяха преселени там.

А имаше и някакво друго място, в което сега живееше Кай и за което също мислех като за дом, въпреки че не знаех дори как се казва, нито къде точно се намира.

Ксандър ме хвана за ръката.

— Позволено ни е да излезем на разходка — каза той. — Ако искаш.

— Разбира се — засмях се аз.

Не можех да се удържа; преди минута се чувствах толкова сама, а сега Ксандър бе тук. Сякаш бях минала през осветените прозорци на някоя къща в стария ми квартал, преструвайки се, че не ме е грижа за нищо, което бях загубила и оставила зад себе си, и после внезапно се бях озовала в топла, окъпана в златисто сияние стая, без дори да повдигна ръка, за да отворя вратата.

Служителят махна в посока към изхода и осъзнах, че не бе същият мъж, който ни придружаваше, когато с Ксандър излязохме на първата си официална среща като партньори и вечеряхме навън. Това беше специална вечер за нас двамата, уредена вместо първа среща по комуникационния портал, защото живеехме в един и същи квартал и се познавахме, за разлика от другите двойки. Служителят, който ни придружаваше тогава, бе много млад. Този също, но изглеждаше някак по-мил. Забеляза, че го гледам, и наведе глава, формален, любезен жест и същевременно приятелски по някакъв начин.

— Вече няма специален Служител за всяка двойка — обясни той, очевидно доловил недоумението ми. — Така е по-ефективно.

— Прекалено късно е за вечеря — каза Ксандър. — Но можем да се разходим в града. Къде искаш да отидем?

— Всъщност дори не знам какво има тук — казах аз.

Имах смътен спомен от града, когато минахме през него с влака и после вървахме пеша по улицата до транспорта, който ни доведе до трудовия лагер. Почти голите клони на дърветата пронизваха небето с малкото си останали червени и златисти листа. Но дали това бе този град или някой друг, намиращ се в близост до предишния или до по-предишния лагер? Трябва да е било по-рано през есента, за да бъдат листата от спомените ми толкова ярки.

— Тук няма много възможности за забавление каза Ксандър. — Но разполагат с това, което имаме и в нашия квартал — музикална зала, център за игри, киносалон...

Киносалон. Не бях посещавала прожекции на филми от толкова отдавна. За момент реших да избира това; дори отворих уста, за да го кажа. Представих си как салонът става тъмен и сърцето ми забива силно, докато чакам образите да се появят и музиката да зазвучи през усилвателите. После си спомних стрелбата и битките, които показаха на последната прожекция, която бях посетила с Кай, сълзите в очите му, когато светлините светнаха. Спомних си и нещо друго.

— Имат ли музей?

В очите на Ксандър проблесна искра; не можех да кажа от какво. От изненада? Присмех? Приблжих се към него; той обикновено не беше загадка за мен. Бе открит, честен, история, която четях отново и отново и харесвах и обичах всеки път. Но в този момент не можех да кажа какво си мисли.

— Да — каза Ксандър.

— Искам да отида там — казах аз, — ако ти нямаш нищо против. Той кимна.

Разходката из града отне известно време; миризмата на съседните ферми и на обработената земя бе пропила въздуха — горящи дърва, свеж студ и ябълки, превърнати в сайдер. Изпитах чувство на привързаност към това място, но знаех, че е свързано най-вече с момчето, което вървеше в момента до мен. Ксандър винаги правеше всяко място, всеки човек, до когото се докоснеше, по-добър. Във вечерния въздух се носеше горчиво-сладкото ухание на това, което можеше да бъде, и аз затаих дъх, когато той се обърна към мен под топлата светлина на уличната лампа. Очите му също говореха за нашето възможно бъдеще.

Музеят беше само на един етаж и сърцето ми за миг спря. Ами ако нещата тук не бяха същите като в Ория?

— Затваряме след половин час — каза мъжът зад бюрото на входа. Униформата му изглеждаше овехтяла и изтъркана, както и той самият, сякаш щеше да се разпадне всеки момент. Плъзна ръцете си по повърхността на бюрото и бутна апарата за сканиране към нас. — Напишете имената си.

Направихме го, Служителят беше пръв. Отблизо ми се стори, че нашият придружител има същия уморен вид като по-възрастния мъж зад бюрото.

— Благодаря ви — казах аз, след като вкарах името си и бутнах апарата обратно към музейния работник.

— При нас няма много неща за гледане — каза ни той.

— Не е толкова важно — отвърнах аз.

Чудех се дали нашият Служител смята идването ни тук за странен избор, но за моя изненада той се отдръпна встрани веднага след като влязохме в главната изложбена зала на музея. Сякаш искаше да ни остави пространство да си поговорим насаме. Отиде до една стъклена витрина и се наведе напред, с ръце на гърба; Стойката му изглеждаше почти елегантна със своята непринуденост. Мил Служител. Разбира се, сигурно имаше и такива. Дядо ми навярно е бил такъв.

Почти незабавно открих това, което търсех, и ме заля вълна на облекчение — картата на Обществото, поставена зад стъкло в средата на стаята.

— Ето — казах на Ксандър. — Може ли да я погледнем?

Той кимна. Докато четях имената на реките и провинциите, застана до мен и прокара пръсти през косата си. За разлика от Кай, който оставаше сдържан и почти неподвижен на места като това, при Ксандър винаги имаше серия от уверени движения, като вълна след вълна. Това го правеше толкова ефективен в игрите — повдигането на веждите, усмивката, начинът, по който местеше картите.

— Тази експозиция не е подновявана скоро — чу се глас зад нас и аз се стреснах. Беше кураторът на музея, мъжът от рецепцията. Забеляза, че трепнах, и ми се усмихна успокояващо и донякъде извинително. — Другите експонати са прибрани за през нощта. Ако искате да знаете нещо, само аз съм на разположение.

Погледнах към нашия Служител. Той все още стоеше до витрината, намираща се най-близо до входа, и вниманието му като че ли бе изцяло погълнато от това: което имаше вътре. Вдигнах очи към Ксандър и се опитах да му предам мислите си, без да говоря. Моля те.

За миг си помислих, че не ме е разбрал или че не желае да го направи. Почувствах как пръстите му се свиват около моите и видях напрежението в погледа му, лекото стягане на челюстта... Но после изражението му омекна и той кимна.

— Побързай — каза тихичко, пусна ръката ми и се запъти към Служителя в другия край на залата.

Трябваше да опитам, макар да не вярвах, че този уморен сивокос мъж ще има някакви отговори за мен. Надеждата ми беше почти умряла.

— Искам да знам повече за славното минало на провинция Тана. Мълчание. Умът ми отброяваше ударите на сърцето ми. Един. Два.

— Провинция Тана има чудесно географско разположение и природа и е прочута със своето земеделие и ферми — каза мъжът със спокоен, безизразен глас.

Той не знае. Сърцето ми спря. Когато бяхме в Ория, Кай ми каза, че стихотворенията, които моят дядо ми бе дал, са ценни и ако попиташ в музея за историята на провинцията, можеш да стигнеш до Архивистите, хората, които търгуват с информация. Надявах се, че и тук ще е същото. Беше глупаво от моя страна. Може би в Тана изобщо нямаше Архивисти, а дори и да имаше, сигурно бяха на по-интересни места, а не в този малък тъжен музей, очакващи часа на затварянето му.

Мъжът продължи:

— В периода преди Обществото в Тана понякога ставали наводнения, но от много години реките са под контрол. Ние сме сред най-продуктивните земеделски провинции в нашето Общество.

Не поглеждах към Ксандър. Нито към Служителя. Просто продължавах да се взирам в картата пред мен. И преди се бях опитвала да направя това, но не успях. Само че първия път причината беше, че не можах да се откажа от стихотворението, което бяхме споделили двамата с Кай.

После забелязах, че мъжът беше млъкнал и ме гледаше втренчено.

— Има ли още нещо? — попита ме той.

Трябваше да замълча, да се усмихна и да отида при Ксандър, да забравя всичко това и да приема, че този човек не знае нищо. Да продължа напред. Но незнайно защо, изведнъж си спомних за червените листа, все още полюшващи се по клоните на дърветата и даряващи цвета си на небето. Поех си дъх.

— Да — отвърнах тихо.

Дядо ми беше дал две стихотворения. С Кай обичахме стихотворението на Дилън Томас, но имаше още едно и именно неговите думи дойдоха сега на езика ми. Ме си го спомнях цялото — онова на Тенисън, но един куплет се появи ясно ума ми, сякаш бе издълбан там от години. Може би споменаването на мъжа за наводненията извика думите в паметта ми.

*„Щом приливът ме изведе допече
от всяко Място, всяко време,
дано тогаз да срещна моя Лоцман вече.
Когато границата пресека.“*

Докато изговарях тихо думите, изражението на мъжа започна да се променя. Стана някак по-будно, по-съсредоточено, по-живо. Явно си бях спомнила правилно текста.

— Това е интересно стихотворение — каза той. — И мисля, че не е сред Стоте избрани.

— Не е — казах аз. Ръцете ми трепереха и надеждата отново се пробуди в мен. — Но все пак може би е ценно.

— Опасявам се, че не е — каза кураторът. — Освен ако не притежаваш оригинала.

— Не. Беше унищожен.

Аз го унищожих. Спомних си момента в един далечен ден, в който посетих баща си в Службата за реставрация и пуснах листа със стихотворенията да се рее във въздуха. Преди да падне в пещите за изгаряне.

— Съжалявам — каза мъжът и прозвуча искрено. — За какво се надяваше да го размениш? — попита той с нотка на любопитство в гласа.

Посочих към Външните Провинции.

— Знам, че отвеждат Отклоненията там — казах тихо. — Но искам да знам къде точно и как да стигна на това място, искам карта.

Той поклати глава, не.

Не можеше да ми каже. Или не искаше.

— Имам и нещо друго — промълвих аз.

Извърнах се с гръб така, че нито Ксандър, нито Служителят да могат да виждат ръцете ми, и бръкнах в чантичката на кръста си. Пръстите ми докоснаха едновременно пакетчето, в което бяха таблетките, и повърхността на компаса.

Кое от двете да изтъргувам?

Внезапно ми примая и си спомних вечерта, в която трябваше да разпределя Кай. Парата в помещението, влагата, натискът да взема решение... Всичко отново ме затисна и не можех да дишам.

Остани спокойна, овладей се, казвах си сама. Погледнах зад себе си към Ксандър и за миг очите ми се срещнаха с неговите и потънах в синевата им, после той пак се обърна към Служителя. Спомних си как ме беше погледнал от платформата на въздушния влак, преди да го отведат, и отново ме заля вълната на паника. Нямах време.

Взех решение и извадих от чантичката предмета за размяна. Повдигнах го достатъчни, за да може да го види мъжът от музея, като се опитвах да спра треперенето на ръката си. И най-вече се опитвах да се убедя, че мога да се откажа от него.

Мъжът се усмихна и ми кимна.

— Да — каза той. — Това вече струва нещо. Но желанието ти... ще са нужни дни, даже седмици, за да се уреди.

— Разполагам само с тази вечер — казах аз.

Преди да добавя още нещо, мъжът взе предмета от дланта ми и я остави празна.

— Къде ще отидете след музея?

— В музикалната зала — казах аз.

— Провери под седалката си, когато си тръгвате — прошепна той. — Ще направя всичко по силите си.

Над нас светлините примигваха, после започнаха да изгасват. Мъжът също мигна, след което каза с безизразния глас, с който ме бе заговорил в началото:

— Затваряме. Трябва да си тръгвате.

Ксандър се наведе към мен, докато музиката изпълваше залата.

— Получи ли това, което искаше? — попита той с дълбок и тих глас, а топлият му дъх се плъзна по шията ми.

От другата му страна Служителят седеше спокойно и се взираше пред себе си, като потупваше с пръсти по облегалката на стола, отмервайки такта на музиката.

— Все още не знам — отвърнах аз. Архивистът беше казал да погледна под стола си на тръгване, не по-рано, но въпреки това се изкушавах да го направя още сега. — Благодаря ти, че ми помогна.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — каза Ксандър.

— Знам — казах аз.

Спомних си подаръците, които ми беше дал: копието на картината, сините таблетки, подредени стриктно в редички в отделенията си. Дори компасът, подаръкът ми от Кай, осъзнах в един момент, бе спасен от Ксандър за мен — в онзи ден в стария ни квартал, когато Служителите иззеха всичките ни артефакти.

— Но ти не знаеш всичко за мен — продължи той. Лукава усмивка пробяга по лицето му.

Погледнах надолу към ръката му, обвила моята, към палеца му, плъзгащ се леко по кожата ми, и после отново вдигнах глава към него. Въпреки че продължаваше да се усмихва, сега в очите му имаше и някакво неразгадаемо, сериозно изражение.

— Не — съгласих се аз. — Не знам.

Седяхме там хванати ръка. Музиката на Обществото звучеше над нас, без да спира, но мислите ни си бяха само наши.

Когато се изправих, небрежно пъхнах ръка под стола си. Там имаше нещо — сгънат лист хартия — и когато го дръпнах, се отлепи много лесно. Искаше ми се да го погледна сега, но го пъхнах бързо в джоба си, чудейки се какво съм получила, за какво бях изтъргувала нещо, което толкова ценях.

Служителят ни изпроводи до главната зала на лагера. Когато влязохме вътре, той се огледа наоколо — към дългите редици е маси и единствения жужащ портал, и когато погледна обратно към мен, в

очите му имаше изражение, което ми заприлича на съжаление. Повдигнах гордо брадичка.

— Имате десет минути — каза той. Гласът му звучеше по рязко от преди. Може би защото вече бяхме в лагера. Извади скенера си и кимна на жената Офицер, която чакаше да ме отведе обратно в спалното ми помещение.

С Ксандър си поехме едновременно дъх и после се разсмяхме, звукът ми хареса, смехът ни отекна из почти празната зала.

— Какво гледа толкова дълго в музея? — попитах Ксандър, като посочих с глава към Служителя.

— Експозиция, свързана с историята на Подбора — каза тихо той. Погледна ме настоятелно, сякаш в думите му имаше някакъв по-особен смисъл, който трябваше да разбере. Не бях обърнала достатъчно внимание на Служителя.

— Девет минути — обади се младият мъж в този миг, без да поглежда към нас.

— Все още не мога да повярвам, че са ти разрешили да дойдеш — казах аз. — Толкова се радвам, че са го направили.

— Моментът беше идеален — отвърна Ксандър. — Напускам Ория. Просто минавах през Тана на път към провинция Камас.

— Какво? — примигнах от изненада.

Камас беше една от Граничните провинции, точно на границата с Външните територии. Чувствах се странно замаяна. Обичах да гледам звездите, но никога не се научих да ги разгадавам, да се ориентирам по тях. Бележех пътя си по хората: Ксандър, точка на картата; родителите ми, друга точка; Кай, крайната цел. Щом Ксандър се движеше, географията на всичко, на целия ми живот се променяше.

— Получих окончателното си работно назначение — продължи той. — В Централ, главния град на Обществото. Също като теб. Но началниците ми искат преди това да натрупам опит в Граничните провинции.

— Защо? — попитах тихо.

Гласът на Ксандър бе спокоен, овладян:

— Има неща, които трябва да знам за своята работа, а няма къде другаде да ги науча.

— И после ще се върнеш в Централ — казах аз.

Мисълта за Ксандър там ми се струваше съвсем логична и правилна. Разбира се, че ще бъде част от живота в столицата на Обществото. Разбира се, че отговорните хора са забелязали потенциала му и ще искат да бъде при тях.

— Ти наистина заминаваш.

По лицето му за миг премина изражение, приличащо на гняв.

— Имаш ли представа какво е чувството да те напуснат?

— Разбира се, че имам — застинах на място.

— Не — продължи той. — Не както Кай те напусна. Той не искаше да го прави. Знаеш ли какво е някой да избере да те напусне?

— Не съм избрала да те изоставя. Семейството ми бе изселено, преместено другаде...

Ксандър въздъхна.

— Все още не разбираш. Ти ме изостави още преди да ви заповядат да напуснете Ория.

Погледна към Служителя и после отново към мен. Сините му очи бяха много сериозни. Беше се променил, откакто се бяхме видели последния път. Сега беше по-суров, по-предпазлив. Повече като Кай.

Вече знаех какво има предвид под моето „напускане“. За Ксандър аз си бях тръгнала от него в мига, в който избрах Кай.

Той погледна към все още притиснатите ни една в друга длани. Погледът ми проследи неговия. Ръцете му бяха силни, с груби кокалчета. Не можеше да пише с тях, но бяха бързи, ловки и уверени с картите и във всички игри. Макар този физически контакт да не беше с Кай, все пак беше с някого, когото обичах. Стиснах го с ярост, сякаш нямаше да го пусна никога вече. Част от мен наистина искаше това да бъде така.

Внезапно ми се стори, че въздухът в главната зала захладна, и потръпнах. Как можеше да се нарече този сезон — късна есен? Или пък ранна зима? Не знаех. С допълнителните си реколти и новите видове земеделски култури Обществото бе заличило границата между сезоните, между времето за засаждане и прибиране на реколтата и между онези периоди, в които просто трябва да оставиш нещата да отлежат на спокойствие. Ксандър отдръпна ръцете си и се наведе към мен, като ме погледна право в очите. Улових се, че се вирам в устните му и си спомням за целувката ни там, в Квартала. Тази сладка невинна

целувка, преди всичко да се промени. Сигурно сега щяхме да се целунем по различен начин.

Наведен над мен, той проговори съвсем тихо и шепотът му погали като лек бриз ключицата ми:

— Все още ли искаш да отидеш във Външните провинции, за да го намериш?

— Да — прошепнах аз в отговор.

Служителят се провикна и ни съобщи колко време ни остава. Само две-три минути. Ксандър се усмихна насила и се опита да прозвучи ведро на раздяла.

— Наистина го искаш? Искаш Кай, независимо на каква цена?

Почти си представях думите, които Служителят отбелязваше в миниатюрния си скенер. Женската партньорка демонстрира известно вълнение, очевидно свързано с информацията, дадена ѝ от подбрения ѝ партньор за неговото назначение в Камас. Мъжкият индивид се опитва да я утеши.

— Не — казах аз. — Не на всяка цена.

Ксандър затаи дъх.

— Къде тогава ще поставиш границата? От какво не си готова да се откажеш?

Преглътнах.

— От семейството си.

— Но нямаше нищо против да се откажеш от мен — каза той.

Челюстта му се стегна и очите му се извърнаха встрани.

Погледни към мен, помислих си аз. Не знаеш ли, че те обичам? Че си най-добрият ми приятел от години? Че все още се чувствам подбрана за теб по един определен начин?

— Не съм се отказала от теб — казах тихо. — Не съм. Виж.

И тогава рискувах. Отворих чантичката си и му показах това, което бе останало вътре. Пликът със сините таблетки. Въпреки че той ми ги беше дал, за да намеря Кай, това все още беше подаръкът на Ксандър.

Очите му се разшириха от изненада.

— Разменила си компаса на Кай?

— Да — отвърнах аз.

Той се усмихна и в изражението му видях изумление, детинско лукавство и щастие, смесени в едно. Бях го изненадала. Както и самата

себе си. Обичах Ксандър по начин, който беше много по-сложен, отколкото очаквах.

Но сега трябваше да открия Кай, не него.

— Време е — провикна се Служителят.

Офицерът погледна към мен подканващо.

— Сбогом — казах на Ксандър с пресипнал глас.

— Не мисля, че е сбогом — отвърна той и се наведе да ме целуне така, както аз го бях целунала по-рано, почти до устните. Ако някой от нас помръднеше малко, всичко можеше да се промени.

5. КАЙ

С Вик вдигнахме едно от телата и го отнесохме до гроба. Казах на глас думите, както правех вече над всеки мъртвец:

*„Щом приливът ме изведе далече
от всяко Място, всяко време,
дано тогаз да срещна моя Лоцман вече.
Когато границата пресека.“*

Не виждах какво повече може да има. Как нещо от тези тела може да оцелее, след като те умират толкова лесно и се разлагат така бързо. И все пак част от мен искаше да вярва, че приливът на смъртта ще ги отнесе на някакво друго място след всичко това. Че наистина има някой, когото да видят, когато стигнат до края. Тази част от мен произнасяше думите над мъртъвците, макар да знаех, че те не чуват нито една от тях.

— Защо го казваш всеки път? — попита ме Вик.

— Харесва ми как звучи.

Вик чакаше. Искаше да кажа още нещо, но аз не желяех.

— Поне знаеш ли какво означава това? — попита ме накрая.

— Смисълът е да се надяваш на повече — отвърнах с нежелание.

— Част е от стихотворение отпреди Обществото.

Не е част от стихотворението, което бяхме споделили с Касия. Не исках да изговарям онези думи, преди да мога да ги кажа отново на нея. Това беше част от другото стихотворение, което също бе намерила в своя артефакт — подарък от дядо й, когато го отвори онзи ден в гората.

Тя не знаеше, че и аз съм там. Стоях и я гледах как чете листчето хартия. Видях как устните й оформят думите на стихотворение, което

не знаех, и после на друго, което познавах. Когато осъзнах, че чете това за Лоцмана, отстъпих стреснато назад и една клонка изпука под краката ми.

— Не им помагаш по никакъв начин — каза ми Вик, посочвайки с ръка към едно от телата, и после с раздразнение отметна пясъчнорусия перчем от лицето си. Тук не ни дават ножици или бръснари, за да се подстригваме или бръснем — прекалено лесно могат да се превърнат в оръжие и да ги използваме един срещу друг или върху себе си. Не че има и голяма нужда от тях. Само аз и Вик бяхме оживели достатъчно дълго на това място, за да ни порасне косата и да започне да пада над очите ни.

— Е, това ли е всичко? — продължи той. — Някакво старо стихотворение.

Свих рамене, което бе грешка.

Обикновено на Вик не му пукаше дали му отговарям или не, но този път видях негодувание в очите му. Опитах се да измисля как най-лесно да го успокоя. Зачестяването на нападенията срещу нас го изнервяше. Вече бе на ръба. Той беше по-едър от мен, но не чак толкова много, а и още преди години се бях научил да се бия доста добре, и то именно тук. Сега, когато се бях върнал, отново си спомних как се правеше това, също както си спомних и снега по билото. Мускулите ми се напрегнаха.

Но Вик се спря.

— Никога не изрязваш резки по ботушите си — смени темата той. Гласът му отново беше спокоен, а очите му си възвърнаха обичайната сериозност.

— Така е — признах аз.

— Защо?

— Няма нужда никой да знае — казах аз.

— Какво да знае? Колко време си издържал тук ли?

— Да знае нещо за мен.

Оставихме гробовете зад нас и си взехме кратка почивка за обяд, седнали на няколко пясъчливи, ронещи се камъка извън границите на селото. Цветовете наоколо бяха червеното, оранжевото и кафеникавото от моето детство и също както преди години, всичко край нас беше сухо, грапаво и диво. И тъй като вече беше ноември — и студено.

Използвах тясната част на пушката и драснах черта в пясъчника. Не исках никой да знае, че мога да пиша, затова никога не пишех нейното име.

Вместо това правех на пръв поглед несвързани черти. Вълни. Като океан или като късче зелена коприна, люлеещо се от вятъра.

Черта, после още една, още една... Пясъчните скали, оформени от други сили — вода и вятър, сега бяха променени от мен. Така, както аз исках. Винаги оформях себе си според изискванията и желанията на другите. С Касия на Хълма — само тогава бях истински.

Все още не бях готов да нарисувам лицето ѝ. Но можех да нарисувам нещо друго, което да ми напомня за нея. Начертах още една извивка, повторих я, спомняйки си как двамата заедно оформяхме буквите, когато я учех да пише на ръка.

Вик се наведе да види какво правя.

— Това не прилича на нищо.

— Прилича на луна — казах аз. — Когато все още не е нараснала.

Като луната, която гледахме с Касия от Хълма.

Вик погледна нагоре към билото. По-рано днес няколко въздушни кораба бяха дошли да приберат телата оттам. Това не се беше случвало преди. Не знаех какво ще прави Обществото с тях, но ми се искаше да мога да се кача горе и да напиша нещо, с което да отбележа смъртта на примамките.

Защото сега нищо не напомняше, че те изобщо са били там. Животът им бе приключил, без да разберат какъв можеше да бъде.

— Смяташ ли, че онова момче имаше късмет? — попитах Вик.
— Онова, което умря в лагера, преди да ни разпратят по селата?

— Късмет — повтори Вик, като че ли не знаеше какво означава тази дума. И може би наистина не знаеше. „Късмет“ не е дума, която би се харесала на Обществото, не е и нещо, на което можехме да разчитаме тук.

Първата нощ, когато ни докараха в селото, имаше силна стрелба. Всички се разбягахме, за да си намерим прикритие. Няколко момчета изтичаха навън на улицата и започнаха да стрелят с пушките и пистолетите си към небето. С Вик се озовахме в къща заедно с още две-три примамки. Не им помнех имената, а и не бе нужно — тях вече ги нямаше.

— Защо не си навън да стреляш като другите? — попита ме Вик. Не бяхме говорили помежду си, откакто бяхме пуснали онова момче в реката.

— Няма смисъл. Амунициите не са истински.

Оставих нормално изглеждащата си на външен вид пушка на земята до себе си.

Той също остави своята.

— Откога знаеш?

— Откакто ни ги дадоха на път за насам — казах аз. — Ами ти?

— И аз оттогава — отвърна Вик. — Трябваше да кажем на останалите.

— Знам — казах аз. — Беше глупаво от моя страна. Мислех, че ще имаме повече време.

— Време — повтори Вик. — Точно това нямаме тук.

Отвън светът се разтrese и някой започна да крещи.

— Искан ми се да имам пушка, която наистина да стреля — каза Вик. — Щях да гръмна всички на тези кораби. Парчетата от тях щяха да се посипят върху нас като фойерверки.

— Готов съм — каза сега Вик, като нагъна внимателно фолиото на кутията си за храна. — По-добре да се връщаме на работа.

— Чудя се защо просто не ни дават сини таблетки, а се занимават да ни доставят храна — казах аз. — Тогава по-рядко щеше да им се налага да мислят за нас.

Вик ме погледна, все едно съм полудял.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Сините таблетки не спасяват живота ти, както са ни казвали. Те просто те спират. Ако вземеш една, движенията ти се забавят и оставаш на място, докато някой те намери, или си умреш, чакайки. Ако вземеш две, умираш веднага.

Поклатих глава и погледнах към небето, но не търсех нещо конкретно. Искан просто да видя синевата. Вдигнах ръка, за да не ме заслепи слънцето, и се вгледах по-внимателно. Нямаше облаци.

Съжалявам — каза Вик. — Но е вярно.

Погледнах към него. Стори ми се, че видях тревога, изписана на обикновено каменното му лице. Беше толкова нелепо — всичко това, че започнах да се смея, а Вик се разсмя след мен.

— Трябваше да се досетя — казах аз. — Ако нещо се случи на Обществото, те не биха искали някой да живее без тях.

Няколко часа по-късно чухме бипкане от минипорта, който Вик носеше. Той го извади от чантичката на кръста си и провери екрана. Вик единствен от примамките имаше минипорт с размера на малък ръчен скенер. Минипортовете обаче могат да служат за общуване, докато скенерите се използват само за съхраняване на информация и проверка на данни. Вик го носеше със себе си през повечето време, но понякога — както когато казваше на новите примамки истината за селото и фалшивите оръжия — го скриваше някъде за малко. Бяхме сигурни, че Обществото следи местоположението ни чрез устройството. Не знаехме дали ни слушат през цялото време. Едва ли го правеха. Не мисля, че се интересуваха чак толкова от нас.

— Какво искат? — попитах аз.

Вик прочете посланието на екрана.

— Премества се — каза той.

Другите ни последваха в редица зад нас, когато тръгнахме да посрещнем корабите, които безшумно се приземиха извън селото. Офицерите действаха припряно, както обикновено. Нямаха желание да остават прекалено дълго тук. Не бях сигурен дали беше заради нас или заради Врага. Чудех се кой ли според тях е по-голямата заплаха.

Офицерът, който отговаряше за това прехвърляне, беше млад, но по някакъв начин ми напомняше на онзи, който се занимаваше с нас, когато катерехме Хълма в Ория. Изражението му казваше: „Защо се озовах тук? Какво се предполага да правя с тези хора?“

— Е... — започна той, като ни изгледа. — Там горе на билото. Какво беше това? Какво се случи? Жертвите нямаше да бъдат толкова много, ако всички си бяхте стояли в селото.

— Тази сутрин заваля сняг и те искаха да се изкачат до върха — казах аз. — Винаги сме жадни.

— Сигурни ли сте, че това е била единствената причина?

— Няма много причини да вършим нещо тук — каза Вик. — Глад. Жажда. Да не умреш веднага. Ако не ни вярвате, питайте останалите. Оцеляха двама-трима.

— Може би са се качили заради гледката — предположи Офицерът.

Вик се разсмя, а това не бе добър знак.

— Къде са новите попълнения?

— На кораба са. Ще ви заведем в ново село и ще ви дадем повече провизии.

— И повече вода — настоя Вик. Въпреки че бе невъоръжен и се намираше под властта на Офицера, звучеше така, все едно той даваше нарежданията. Офицерът се усмихна. Нашето Общество не беше хуманно, но хората, които работеха за него, понякога бяха.

— И повече вода — съгласи се мъжът.

И двамата с Вик изругахме наум, когато видяхме новите примамки в кораба. Бяха млади, много по-млади от нас. Изглеждаха тринайсет-четиринайсетгодишни. Очите им бяха разширени от уплаха. Единият от тях, най-младият, приличаше на малкия брат на Касия, Брам. Беше с по-тъмна кожа от неговата, по-тъмна и от моята, но очите му гreeха по същия начин. Преди да го подстрижат, косата му сигурно е била къдрава като неговата.

— Обществото явно има голям недостиг на тела, щом са стигнали до тях — прошепнах тихо на Вик.

— Може би това е идеята — отвърна той.

И двамата знаехме, че Обществото иска да се отърве от Отклоненията. Това обясняваше защо ни захвърляха тук. Защо не ни даваха възможност да се бием. Но имаше и още един въпрос, на който нямах отговор: защо ни мразеха толкова много?

Въздушният кораб отлетя, но не разбрахме накъде. Освен в кабината на пилота, никъде другаде нямаше прозорци.

Затова разбрах къде сме едва след като се приземихме и излязохме навън. Не бях идвал в самото село, но много добре познавах района. Полето, през което вървахме, беше песъчливо, с оранжевеещи и черни скали, тревата бе пожълтяла, както и тук-там показващите се все още растения, които през лятото имаха красив зелен цвят. Из всички Външни провинции има полета като това. Но въпреки това знаех, точно къде се намираме заради това, което виждах пред себе си.

Бях си у дома.

Заболя ме.

Ето го там, на хоризонта — споменът от моето детство.

Разломът.

От мястото, на което стояхме, не можеше да се види целият — само части червен или оранжев пясъчник, показващи се на места. Но

когато приближиш — когато стигнеш до ръба и надникнеш в Разлома — осъзнаваш, че камъните изобщо не са толкова малки. Те бяха върховете на формирания, големи колкото планини. Разломът не беше един каньон, една планина, а много — цяла мрежа от струпани една до друга планински вериги и каньони, простиращи се в продължение на километри. Земята се издигаше и спускаше като вода, силно нарязаните върхове и дълбоките котловини искряха в цветовете на Външните провинции — нюанси на оранжево, червено, бяло... В далечината огнените пясъчници на Разлома на места бяха засенчени от синевата на далечните облаци.

Знаех, че е така, защото няколко пъти бях стигал до ръба.

Но никога не бях отивал по-навътре.

— Защо се хилиш така? — попита ме Вик, но преди да успее да отговоря, хлапето, което приличаше на Брам, дойде при нас и застана право пред него.

— Аз съм Илай — каза то.

— Добре — отвърна Вик и се обърна раздразнено към редичката лица, които го бяха избрали за свой лидер, въпреки че никога не бе искал да бъде такъв. Някои хора просто носят лидерството в себе си, то е в кръвта им, в костите, в мозъка и не може да бъде заличено оттам.

Други са родени да следват.

Имаш по-добър шанс да оцелееш, ако следваш, напомних си аз. Баща ми смяташе, че е водач. Не можа да се насили да бъде нещо друго и виж какво стана с него.

Заставах на една стъпка зад Вик.

— Няма ли да държите реч или нещо такова? — попита Илай. — Току-що дойдохме, нови сме.

— Не отговарям за този хаос тук — каза Вик.

Ето го отново. Гневът, който през цялото време се опитваше да овладее и да не показва.

— Не съм говорител на Обществото — продължи той.

— Но ти си този с това нещо — посочи Илай минипорта, закрепен за колана му.

— Искате реч ли? — попита Вик и всички нови деца кимнаха и го зяпнаха с очакване.

Вече бяха чували на кораба за насам речта за това как Обществото се нуждае от нас и как трябва да се държим като селяни,

обработващи земята си, и като обикновени Граждани, за да отвлечаме вниманието на Врага. Как само след шест месеца ще се върнем в обществото и статусът ни на Отклонения ще бъде заличен.

Само след един ден престой със стрелба щяха да осъзнаят, че никой няма да оцелее шест месеца. Дори и Вик беше още много далеч от този срок, независимо от множеството резки по ботуша му.

— Наблюдавайте ни — каза той. — Дръжте се като селяни. Това се предполага да правим тук.

Млъкна за миг. После извади минипорта от колана си и го метна към една примамка, която беше с нас от две-три седмици.

— Поразходи се малко. Увери се, че ще има обхват в края на селото.

Хлапето го взе. След като се отдалечи достатъчно, Вик продължи:

— Амунициите ви са фалшиви. Не си правете труда да стреляте и да се защитавате с тях.

Илай го прекъсна:

— Ама в тренировъчния лагер ни учеха как да стреляме с тях.

Усетих, че съм се ухилил, независимо от факта, че не го исках и че някой толкова млад бе пратен да умре тук. Хлапето наистина беше като Брам.

— Няма значение — отвърна Вик. — Патроните са халосни.

Момчето преглътна това, но после не се стърпя:

— Ако това е село, къде са жените и децата?

— Ти си дете — каза му Вик.

— Не съм — отвърна Илай. — И не съм момиче. Къде са момичетата?

— Няма момичета. Няма и жени.

— Но тогава Врагът ще се досети лесно, че не сме истински селяни. Трябва да го е разбрал, нали?

— Точно така — каза Вик. — И без това ще ни убият, на никого не му пука. А сега имаме работа. Това трябва да е село, пълно с хора. Така че нека се захванем с проклетото земеделие.

Тръгнахме към нивите. Слънцето сияеше над главите ни. Чувствах гневния поглед на Илай, отправен към нас, дори след като му обърнахме гръб.

— Поне имаме достатъчно вода за пиене — казах на Вик, като му посочих пълната манерка. — Благодарение на теб.

— Не ми благодари — каза Вик. После снижи гласа си. — Не е достатъчно, за да се удавим в нея.

Тукашната реколта беше памук — почти невъзможна за отглеждане. Памукът бе с толкова лошо качество, че семенниците се разкъсваха съвсем лесно.

— Нищо чудно, че никой не се тормози да докарва тук деца или жени — каза Илай. — Врагът сигурно е разбрал, че това не е истинско село, още щом е хвърлил един поглед отгоре насам. Никой не е толкова глупав, че да засажда памук на такова място.

Отначало не казах нищо. Не обичах да разговарям с някого, докато работехме, освен с Вик. Държах се на разстояние от другите.

Но в момента бях доста разсеян. Памукът днес и снегът вчера ме накараха да си спомня отново за историята на Касия за пухчетата от тополи, които „заваляли“ през юни, докато тя пътувала с влака. Обществото мразеше тополите, но те си бяха съвсем на място тук, във Външните провинции. Дървото бе подходящо за дялкане. Ако намерех някое, можех да издълбая в ствола му името ѝ. Можех да покрия кората му с него така, както покривах дланта ѝ с моята, когато бяхме сами на Хълма.

— Глупаво е — казах на Илай, — но е по-реалистично от много други неща, които Обществото прави тук. Някои от съседните селца са възникнали като земеделски общности за Отклонения. Памукът бил една от културите, които Обществото им дало, за да се опитат да я отглеждат в този район. Тогава имало много повече вода. Така че не е напълно невъзможно някой да се е захванал с това.

— О... — каза само момчето и после замълча. Не знам защо се опитвах да му дам някаква надежда. Може би заради спомена за пухчетата от тополите.

Или заради спомена за нея.

Когато погледнах по-късно, видях, че Илай плаче, но се мъчи да се прикрие, така че не направих нищо.

На връщане от полето към селото кимнах с глава на Вик — нашият знак, че искам да поговорим без минипорта.

— Ето — каза той и метна уреда към Илай, който беше спрял да плаче. — Вземи го и се разходи с него.

Хлапетото кимна и тръгна напред.

— Какво има? — попита Вик.

— Преди живеех тук — казах аз, опитвайки се да прикрия емоцията в гласа си. Тази част от света някога бе моят дом. Мразех това, в което го беше превърнало Обществото. — Селото ми се намираше само на няколко километра оттук. Познавам района.

— Значи смяташ да избягаш?

Ето го. Истинският въпрос. Този, който си задавахме през цялото време, ще избягам ли, мислех си аз всеки ден, всеки час.

— Смяташ ли да се върнеш обратно в селото си? — продължи Вик. — Има ли кой да ти помогне там?

— Не — отвърнах аз. — То е унищожено.

Вик поклати глава.

— Тогава няма смисъл да бягаме. Няма да успеем да стигнем далече, все някой ще ни види.

— А и най-близката река е прекалено далече — допълних аз. — Не можем да избягаме в онази посока.

— Тогава какво?

— Няма да се опитаме да бягаме надолу, в посока на падината. Ще минем от другаде.

Вик се обърна.

— От другаде?

Да, през каньоните — казах и му посочих най-близкия до нас, поредица от изсечени скали с малки, тесни процепи, които беше невъзможно да се видят оттук. — Ако се изкачим достатъчно високо, там ще намерим прясна вода.

— Офицерите винаги са ни казвали, че каньоните във Външните провинции са обитавани от Аномални — каза Вик.

— И аз съм го чувал — признах. — Но знам и че някои от тях са си организирали комуни и помагат на пътниците. Казвали са ми го хора, които са били там.

— Почакай. Познаваш хора, които са влизали в каньоните?

— Да, познавам хора, които са ходили там много пъти.

— Хора, на които можеш да вярваш?

— Баща ми — казах аз, сякаш това бе достатъчно да сложи край на разговора ни, и Вик кимна.

Повървахме още малко и после той попита:

— Добре, кога тръгваме?

— Това е проблемът.

Опитах да не проличи колко се зарадвах, че и той ще дойде с мен. Преминаването на тези каньони не беше нещо, с което исках да се справям сам.

— За да не ни преследва Обществото и да не се опита да ни използва за назидание на другите, ако ни хванат, най-добре е да избягаме по време на нападение, когато настане хаос. Трябва ни нощно нападение. Но е хубаво да има и пълнолуние, за да можем да виждаме. Така ще си помислят, че сме убити, а не че сме избягали.

Вик се разсмя.

— И Обществото, и Врагът имат техника е инфрачервени лъчи. Който и да е над нас, ще види, че бягаме.

— Знам, но има шанс и да пропуснат три малки тела, когато тук долу ще има толкова много от нас.

— Три? — сепна се той.

— Илай идва с нас.

Не знаех, че искам това, докато не го казах на глас.

— Ти си луд — каза Вик — Няма начин хлапето да оцелее дотогава.

— Знам.

Имаше пълно право. Беше само въпрос на време момчето да загине по един или друг начин. Беше малък. Импулсивен.

Задаваше прекалено много въпроси. Но пък, в крайна сметка, беше въпрос на време смъртта да настигне и всеки от нас.

— Тогава защо? Защо те е грижа за него?

— Има едно момиче в Ория — казах аз. — Той ми напомня за малкия и брат.

— Това не е достатъчна причина.

— За мен е.

Настана неловко мълчание.

— Ставаш слаб, отпуснал си се... — каза Вик най-накрая. — Това може да те убие. Може никога повече да не я видиш заради една-единствена грешка.

— Ако сега не се погрижа за него — отвърнах, — ще се превърна в човек, когото тя няма да познае дори ако някой ден ме види отново.

6. КАСИЯ

След като се убедих, че останалите са заспали и тежкото им дишане изпълни стаята, се завъртях на една страна и извадих листчето на Архивиста от джоба си.

Хартията изглеждаше прекалено мека и евтина, не като плътния лист в кремав цвят, на който бяха написани моите стихотворения. Беше стара, но не колкото тази на дядо. Може би баща ми щеше да ми каже откога е, но той не беше тук. Беше ме пуснал да замина. Докато разгръщах внимателно листчето, се разнесе шум, който ми се стори ужасно силен, и се надявах, че другите момичета ще го вземат за шумолене на одеяла или за някое пърхащо насекомо.

Тази вечер мина много време, преди всички момичета да заспят. Когато се върнах от разходката си, ми казаха, че все още никоя от нас не е получила назначението си; офицерката съобщила, че ще ни ги дадат на сутринта. Разбирах безпокойството на момичетата — и аз се чувствах по същия начин. Обикновено знаехме какво ни предстои вечерта преди заминаването. Каква беше тази промяна? Обществото винаги има причина за своите действия, значи се бе случило нещо.

Протегнах листа пред себе си, за да го разгледам на бледата лунна светлина, влизаща през прозореца отвън. Сърцето ми заби силно с луд, бърз ритъм, въпреки че аз самата стоях неподвижно. Моля те, нека това си струва цената, помислих си, без да знам точно към кого или какво отправям молбата си, и после погледнах листа.

Не.

Пъхнах юмрук в устата си, за да не изкрещя на глас думата в спящата стая.

Не беше карта, нито дори списък с указания.

Само някаква приказка и в момента, в който прочетох първото изречение, знаех, че не е една от Стоте подобрани.

„Един човек бутал камък по хълм. Когато стигнел върха, камъкът се изтърколвал до долу и той започвал отначало. В близкото село хората забелязали какво се случва. «Наказание», казвали те. Не се присъединили към него и не се опитвали да му помагат, защото се страхували и те да не бъдат наказани. Мъжът продължавал да бута. Те продължавали да гледат.

Години по-късно новото поколение, което живеело в селото, забелязало мъжа и камъка му. Той все така бутал, камъкът все така се търкалял обратно, като следвал ритъма на слънцето и луната, които се редували. Хората виждали само част от камъка и част от мъжа, докато той го търкалял упорито по хълма.

На едно момиченце му станало любопитно. Затова един ден то тръгнало към хълма. Когато приближило, момичето с изненада видяло, че върху камъка са издълбани множество имена и дати.

— Какво е това? — попитало детето.

— Това е цялата тъга на света, събрал съм я всичката — отвърнал мъжът. — Бутам я нагоре по хълма отново и отново.

Момичето забелязало дълбоките бразди, които били издълбани по склона, където се търкалял камъкът.

— Използваш ги, за да се качват по-лесно по хълма — казало то.

— Правя нещо — казал мъжът. — Когато приключа, ще бъде твой ред да заемеш мястото ми.

Детето не се уплашило.

— А какво правиш?

— Река — отвърнал мъжът.

Детето слязло от хълма в селото, чудейки се как може един човек да направи река. Но когато дошли дъждовете и водата заляла всичко, стичайки се по дълбоките бразди, издълбани от камъка в хълма, а мъжът изчезнал неизвестно къде, момичето разбрало, че той бил прав. То заела мястото му и започнало да бута камъка и да събира тъгата на света.

Такъв трябва да бъде човекът, който стои начело, водачът, лоцманът, който събира тъгата ни, насочва я и я пуска по водата, за да я отмие от сърцата ни. Лоцманът е човекът, който бута камъка. Той е жената, която пресича реката и поглежда към небето. Лоцманът е стар и млад и очите му са с различен цвят, а косата му е с различни дължина и форма, живее в пустини, на острови, в гори и планини, в полето... Лоцманът е начело на Бунта — въстанието срещу Обществото — и никога не умира. Когато времето на един лоцман приключи, на негово място идва друг.

И така ще бъде отново и отново, също като камъка, който не спира да се търкаля.“

Някой в спалнята се завъртя в леглото си и изхърка и аз замръзнах на място, изчаквайки дишането на момичето отново да стане равномерно. Когато тишината се възцари навсякъде, погледнах надолу към последното изречение на листа:

„На място, намиращо се на ръба на картите на Обществото, Лоцманът винаги ще живее и ще се бунтува.“

Гореща, болезнена вълна на надежда премина през тялото ми, когато осъзнах какво пише на този лист, какво всъщност ми бе дадено.

Имаше бунт. Организирана, реална съпротива, действаща от дълго време, с истински водач.

С Кай не бяхме сами.

Думата „лоцман“ беше връзката. Дали дядо е знаел? Затова ли ми беше дал стихотворението, преди да умре? Дали бях грешала през цялото това време кое от двете стихотворения е било по-важно за него? Не можех да стоя спокойно.

— Събуди се — прошепнах толкова тихо, че едва се чух сама. — Не сме сами...

Отпуснах единия си крак през ръба на леглото. Можех да стана и да събудя останалите момичета и да им кажа за Бунта. Може би те вече

знаеха. Не, не мисля... Всички изглеждаха толкова отчаяни, загубили каквато и да е надежда за бъдещето си. Освен Инди. Но макар в нея да гореше по-силен огън, повече страст за живот, отколкото у другите, и тя нямаше ясна цел пред себе си. Мисля, че и Инди едва ли щеше да знае нещо.

Трябваше да й кажа.

За миг наистина мислех, че ще го направя. Кракът ми стъпи на пода. Пресегнах се към перилото на стълбичката на кревата ми, понечих да отворя уста... И тогава чух стъпките на патрулиращия Офицер покрай вратата и застинах на място с опасното листче, което държах като малко знаменце в ръката си.

В този момент разбрах, че няма да кажа на другите. И че ще постъпя както винаги, когато някой ми повери опасни думи: ще ги унищожа.

— Какво правиш? — попита тихо Инди. Не бях усетила кога е прекосила стаята и е дошла до мен, затова почти подскочих от уплаха.

— Ще си измия ръцете отново — прошепнах и устоях на желанието да се обърна към нея. Ледената вода потече върху пръстите ми и звукът, който отекна из мрака на помещението, напомняше на течаща река. — Не успях да се измия по-рано. Знаеш как се ядосват Офицерите, когато открият пръст и кал по леглата ни.

— Ще събудиш останалите — каза тя. — И без това имат толкова малко време за сън.

— Съжалявам — казах аз и наистина го мислех. Но не успях да се сетя за друг начин, по който да се отърва от думите.

Бяха ми нужни няколко дълги мъчителни секунди, за да разкъсам листа на малки късчета. Първо го вдигнах към устните си и го навлажих, така че разкъсването да не е толкова шумно. Надявах се, че парченцата ще са достатъчно малки и няма да задръстят канала на мивката.

Инди се пресегна и спря водата. За миг си помислих, че все пак знае нещо. Може би не точно за Бунта, за въстанието, но имах странното чувство, че знае нещо за мен.

Троп. Троп. Токовете на ботушите на дежурния Офицер по цимента. С Инди едновременно се впуснахме към леглата си, аз се изкачих по стълбичката максимално бързо и се втренчих през

прозореца. Жената спря до нашата спалня за миг, послуша се и после продължи.

Останах неподвижна за момент, гледайки я как се отдалечава по пътеката. После тя спря до вратата на другото спално помещение.

Въстание. С Лоцман, с водач.

Кой ли можеше да е той?

Дали Кай знаеше нещо за това?

Може би. Човекът от историята, който буташе камъка, приличаше на онзи Сизиф, за когото той ми разказа, когато бяхме още в Квартала. Спомних си как бе започнал да ми дава своята собствена история на отделни листчета, късче по късче. Дали някога щях да успея да я събера цялата?

От толкова отдавна мислех само за едно — как да го намеря. Дори без карта, дори без компас, знаех, че мога да го направя. Представях си мига на нашата среща отново и отново, как ме прегръща силно, как прошепвам думите от мое стихотворение в ухото му. Единственият пропуск във фантазията ми беше, че все още не бях написала това стихотворение; никога не успях да измисля повече от един ред. През тези месеци тук написах толкова много първи редове и все пак не успях да видя и да открия в съзнанието си средата и края на нашата любов...

Придърпах чантичката съвсем близо до себе си, легнах възможно най-леко и безшумно в леглото, докато то пое цялото ми тяло, от почти въздушните краища на косата до тежестта на краката ми. Тази нощ едва ли щях да заспя.

Те дойдоха рано призори, така, както бяха дошли за Кай. Не чух никакви викове, но нещо друго ме събуди. Някаква тежест във въздуха, може би промяна в чуруликането на птиците, спрели да си починат по пътя си на юг, които пееха сутрешните си песни сред клоните на дърветата.

Надигнах се и погледнах през прозореца. Офицерите извеждаха момичета от другите спални помещения, някои от които плачеха и се гърчеха в ръцете им. Притиснах се по-близо до стъклото, за да виждам по-добре; сърцето ми биеше силно, защото бях сигурна, че знам къде изпращат тези момичета.

Как можех и аз да отида с тях? Умът ми сортираше числата и фактите, с които разполагах.

Колко много километри, колко различни маршрути щяха да ме отделят отново от моята крайна цел. Изглежда, че нямаше да успея да стигна до Външните провинции сама, но може би Обществото щеше да ме закара там.

Две жени Офицери отвориха вратата.

— Трябват ни две момичета от тази спалня — каза едната от тях. — Легло номер 8 и легло номер 3.

Момичето от осмо легло се надигна и ги погледна стреснато, имаше уморен вид. Трето легло, леглото на Инди, бе празно.

Офицерите извикаха от изненада, а аз погледнах през прозореца. Някой стоеше до редиците дървета, които растяха близо до пътя. Беше Инди. Дори на бледата светлина на зората я разпознах по искрящата коса и по стойката. Явно бе чула предварително Офицерите и беше успяла да се измъкне от спалното. Не я бях видяла да излиза. Сега хукна да бяга.

Докато Офицерите бяха заети да измъкват другото момиче от леглото му и да съобщават за Инди, но минипортовете си, аз действах бързо. Извадих трите таблетки от цилиндъра — зелената, синята и червената — и ги увих в листа при сините. Скрих ги под посланията, нагънати в чантичката ми, и се помолих никой да не рови прекалено надълбоко. Напъхах цилиндъра под матрака на леглото си. Трябваше да се отърва от всички възможни белези за моя граждански статут.

И тогава изведнъж забелязах.

Нещо липсваше от чантичката ми.

Моята сребърна кутийка от Тържеството на Подбора.

Порових още веднъж сред хартийките, прокарах ръка по гънките на чаршафа, погледнах на пода. Не я бях изпуснала или загубила; беше изчезнала.

Така или иначе трябваше да се отърва от нея, рано или късно възнамерявах да го направя. Но не беше предвидено да изчезне.

Къде можеше да е?

Сега обаче няха време да се тревожа за нея. Слязох от леглото си и последвах Офицерите и плаещото момиче. Другите в спалното помещение се преструваха, че спят, също както направиха хората в Квартала, когато отвеждаха Кай.

— Бягай, Инди — прошепнах си сама. Надявах се, че и двете ще постигнем това, което искахме.

Ако обичаш някого, ако някой те обича, ако той те е научил да пишеш, да изказваш свободно мислите си, как можеш да не направиш нищо? Трябва да положиш усилия, трябва да се опиташ да вземеш думите му, дори да са изписани в калта, или да ги откраднеш от вятъра, ако той ги отнася нанякъде...

Защото след като си отдал любовта си, тя вече не е твоя. Обичаш и не можеш просто да върнеш чувството назад.

Кай беше в съзнанието ми, дълбоко в сърцето ми, топлите му длани все още докосваха моите празни ръце. Трябваше да се опитам да го намеря. Любовта ми към него ми даваше криле и всичко, което правех, укрепваше силата им — вече можех да ги размахам.

Един въздушен кораб се приземи в центъра на лагера. Офицерите, някои от които не бях виждала преди, изглеждаха притеснени, разтревожени. Единият от тях, облечен в униформа на пилот, каза нещо кратко и погледна към небето. Слънцето скоро щеше да изгрее.

— Липсва ни една — чух го да казва тихо, докато аз се примъкнах в редицата от строени уплашени момичета.

— Сигурни ли сте? — попита друга жена и ни огледа внимателно. Преброи ни. Изражението ѝ се промени, изглеждаше успокоена. Имаше дълга красива кестенява коса и изглеждаше прекалено мила за Офицер. — Мисля, че са достатъчни.

— Така ли? — попита първият Офицер. Той също ни преброи.

Дали само ми се стори, или наистина очите му се спряха по-дълго на моето лице? Дали се чудеше била ли съм в редицата преди? Не за първи път се запитах колко от това, което правя, е известно на моята Служителка? Дали тя все още ме наблюдаваше? А Обществото?

Друг Офицер довлече Инди на борда, когато останалите вече се бяхме качили вътре. На лицето му личаха следи от нокти, по униформата му и по нейната имаше кал и пръст, сякаш се бяха въргали по земята...

— Опитваше се да избяга — каза той, като я бутна на седалката до мен и закопча ръцете ѝ с белезници. Тя не трепна при звука от щракането им, за разлика от мен.

— Сега пък имаме прекалено много — каза жената Офицер.

— Те са Отклонения — отвърна рязко мъжът. — Има ли значение? Трябва да вървим.

— Да ги претърсим ли? — попита жената.

Не. Щяха да намерят таблетките в чантичката ми.

— Ще го направим, когато излетим. Да потегляме.

Инди погледна към мен и очите ни се срещнаха. За пръв път, откакто я познавах, усетих странно чувство за близост, нещо подобно на приятелство — поне такова, каквото можехме да си позволим да изпитваме тук една към друга. Познавахме се от трудовия лагер, а сега бяхме пресекли нова граница — предстоеше ни ново изпитание, в което щяхме да бъдем заедно.

Нещо в това, което ставаше, изглеждаше много странно — прекалено припряно, хаотично, абсолютно неподходящо на Обществото. Макар да бях благодарна за възможността да се промъкна в групичката на тези момичета, чувствах как стените на кораба ме притискат отвсякъде и присъствието им бе едновременно притеснително и успокоително.

Един Служител се качи на въздушния кораб. Всичко готово ли е? — попита той и Офицерите кимнаха. Очаквах да се качат още Служители — почти винаги се движеха по трима — но вратата се затвори.

Само един Служител и трима Офицери, единият от които бе пилотът. От начина, по който Офицерите се отнасяха със Служителя, личеше, че той е с най-високия ранг в групата.

Въздушният кораб се отлепи от земята и се издигна във въздуха. За пръв път пътувах по този начин — досега се бях придвижвала само с въздушни коли и влакове — и стомахът ми се преобърна от разочарование, когато осъзнах, че тук няма никакви прозорци.

Изобщо не си бях представяла, че летенето ми нависоко в облаците ще бъде такова. Никаква гледка към това, което се намира под нас, или към звездите над главите ни, когато настъпи нощта. Пилотът в предната кабинка на въздушния кораб виждаше пред себе си, естествено, но Обществото не искаше останалите от нас да виждат накъде отиват. Не бяхме достойни за гледката на свободното небе.

7. КАЙ

Всички те наблюдават — каза ми Вик.

Не му обърнах внимание. Някои от цилиндрите, които Врагът изстреля към нас миналата нощ, не бяха експлодирали. Вътре в тях все още имаше барут. Събирах го и го пъхах в цевта на пушката си. Врагът ме изненадваше — с всеки ден, през който бяхме тук. Амунициите му като че ли ставаха все по-примитивни и по-малко ефективни. Може би наистина губеше войната.

— Какво правиш? — попита ме Вик.

Не му отговорих. Опитвах се да си спомня как се прави. Докато пресилвах барута през пръстите си, ръцете ми станаха целите черни.

Вик ме сграбчи.

— Спри — каза той с тих глас — Всички примамки са те зяпнали.

— Защо те е грижа какво си мислят те?

— Лошо е за морала, ако някой като теб се държи смахнато.

— Сам си казвал, че не сме техни водачи — отвърнах му аз. После погледнах към групата момчета. Всички избягваха погледа ми, освен Илай. Той ме зяпаше открито и аз му се ухилих, за да знае, че не съм се побъркал съвсем.

— Кай — каза Вик и после млъкна рязко... Беше разбрал. — Измислил си как да превърнем тези боклуци отново в истински оръжия?

— Няма да са много добри — казах аз. — Ще произведат само един изстрел и трябва да ги възприемаш по-скоро като гранати. Хвърляш пушката и бягаш надалече, за да не избухне в ръцете ти.

Вик явно хареса тази възможност.

— Можем да пъхаме вътре камъни и разни други неща. А какво ще използваме за възпламенител?

— Още не знам — казах аз. — Това май е най-трудната част.

— Защо? — попита тихо той, така че другите да не могат да чуят.
— Не се тормози да го мислиш толкова много, така или иначе няма да можем да използваме пушките, докато бягаме.

— Не е за нас — казах аз и погледнах отново към примамките.
— Ще ги научим как да го правят, преди да си тръгнем. Нямаме време. Нека днес да оставим мъртъвците на другите.

Вик се изправи и се обърна към групата.

— С Кай ще си вземем малко почивка от погребенията днес — каза той. — Останалите се редувайте. Някои от новите не са го правили изобщо.

Докато момчетата поемаха към полето, където копаехме гробовете, аз погледнах към ръцете си — черни от пепелта и покрити с това, което сипеше смърт върху нас от небесата — и си спомних как преди в родното ми село след обстрел чистехме останките и боклуците по улиците. Обществото и Врагът мислеха, че са единствените, които притежават оръжия, но грешаха — ние знаехме как да използваме техните. И как да правим собствени. Имахме и особени камъни — кремъци, с които палехме малки огньове, когато наистина имаме нужда от това.

— Все още смятам, че трябва да тръгнем през някоя нощ, когато няма стрелба — каза Вик. — Може да си помислят, че сме се взривили с тези неща, ако успеем да ги убедим.

Посочи с ръка към разпръснатия навсякъде край нас барут.

Предложението му беше разумно. Бях сигурен, че ще ни преследват и че не съм обмислил всички възможности... Но ако нямаше битка, която да отвлеча вниманието на останалите примамки, имаше вероятност те да тръгнат след нас, а и само при атака от Врага можехме да прикрием следите си, като се опитахме да убедим Офицерите, че сме мъртви. Не исках никой друг да се опитва да побегне. Обществото щеше да забележи, ако по-голям брой примамки изчезнеха внезапно. Ако бяхме повече, щеше да си струва да ни преследват.

А и няхах никаква идея какво точно ще намерим в Разлома. Не се опитвах да вода. Исках само да оцелея.

— А какво ще кажеш за това? Ще тръгнем тази вечер. Независимо дали ще има нападение или не.

— Добре, съгласен съм — каза Вик, след като помисли известно време.

Беше решено. Щяхме да избягаме. Скоро.

Двамата се захванахме бързо за работа, опитвайки се да открием някакъв начин, за да накараме пушките да стрелят. Когато другите се върнаха от полето и разбраха какво искаме да направим, започнаха да ни помагат, като събираха барут и камъни. Някои от момчетата си тананикаха и припяваха песничка, докато работеха. Побиха ме тръпки, когато разпознах мелодията, въпреки че нямаше причина да се изненадвам.

Те пееха Химна на Обществото. Обществото ни беше отнело и музиката, подбирайки Стоте песни много умно и внимателно — всички те бяха сложни песни, които само изкуствените гласове можеха да изпълняват — и само Химнът бе достатъчни лесна мелодия, която обикновените хора можеха да запеят. Но дори и в нея имаше част, която бе по възможностите единствено на висок женски глас, на сопрано, и повечето хора не се справяха с нея — те обикновено пееха само ниските тонове, тези на алта и тенора. Това чувах и в момента.

Някои от примамките, които и преди бяха живели във Външните провинции, помнеха и други песни. Спомням си, че в миналото ги пеехме на полето, докато работехме. Една жена веднъж ми каза, че изобщо не било трудно да се запомнят старите песни с всички тези реки, клисури и каньони наоколо, защото те се носели естествено и леко и се сливали с тях.

Но сега исках само да си спомня как се правеше това. Въпросите кой и защо, свързани с миналото, обаче продължаваха да ме преследват. Вик поклати глава.

— Дори да открием някакъв начин, все пак ще ги оставим да умрат тук... — каза той.

— Знам — отвърнах аз. — Но поне ще могат да се отбраняват.

— Един-единствен път — поправи ме Вик.

Внезапно забелязах, че раменете му са отпуснати, сякаш бе поел някаква тежест върху себе си — може би най-накрая бе осъзнал, че е водачът на тези хора и че винаги е бил такъв, и тази мисъл го беше смачкала.

— А това не е достатъчно — казах аз и се заех отново със задачата.

— Не е — съгласи се той.

Опитвах се да не обръщам внимание на останалите примамки, да не ги възприемам като истински хора, но не можех.

Единият беше с белези по лицето. Другият имаше множество лунички и приличаше толкова много на момчето, което оставихме в реката, че се чудех дали не са братя, но така и не се реших да го попитам, а и всъщност няха голямо желание. Всички бяха облечени с униформи, които не им бяха по мярка, и хубави военни палта — наричаха ги „шинели“, за да ги топят, докато чакат да умрат.

— Какво е истинското ти име? — попита ме внезапно Вик.

— Кай — казах му аз.

— Но какво е цялото ти име?

Замълчах за минута, докато то се появи в съзнанието ми за пръв път от толкова много години. Кай Файноу. Това беше името ми тогава.

— Робъртс — каза Вик, раздразнен от колебанието ми. — Това беше моето име. Вик Робъртс.

— Маркъм — казах накрая аз. — Кай Маркъм.

Защото с това име ме познаваше тя. Сега това беше истинското ми име.

И все пак другото също ми прозвуча правилно, когато го произнесох наум. Файноу. Името, което споделях с родителите си, с майка си и баща си.

Погледнах към другите примамки, които събираха камъни. Част от мен харесваше усещането за смисъл и цел в техните движения и най-вече осъзнаването на факта, че съм им помогнал поне за кратко да се почувстват по-добре, но дълбоко в себе си знаех, че просто им подхвърлям отпадъци. В крайна сметка всички щяха да умрат тук от глад и жажда.

8.

КАСИЯ

Първото, което направи обществото, докато седяхме в студения въздушен кораб и треперехме, бе да ни обещае палта.

— Преди времето на Обществото, в епохата на Голямото затопляне, климатът във Външните провинции се променил — каза ни Служителят. — И сега става студено, но не и както е било по-рано. Все още е възможно нощем да замръзнете, но ако носите дебели палта, всичко ще бъде наред.

Значи Външните провинции. Сигурно беше. Останалите момичета, дори и Инди, гледаха втренчено пред себе си и не мигаха. Някои от тях потрепераха по-често от другите.

— Това работно назначение не е по-различно от предишните, които сте имали — продължи Служителят сред пълната тишина на кораба. — Трябва да засаждате определени култури. В този случай — памук. Искаме Врагът да мисли, че тази част от страната ни все още е обитавана. Това е стратегическо действие от страна на Обществото.

— Значи е вярно? Води се война с Врага? — попита едно от момичетата.

Служителят се разсмя.

— Не е точно война. Обществото е стабилно, но Врагът е непредсказуем. Затова създаваме впечатлението, че Външните провинции са добре населени и процъфтяват. Обществото не желае само една група хора да поеме товара да живее там прекалено дълго. Затова е въведена шестмесечна ротационна програма. Когато времето ви изтече, ще се върнете обратно. Като Граждани.

Нищо от това не е вярно, помислих си аз, макар да изглежда, че ти самият вярваш на това, което ни казваш.

— Сега — каза той, посочвайки към другите двама Офицери, които не пилотираха кораба. — Те ще ви заведат зад тази завеса и ще ви дадат стандартното облекло. Включително и палтата ви.

Ще ви претърсят. Сега.

Не ме извикаха първа. Опитвах се да намеря място, където да скрия таблетките, но не виждах нищо подходящо. Обществото бе построило по такъв начин въздушния кораб, че отвътре повърхността му бе абсолютно гладка, без никакви ъгли и ниши. Дори седалките ни бяха равни и гладки, а коланите ни стягаха здраво. Нямаше къде да ги сложа.

— Имаш ли нещо за криене? — прошепна ми Инди.

— Да — отвърнах аз. Защо да я лъжа?

— Аз също — отвърна тя. — Ще взема твоето, после ти ще вземеш моето.

Отворих незабележимо чантичката си и измъкнах пакетчето с таблетките. Преди да направя каквото и да било друго, Инди бързо се пресегна — направо светкавично, независимо че беше все още с белезници — и го скри в дланта си. Какво щеше да направи после? Какво имаше да крие и как щеше да го извади, когато ръцете ѝ бяха стегнати така?

Нямах време да мисля повече.

— Следващата — провикна се жената Офицер с кестенявата коса и ме посочи.

Не поглеждай назад към Инди, казах си сама. Не се издавай.

Зад завесата трябваше да се съблека и да остана по бельо, докато Офицерът претърсваше джобовете на старата ми кафява униформа. Жената ми подаде нови дрехи — черни.

— Да видя чантичката ти — каза тя и я пое от ръцете ми. Порови се сред листчетата със съобщенията и се опита да не трепне, когато едно от по-старите — от Брам — се разпадна на парченца.

Подаде ми чантичката обратно.

— Можеш да се облечеш — каза тя.

В момента, в който закопчавах последното копче на ризата си, жената се провикна към главния Служител.

— У тази няма нищо.

Служителят кимна.

Когато се върнах обратно на мястото си до Инди, пяхнах ръка под новото си, току-що получено палто.

— Готова съм — казах аз, едва мърдайки устни.

— Вече са в джоба на палтото ти — прошепна тя.

Исках да я попитам как е успяла да го направи толкова бързо, но не биваше да ме чуват. Бях опиянена от вълнение от това, което бяхме извършили. По-скоро от това, което Инди бе извършила.

Когато няколко минути по-късно Офицерът посочи към нея, тя се изправи и тръгна към завесата с наведена глава и с все още закопчаните в белезници ръце пред себе си. Инди се преструва много добре, че е напълно смазана и отчаяна, помислих си аз.

На отсрещната страна на кораба момичето, което претърсиха след мен, започна да хлипа.

— По-добре направо си поплачи — каза й мрачно друго момиче. — Отиваме във Външните провинции.

— Остави я на мира — намеси се трето.

Служителят забеляза плачещата девойка и й донесе зелена таблетка.

Инди не отрони нито дума, когато се върна от претърсването. Не погледна към мен. Усещах тежестта на таблетките в джоба на палтото си. Искаше ми се да погледна и да се уверя, че всички са там — сините от Ксандър и моите собствени три, но не го направих. Бях се доверила на Инди и тя на мен. Тежестта на пакета бе почти същата; ако имаше добавено нещо, не го усещах. Каквото и да е искала да скрие, сигурно беше много малко и леко.

Какво ли беше? Може би по-късно щеше да ми каже.

Дадоха ни минимум принадлежности: храна за два дни, допълнителна униформа за смяна, манерка с вода, раница, в която можехме да сложим всичко. Никакви ножове, нищо остро. Никакви пушки или оръжия. Имахме и фенерчета, но толкова леки и заоблени, че не ставаха да се биеш с тях.

Палтата ни бяха леки, топли, направени от материя, която не познавах, но определено беше специална; зачудих се защо хабят ресурси за хора, които изпращат на такова място. Палтата бяха единственият белег, че може би ги е грижа дали ще оцелеем или не. Те представляваха сериозна инвестиция, за разлика от всичко останало, което ни беше раздадено. Бяха разход.

Погледнах към Служителя. Той се обърна и отвори вратата на пилотската кабина. Остави я леко открехната и така успях да видя множеството светещи апарати на таблото пред пилота. За мен те

изглеждаха абсолютно неразбираеми — като звездите в небето, но пилотът си познаваше пътя.

— Този кораб издава звуци като река — каза Инди.

— Има ли много реки там, откъдето си? — попитах я аз.

Тя кимна.

— Единствената река, за която съм чувала, че се намира някъде в района, е Сизиф — казах аз.

— Сизиф? — попита Инди.

Погледнах към Офицерите и Служителя, за да се уверя, че не ни чуват. И тримата изглеждаха уморени, жената Офицер дори беше затворила очи.

— Обществото я е отровило — продължих аз. — Нищо не може да живее в нея, нито дори по бреговете ѝ. Нищо не може да расте наоколо.

Инди ме погледна.

— Не можеш наистина да убиеш една река — каза тя. — Не е възможно да се унищожи нещо, което се движи и се променя непрекъснато.

Служителят се местеше из кораба, говореше с пилота, с другите двама Офицери. Нещо в начина, по който се придвижваше, ми напомни за Кай — способността да пази равновесие във въздушния влак, като предвижда малките промени в посоката.

Кай не се нуждаеше от компас, за да знае накъде да върви. Аз също можех да пътувам без него.

Летях към Кай и се отдалечавах от Ксандър. Летях към Външния свят, към различното място.

— Почти стигнахме — каза високо жената Офицер. Погледна към нас и в очите ѝ видях нещо — съжаление. Изпитваше жал към всички нас. Към мен.

Нямах нужда от нейното съжаление, никой на този кораб не трябваше да ме съжалява. Най-накрая бях стигнала във Външните провинции.

За миг си представих, че Кай ще ме чака, когато се приземим. Че само няколко минути ме делят от мига, в който ще го видя отново. Може би дори ще докосна ръката му, а по-късно в тъмното — и устните му.

— Усмиваш се — каза Инди.

— Знам — отвърнах аз.

9. КАЙ

Нощта настъпваше бавно, докато чакахме да се появи луната. Небето стана синьо, после розово, после отново синьо. Тъмно, мрачносиньо, един нюанс преди черното.

Все още не бях казал на Илай, че ще дойде с нас.

Преди малко с Вик показахме на останалите как да стрелят с пушките. Сега чакахме да настъпи подходящият момент, за да избягаме от тях и да потънем в назъбената уста на Разлома.

Чухме остро бипкане от дошлото по минипорта съобщение. Вик вдигна уреда до ухото си и се заслуша.

Чудех се какво ли си мисли Врагът за нас, за тези хора, които Обществото не си правеше труда да защитава. Стреляше по нас, а ние постоянно се появявахме отново и отново, сякаш Обществото имаше безграничен източник, от който се захранваше със заменяеми хора. Дали му приличахме на пълчища плъхове, мишки, рояци бълхи или някакви други вредители, които не можеха да бъдат избити до крак? Имаше ли представа Врагът за това, което правеше Обществото с нас?

— Слушайте — провикна се Вик, който бе приключил вече с минипорта. — Току-що получих съобщение от отговарящия за района Служител.

През тълпата премина шепот. Момчетата се изправиха с ръце, покрити с черен барут, и очи, пълни с надежда. Трудно ми беше да не ги гледам. В ума ми се появиха думи, познат ритъм, и едва след няколко секунди осъзнах какво правя. Казвах думите за мъртъвците — но ги казвах за тях. Сякаш вече бяха легнали в изкопаните гробове в земята...

— Скоро ще пристигнат нови попълнения — каза Вик.

— Колко? — попита някой.

— Не знам — отвърна Вик. — Знам само, че според Служителя те ще са различни, но трябва да се отнасяме с тях като с всички останали и ще бъдем отговорни за това, което им се случва.

Всички мълчахме. Последната забележка бе едно от нещата, които наистина бяха верни — ако някой от нас наранеше или убиеше друг, Служителите идваха. Бързо. Бяхме го виждали и преди. Обществото ни го бе казало съвсем ясно: нямахме право да се нараняваме взаимно. Това си беше задача на Врага.

— Може би ни изпращат голяма група — каза някой. — Да изчакаме, докато дойдат, преди да се опитаме да се бием с Врага.

— Не — отсече Вик и гласът му отекна с неоспорим авторитет. — Ако Врагът се появи тази нощ, ще се отбраняваме. — Посочи с ръка към кръглата бяла луна, издигаща се на хоризонта. — Да заемаме позиции.

— Какво имат предвид според теб? — попита Илай, когато останалите се отдалечиха. — За това, че новите попълнения ще са различни.

Вик стисна плътно устни и знаех, че и двамата мислим за едно и също нещо. Момичета. Щяха да ни изпратят момичета.

— Прав си — каза Вик, поглеждайки към мен. — Те искат да се отърват от всички Отклонения.

— Обзалагам се, че са направили същото преди това с Аномалиите — казах аз и още преди да съм довършил изречението, видях как ръката на Вик се свива в юмрук и той го насочва право към лицето ми. Успях да се отместя съвсем навреме. Той пропусна и аз инстинктивно му отвърнах, като го ударих в стомаха. Вик отстъпи назад и се препъна, но не падна.

Илай ахна. С Вик се гледахме втренчено. Болката в очите му не беше следствие на удара, който му бях нанесъл. И преди го бях удряли по същия начин. С него можехме да понесем такъв вид болка. Не бях сигурен защо думите ми предизвикаха такава реакция у него, но знаех, че едва ли някога ще ми каже. Аз пазех тайните си, той пазеше своите.

— Смяташ, че аз съм Аномалия? — попита Вик спокойно.

Илай отстъпи назад, за да не ни се пречка.

— Не — отвърнах аз.

— Ами ако бях?

Щях да се радвам — казах аз. — Щеше да означава, че някой е оцелял. Или че греша за това, което Обществото прави тук...

И двамата едновременно вдигнахме глави към небето. Бяхме чули едно и също нещо, бяхме усетили една и съща промяна във

въздуха...

Врагът.

Луната беше изгряла. Съвършен бял кръг.

— Идват! — изкрещя към другите Вик.

Още гласове поеха вика. Момчетата крещяха и пищяха, чувах страха и гнева и нещо друго в гласовете им, което в началото не успях да разпозная. Радостта от битката, от факта, че могат да отвърнат на огъня с огън.

Вик ме погледна и знаех, че и двамата мислим едно и също в момента. Изкушавахме се да останем и да се бием. Поклатих глава. Не. Той можеше да остане, ако иска, но аз нямаше да го направя, трябваше да се махна оттук, трябваше да се опитам да се върна при Касия.

Светлините от слабите ни фенерчета се лутаха по земята и небето край нас. Тъмни фигури бягаха на различни страни и пищяха.

— Сега — каза Вик.

Пуснах пушката си и сграбчих Илай за ръката.

— Тръгвай с нас — казах му аз.

Той ме погледна объркано.

— Къде?

Посочих към смътните очертания на Разлома и очите му се разшириха.

— Там ли?

— Там — отвърнах аз. — Сега.

Илай се поколеба за миг, после кимна и се затича. Оставих пушката си на земята. Още един шанс, може би, за някого другият. Забелязах, че и Вик направи същото, а до оръжието си остави и минипорта.

В тъмната нощ ни се струваше, че тичаме върху гърба на гигантско животно, препускахме по ребрата и гръбнака му, през прорасналата тънка златиста трева, която на лунната светлина блещукаше като сребриста козина. Скоро щяхме да стигнем до скалите и голите камънаци и тогава щяхме да сме изложени на най-голяма видимост отгоре.

След няколкостотин метра усетих, че Илай започва да се изморява.

— Остави пушката — наредих му аз, а когато той не го направи, се протегнах и я изтръгнах от ръката му. Тя падна на земята и момчето

спря. — Илай — успях само да кажа и тогава започна стрелбата.

И виковете.

— Бягай — изсъсках му аз. — Не слушай.

Самият аз се опитвах да не чувам нищо от това — виковете, писъците, смъртта...

Стигнахме до края на местността с пясъчниците и с Илай спряхме до Вик, който се опитваше да се ориентира.

— Оттук — посочих аз.

— Трябва да се върнем и да им помогнем — каза момчето.

Вик не отговори нищо, просто отново тръгна напред, тичайки.

— Кай?

— Продължавай да тичаш, Илай — казах аз.

— Не те ли е грижа, че те ще умрат?

Изстрел, изстрел, изстрел...

Жалките единични звуци на пушките, които бяхме заредили, се разнесоха зад нас. В сравнение с огъня отгоре бяха направо нищо...

— Не искаш ли да живееш? — попитах Илай бесен, че правеше всичко толкова трудно, че не ми позволяваше да забравя какво се случва зад нас.

И тогава животното под краката ни се разтрепери. Нещо голямо го беше ударило и с хлапето се впуснахме напред с всички сили, движени от единствения инстинкт, останал в нас — да оцелеем. В ума ми нямаше нищо, освен думата „бягай!“.

Не ми беше за първи път. Бях го правил и преди години. Татко ми бе казал веднъж: „Ако нещо се случи, бягай към Разлома“. И аз го направих, защото — както винаги — исках да оцелея.

Служителите дойдоха с въздушния кораб и се приземиха пред мен, изминали за минути огромното разстояние, което ми беше отнело часове. Бутнаха ме на земята. Борих се. Лицето ми се удари в твърдата скала. Стисках силно в ръце единственото нещо, което бях взел със себе си от селото — четката за рисуване на майка ми.

В кораба видях момиче от моето село — само то бе оцеляло. След като се издигнахме във въздуха, Служителите ни накараха да глътнем по една червена таблетка. Бях чувал слухове. Мислех, че от нея ще умрем, затова стисках устни и отказах. „Хайде.“, каза с успокояващ глас една от Служителките и после отвори със сила устата ми и пхна вътре зелена таблетка. Заля ме вълна на фалшиво

спокойствие и вече не можех да се съпротивлявам, когато тя пхна в устата ми и червената. Но ръцете ми знаеха. Те стискаха четката толкова силно, че я счупиха.

Не умрях. Заведоха ни зад една завеса в кораба и измиха ръцете, лицата и косите ни. Бяха внимателни с нас, докато забравяхме станалото, после ни дадоха нови дрехи и ни разказаха историята, която трябваше да помним вместо това, което се бе случило наистина.

— Толкова съжбяляваме — казаха ни те и на лицата им бе изписано изражение на искрено съжаление. — Врагът удари от въздуха, докато много от вашите съселяни работеха на полето. Общият брой на жертвите не е голям, но родителите ви загинаха.

Мислех си: защо ни казват това? Да не смятат, че ще забравим? Жертвите не бяха малко. Почти всички умряха. И хората не бяха на полето. Аз видях всичко с очите си.

Момичето се разплака и закима с глава, явно беше повярвало, въпреки че би трябвало да знае, че това е лъжа. И тогава осъзнах, че наистина се предполагаше да забравя. Престорих се, че е станало. Кимах като момичето и се опитах да докарам същото отнесено изражение на лицето, каквото имаше то изпод рухналите сълзи.

Но не се разплаках. Знаех, че ако го направя, никога няма да спра и тогава те ще разберат какво бях видял всъщност. Взеха счупената четка от ръката ми и ме попитаха защо я нося със себе си. И за миг се паникьосах, защото не можех да си спомня.

Да не би червеното хапче да беше подействало? После си спомних. Държах четката за рисуване, защото беше на майка ми. Намерих я в селото, когато слязох от билото след нападението. Погледнах ги и казах: „Не знам. Просто я намерих“. Те ми повярваха и аз се научих как да лъжа така, че да не ме хванат.

Застрашителната надвиснала сянка на Разлома изглеждаше все по-близо.

— Откъде? — провикна се Вик към мен.

Когато човек стигне в подножието на Разлома, се виждат неща, които отдалече няма как да се забележат — дълбоки процеци в скалите. Различни малки каньони и всеки представляваше различен избор.

Не знаех откъде, не бях идвал тук преди, само бях чувал баща ми да говори за това място, но трябваше бързо да взема решение. За минута аз бях водачът.

— През тази — казах, посочвайки най-близката цепнатина в земята. Край нея имаше купчини от струпани неравномерно големи камъни. Нещо в нея ми се струваше правилно, сякаш беше част от приказка, която бях чувал някога.

Не можехме да използваме фенерчетата си, Луната бе всичко, което имахме. И двете ни ръце трябваше да са свободни, за да можем да се пъхнем в процепа и да се държим за скалите. Одрасках едната си ръка на някакъв камък, а бодлите и клонките от растенията се закачаха навсякъде, където можеха по телата ни, като гратисчии, търсещи свободен превоз, за да се махнат и те от това място. Чух взрив — звук; не приличаше на огъня, който обикновено изстрелваше Врагът. Но не идваше и от селото. Беше съвсем близо, някъде от равнината зад нас.

— Какво беше това? — попита Илай.

— Върви! — извикахме му едновременно с Вик и хукнахме още по-бързо напред, наранени и кървящи. Преследвани.

След няколко минути Вик спря и аз минах покрай него. Трябваше да влезем по-навътре в пукнатината на каньона сега.

— Внимателно — извиках назад. — Земята е камениста.

Чувах как Вик и Илай дишат тежко зад мен.

— Какво беше това? — попита момчето отново, когато влязохме в пукнатината.

— Някой ни преследваше — каза Вик. — И беше свален на земята.

— Можем да спрем за малко — казах аз, като се покатерих върху една издадена скала. Вик и Илай ме последваха.

Дишането на Вик бе много учестено и запъхтяно. Погледнах го притеснено.

— Всичко е наред — успокои ме той. — Случва се, когато тичам, особено ако наоколо има прах.

— Кой ги е свалил? — попита Илай. — Врагът ли?

Вик не отговори.

— Кой? — попита настоятелно момчето.

— Не знам — отвърна Вик. — Наистина не знам.

— Ти не знаеш? — в гласа на хлапака се долавяше недоверие.

— Никой не знае нищо — каза Вик. — Освен Кай. Той смята, че е намерил истината за себе си. В едно момиче.

Изпитах внезапна омраза към него, връхлетя ме чист, отчаян гняв и ярост, но преди да направя нещо, той добави:

— Кой знае... Може и да е прав.

Отдръпна се от скалата, на която се бяхме облегли, за да си починем.

— Да вървим. Ти си пръв.

Въздухът в каньона беше студен и засядаше в гърлото ми, докато се опитвах да си поема дъх. Изчаках очите ми да привикнат към сенките на мрака и да започна да различавам формите на скалите и растенията.

— Оттук — казах аз. — Осветявайте пътя си с фенерчетата, ако е необходимо, но ги дръжте наведени ниско надолу. Най-добре обаче не ги включвайте. Луната би трябвало да е достатъчна.

Обществото искаше да пази в тайна от нас какво се случва, но на вятъра не му пукаше какво знаем или не знаем. Той ни донесе намек за това, което бяхме пропуснали, когато влязохме в каньона — усетихме миризмата на дим, а над главите ни се посипа някакво бяло вещество. Бяла пепел. Дори и за миг не си помислих, че е сняг.

10.

КАСИЯ

Когато се приземихме, няхах търпение да изляза, за да видя дали Кай е там. Но си спомних какво ми казваше той, когато бяхме в Квартала — за това как трябва да се слееш със средата си, да станеш незабележим, ако искаш да оцелееш, затова останах в средата на групичката момичета и просто търсех сред редиците момчета в черни палта неговото лице. Той не беше тук.

— Помнете — обърна се Служителят към момчетата. — Отнасяйте се към новите попълнения като към останалите. Не е разрешено никакво насилие. Ще наблюдаваме и ще слушаме.

Никой не отговори. Те като че ли няхаха изявен водач. До мен Инди пристъпваше неспокойно от крак на крак. Едно момиче зад нас се опитваше да заглуши хълцанията си.

— Елате насам, за да вземете порционите си — каза Служителят.

Не последва блъскане. Никакво бързане. Момчетата се движеха бавно едно след друго, в редичка. Сигурно бе валяло предишната нощ, защото ботушите им бяха изцапани с червена глина.

Вглеждах се във всяко лице. Някои изглеждаха уплашени, други хитри и опасни. Никъде не открих мило и приятно изражение. Всички бяха видели толкова много. Гледах гърбовете им, ръцете им, когато вземаха храната си, лицата им, когато минаваха покрай Служителя. Не се биеха за храната, изглежда имаше за всички. Напълниха манерките си от големи сини варели с вода.

Сортирам ги, осъзнах внезапно аз. И после си помислих, ами ако трябваше да сортирам себе си? Какво щях да видя? Дали щях да преценя, че имам шансове за оцеляване?

Опитах се да погледна отстрани към себе си, към момичето, което наблюдаваше как Служителят и Офицерите събират нещата си и напускат с въздушния кораб. Това момиче носеше непривични за мен дрехи и гледаше с любопитство към лицата, които не познаваше. Вгледах се в прибраната ѝ кестенява коса, в изправения ѝ гръб, който

остана изправен дори след като Офицерите и Служителят си тръгнаха и едно от момчетата пристъпи напред, за да каже на момичетата, че тук няма нищо за засяване и отглеждане, че Врагът стреля по селото всяка нощ, че Обществото вече не дава на хората истински оръжия и тези, с които разполагаме, са с фалшиви патрони, че всички в лагера са изпратени тук, за да умрат, и никой не знае защо.

Момичето остана изправено дори когато другите се отпуснаха на колене на земята, защото вече знаеше всичко това. Не можеше да си тръгне, не можеше и да размахва ръце във въздуха и да плаче, заровило пръсти в калта, защото трябваше да намери някого. Застанало малко встрани от останалите момичета, то се усмихна леко.

Да, казах си сама. Това момиче ще оцелее.

Инди поиска пакетчето, в което бяха таблетките ми. Подадох ѝ го и тя изсипа в ръката си нещо, напъха обратно падналите таблетки и ми го върна. Все още не знаех какво беше скрила от Офицерите, но сега не бе време да питам за това. Трябваше да открия отговора на един поспешен въпрос. Къде е Кай?

— Търся един човек — провикнах се високо. — Казва се Кай.

Някои от момчетата и момичетата вече бяха тръгнали да се разотиват, след като онова момче бе казало истината за случващото се тук.

— Има тъмна коса и сини очи. Дошъл е от града, но познава и тези места. Знае особени думи...

Питах се дали е намерил начин да ги размени, да ги изтъргува за нещо ценно тук. Различни очи се вглеждаха в мен — сини, кафяви, зелени, сиви... Но нито едни не бяха с цвета на очите на Кай, нито едни не бяха с правилния нюанс на синьото.

— Опитайте се да си починете — обърна се към нас момчето, което ни бе заговорило първо. — Трудно е да се спи нощем. Тогава обикновено ни обстрелват.

Изглеждаше изтощен и видях, че има минипорт в ръката си. Дали някога е бил водач в родното си място? Дали продължаваше да се опитва да поддържа реда по навик?

Останалите също се обърнаха и се разотидоха. Апатията тук ме плашеше повече от всичко друго. Тези хора, изглежда, не знаеха нищо за въстанието, за Бунта. Ако на никого вече не му пукаше, ако всички се бяха отказали, кой щеше да ми помогне да намеря Кай?

— Едва ли ще заспя — каза тихо едно момиче от нашия кораб. — Ами ако това е последният ми ден?

Поне можеше да говори. Някои от другите изглеждаха изпаднали в шок. Видях едно момче да се приближава до момичето и да му прошепва нещо. То сви рамене, погледна към нас, после тръгна с него. Сърцето ми заби бързо. Трябваше ли да я спра? Какво щеше да й направи?

— Видя ли ботушите им? — прошепна ми Инди.

Кимнах. Бях забелязала калта по тях и самите ботуши — гумени, с дебела подметка. Бяха като нашите, само дето отстрани на подметките им имаше резки. Нямах представа какво можеха да означават, какво ли отбелязваха по този начин, сигурно броя на дните, изкарани тук. Сърцето ме заболя, защото никой нямаше много резки. А Кай бе заминал преди почти дванайсет седмици.

Хората се разпръсваха. Изглежда отиваха на местата, където сляха, и си вършеха своите дела, но няколко момчета заобиколиха нашата групичка момичета. Изглеждаха гладни.

Не ги сортирай, казах си сама. Търси.

Те имаха съвсем малко резки по ботушите си. Все още не изглеждаха съвсем апатични. Все още желаеха разни неща. Бяха нови. Едва ли бяха тук от толкова време, че да познават Кай.

Продължаваш да сортираш. Престани.

Един имаше обгорени ръце и краката му бяха покрити с черен прах чак до коленете; стоеше най-отзад. Видя, че гледам ръцете му, и когато погледите ни се срещнаха, не извърна очи встрани и направи жест с ръка, който не ми хареса. Но не отстъпих. Взирах се в него и се опитвах да видя, да разбера...

— Ти го познаваш — казах на момчето. — Знаеш за кого говоря.

Не очаквах да го признае, но то кимна.

— Къде е сега? — попитах аз.

— Мъртъв е — каза момчето.

— Лъжеш — отвърнах аз и едва сдържах сълзите си да не рукнат. — Но ще те изслушам, когато си готов да ми кажеш истината.

— Защо смяташ, че въобще ще ти кажа нещо? — попита то.

— Не разполагаш с много време за говорене — казах аз. — Никой от нас не разполага.

Инди застана до мен, очите ѝ бяха насочени към хоризонта. Оглеждаше се за това, което можеше да се появи от въздуха. Другите се струпяха около нас и се заслушваха. За миг ми се стори, че момчето ще каже нещо, но после то се засмя и ми обърна гръб.

Не се притеснявах. Знаех, че ще се върне — видях в очите му. Щях да го чакам.

Денят минаваше едновременно бавно и неусетно. Всички чакаха. Момчетата се върнаха, но нещо ги задържаше встрани от нашата групичка. Може би бе страхът от страна на момчето водач, което стоеше близо до нас с минипорта в ръка, за да докладва, ако нещо се случи. Дали се страхуваха от последствията, ако наранят някоя от нас и Служителят се върне?

Ядях вечерята си от обичайната кутийка от тънко фолио, когато видях, че момчето с обгорените ръце идва към мен. Изправих се и му поднесох храната си. Порциите тук бяха много малки; всеки, който беше в селото от повече време, сигурно умираше от глад.

— Тъпо — измърмори Инди до мен, но също се изправи. След като си бяхме помогнали на въздушния кораб, като че ли бяхме свързани по някакъв начин.

— Подкупваш ли ме? — попита момчето презрително, когато приближи и видя протегнатата ми ръка с кутията, пълна с месо и зеленчуци.

— Разбира се — отвърнах аз. — Ти си единственият, който е бил на онова място и явно знае нещо.

— Мога просто да ти взема храната — каза то. — Мога да взема всичко, което си поискам, от теб.

— Би могъл — отвърнах аз. — Но няма да е много умно решение.

— Защо? — попита то.

— Защото никой друг няма да те изслуша така, както ще те изслушам аз. Никой друг не иска да знае. Но аз искам. За мен е важно да знам какво си видял.

Момчето се поколеба.

— Другите не искат и да чуят за това, нали? — попитах отново аз.

Той се облегна назад и прокара пръсти през косата си, жест, останал от някакво предишно време, помислих си аз, защото сега тя

беше къса, също като на останалите момчета.

— Добре — каза най-накрая. — Беше в друг лагер, в предишния, в който бях, преди да дойда тук. Може и да не е този, когото търсиш. Този Кай, когото познавах, знаеше особени думи, както ти каза.

— Какви думи? — попитах аз.

Момчето сви рамене.

— Казваше ги над мъртъвците.

— Как звучаха?

— Не помня. Имаше нещо за някакъв лоцман.

Примигнах от изненада. Кай знаеше думите от стихотворението на Тенисън. Откъде? После си спомних онзи ден в гората, когато за пръв път отворих пудриерата. Кай ми бе казал, че ме е видял тогава. Може би беше видял и стихотворението през рамото ми или пък го бях прошепнала по-високо, докато го четях отново и отново. Усмихнах се. Значи бяхме споделили и второто ми стихотворение. Инди местеше погледа си от мен на момчето с любопитство.

— За какъв лоцман е говорел? — попита тя.

Момчето сви рамене.

— Не знам. Казваше го, когато хората умираха. Това е всичко.

После се разсмя, но в този звук нямаше нищо весело.

— След миналата нощ щеше да му се наложи да го повтаря с часове.

— Какво е станало миналата нощ?

— Имаше стрелба — каза то, вече без да се смее. — Най-страшната от всички досега.

— Къде е било това?

Момчето погледна към ботушите си.

Всъщност беше преди две нощи — каза то, сякаш и само все още не вярваше. — Струва ми се, че е било много по-отдавна.

— Видя ли го онази нощ? — казах аз, а сърцето ми биеше лудо. Ако на това момче въобще можеше да се вярва, Кай е бил жив допреди две вечери. — Сигурен ли си? Видя ли лицето му?

— Не лицето му — каза момчето, — гърба му. Той и неговият приятел Вик избягаха и ни оставиха да умрем. Оставиха ни да умрем, за да спасят себе си. Само шестима от нас оцеляха. Не знам къде Офицерите закараха останалите петима, след като ме доведоха тук. Аз съм единственият от онова село.

Инди ме погледна и очите ѝ ме питаха: Той ли е?

Не беше в характера на Кай да изоставя хора и все пак, от друга страна, звучеше като него — той бе човек, който можеше да открие възможност и в най-безнадеждната ситуация и да се възползва от нея.

— Значи са избягали в нощта на стрелбата. И са ви оставили...
— Не успях да довърша изречението.

Мълчанието на момчето увисна тежко под вечерното небе.

— Не ги виня — каза то. Горчивината му се бе превърнала в изтощение. — Аз бих направил същото. Ако прекалено много от нас бяха побягнали, щяха да ни хванат. Те се опитаха да ни помогнат. Показаха ни как да поправим пушките си така, че отново да стрелят, за да можем поне веднъж да отвърнем на огъня. И все пак те знаеха какво правят, когато ни оставяха онази нощ. Времето бе изчислено идеално. Толкова много хора умряха тогава, някои дори от нашите собствени оръжия, че Обществото може и да не разбере кой е бил изгорен от огъня и се е превърнал на пепел и кой не е. Аз обаче ги видях да бягат. Видях ги.

— Знаеш ли къде са сега? — попита Инди.

— Някъде там — посочи момчето към каменните образувания, едва видими от нашето място. — Онова село беше близо до скалите. Кай наричаше това място Разлома. Трябва да е бил отчаян. Всички знаем, че там го очаква само смърт. Аномалии, скорпиони, порои... И все пак... — млъкна и вдигна поглед към небето. — Те взеха едно хлапе със себе си. Илай. Беше само на тринайсет години може би, най-малкото момче от групата. Не можеше да си затвори устата. Не знам с какво ще им бъде от полза. Защо не взеха някого от нас?

Да, това наистина беше Кай.

— Но ако си ги видял, защо не си ги последвал? — попитах аз.

— Защото видях какво се случи на друго момче, което го направи. Закъсня. От въздушните кораби стреляха и го убиха. Само те тримата успяха да избягат.

Момчето погледна отново към Разлома, припомняйки си станалото.

— Колко далече оттук е старото ви село? — попитах аз.

— Доста. На 40–50 километра.

Погледна ме въпросително.

— Значи смяташ да ги последваш сама? Миналата нощ валя. Следите им са заличени.

— Искам да ми помогнеш — казах аз. — Покажи ми точно къде отидоха.

Момчето се ухили — гримаса, която не ми хареса, но поне разбихах.

— И какво ще получа в замяна?

— Нещо, което можеш да използваш, за да оцелееш в каньоните — казах аз. — Откраднато от медицински център на Обществото. Ще ти кажа повече, когато стигнем на мястото.

Погледнах към Инди. Не бяхме обсъждали дали тя щеше да дойде с мен, но изглеждаше, че вече сме един екип.

— Добре — каза младежът и ме погледна с интерес. — Но не искам още остатъци от храната ти с вкус на метално фолио.

Инди възкликна изненадано, но аз знаех защо не се наложи да го убеждавам много: той искаше да дойде с нас, копнееше да избяга, но не желаше да го прави сам. Не и когато е бил в лагера с Кай. Не и сега. Имаше нужда от нас толкова, колкото и ние от него.

— Няма да е това, обещавам.

— Ще трябва да тичаме цяла нощ. Можете ли да го направите?

— Да — казах аз.

— Аз също — добави Инди и аз я погледнах. — Да, ще дойда — каза тя и това не беше въпрос. Винаги правеше това, което иска.

Това щеше да бъде тичането на живота ни.

— Добре — отвърнах.

— Ще дойда да ви взема, когато се стъмни и всички заспят — каза момчето. — Намерете място, където да си починете. Има стар магазин близо до края на селото. Може би е най-подходящо за вас. Примамките, които се крият там, няма да ви наранят.

— Добре — повторих аз. — Ами ако тази вечер има нападение?

— Тогава ще ви потърся, когато стрелбата спре. Ако не сте мъртви, разбира се. Дадох ли ви фенерчета?

— Да — отвърнах аз.

— Вземете ги със себе си. Луната ще ни помогне, но вече не е пълна.

Луната изгря бяла над черното планинско било срещу нас и изведнъж осъзнах, че хребетът си е бил винаги там. Просто го бях

забравила, въпреки че трябваше да го забележа заради липсата на звезди на границата, където очертанията му се извисяваха и се сливаха с нощното небе. Звездите тук бяха същите като онези в Тана, многобройни и ярки сред чистия нощен въздух.

— Ще се върна след малко — каза Инди и преди да я спра, изчезна нанякъде.

— Внимавай — прошепнах аз прекалено късно. Вече я нямаше.

— Кога обикновено се появяват? — попита едно от момичетата. Всички се изправихме и застанахме до прозорците, които вече бяха без стъкла. Вятърът влизаше свободно през тях, носейки потоци леден въздух.

— Никога не се знае — отвърна едно момче. Лицето му беше свъсено. — Никога... — повтори то с въздишка. — Когато дойдат, най-доброто скривалище са мазетата. В къщите на това село има, за разлика от други места.

— Някои хора обаче си пробват късмета и тук — каза друго. — Не обичам мазетата. Не мога да мисля, когато съм затворен там долу.

Говореха така, сякаш бяха тук от векове, но когато наведох фенерчето надолу, видях, че по ботушите им има само пет-шест резки.

— Ще остана навън — казах след малко. — Няма правила, които да го забраняват, нали?

— Стой в сенките и не свети с фенера — каза момчето, което не харесваше мазетата. — Не привличай внимание. Ами ако те летят отгоре и чакат?

— Добре — отвърнах аз.

Инди се появи на вратата тъкмо когато излизах и въздъхнах от облекчение. Не беше избягала.

— Хубаво е тук — каза тя ведро, докато се отпускате на стъпалото до мен.

Права беше. Ако човек можеше да забрави всичко останало, пейзажът наоколо наистина бе прекрасен. Луната къпеше циментовите тротоари в бяла светлина. И тогава видях момчето. Беше предпазливо, криеше се в сенките на къщите, но аз знаех, че е там. Когато прошепна съвсем тихо в ухото ми, не се изненадах, а и Инди не се стресна.

— Кога ще тръгнем? — попитах го аз.

— Сега — каза младежът. — Или ако искате, може да изчакаме малко, преди да съмне.

Тръгнахме след него към края на селото; видях други хора, промъкващи се в сенките, заети с различни неща в малкото време, което им беше останало. Като че ли никой не ни забелязваше.

— Някой опитва ли да бяга? — попитах аз.

— Не много често.

— Ами някакво въстание? Чувал ли си да се говори за нещо такова?

— Не — отвърна водачът ни равнодушно. — Тук не говорим за такива неща.

Спря.

— Свалете палтата си.

Зяпнахме го изненадано. Той се изсмя, съблече своето и го преметна през дръжката на раницата си.

— Известно време няма да са ви нужни. Ще се сгреете достатъчни.

Направихме като него. Черните ни униформи се сляха с мрака на нощта.

— Последвайте ме — каза той.

И после се затичахме.

След малко повече от километър само ръцете ми все още бяха студени. Когато живеех в Квартала, веднъж тичах боса по тревата, за да помогна на Кай. Тук носех тежки ботуши и трябваше да тичам по камъни, от които можех да си изкълча глезен или дори да си счупя крака, и въпреки това се чувствах по-лека от тогава, по-лека от всеки път, когато бях тичала по тренировъчната пътека у дома. Бях изпълнена с адреналин и с надежда, можех да тичам до края на живота си така, стига да знам, че ще стигна до Кай.

Направихме малка почивка, отворихме манерките си, отпихме глътка и почувствах как ледената вода минава през мен. Можех да проследя пътя ѝ от гърлото си към стомаха, студена диря, от която потреперих силно, преди отново да затворя капака на манерката.

Но много скоро започнах да се уморявам. Спъвах се в камъни, опитвах се да избягвам храстите, по те забиваха зъбите си в мен, остриите им бодли разкъсваха дрехите ми и нараняваха краката ми. Стъпалата ми замръзнаха. Бяхме късметлии, че нямаше сняг, а въздухът беше толкова студен и остър, че забравяхме, че сме жадни,

защото когато дишахме, все едно поглъщахме лед, който се разтапяше в устите ни.

Когато обаче вдигнах пръсти и докоснах устните си, те бяха сухи. Не поглеждах назад през рамо, за да видя дали някой не ни преследва и не се кани да се метне върху нас и да ни събори на земята. Имаше прекалено много други неща, за които да гледаме пред себе си. Луната светеше достатъчни, за да виждаме, но в един момент стигнахме до по-тъмно място и рискувахме, като си светнахме с фенерчетата. Момчето загаси своето и изруга.

— Забравих да погледна нагоре... — каза то.

Когато и аз вдигнах очи, видях, че в старанието си да избегнем малките проломи и остриите скали бяхме започнали да завиваме обратно.

— Уморен си — каза му Инди. — Нека аз да водя.

— И аз мога да го направя — казах аз.

— Чакай — каза Инди с отпаднал глас. — Може би само ти ще имаш достатъчни сили да тичаш до края, така че остави сега това на мен.

Дрехите ни се закачаха в клоните на храсталаците, а острата суха миризма, носеща се във въздуха край тях, привлече вниманието ми. Може ли това да е салвията, помислих си аз. Любимият аромат на Кай, който му напомняше за дома?

След няколко километра спряхме да тичаме в колона и се запрепъвахме един до друг. Така не беше много ефективно, но имахме нужда да бъдем заедно. После всички като по сигнал изгубихме сили. Кървахме. Момчето си бе наранило рамото, краката на Инди бяха целите одраскани, а аз бях паднала в някаква пукнатина в земята и тялото ми беше натъртено. Бягахме толкова бавно, че беше по-скоро ходене.

— Маратон — издиша тежко Инди. — Така се нарича такова бягане. Чувала съм истории за подобно нещо.

— Ще ми ги разкажеш ли? — помолих я аз.

— Не искаш да ги чуеш.

— Искам.

Нямаше значение какво щеше да бъде, стига да отклонява мисълта ми от това колко е трудна задачата ни, колко много още път ни предстои. Макар да приближавахме, всяка следваща стъпка, която

правехме, ми се струваше непосилна. Не можех да повярвам, че Инди има сили да говори. С момчето бяхме млъкнали още преди километри.

— Било към края на света. Трябвало да се достави едно съобщение.

Тя дишаше тежко и думите ѝ излизаха накъсани.

— Някакъв човек пробягал огромно разстояние, за да го достави. Четирийсет и два километра. Като нас. Той успял. Предал съобщението.

— И го възнаградили? — попитах пресипнало аз.

— Не — отвърна Инди. — Предал съобщението. И после умрял.

Започнах да се смея, което не помагаше много за правилното ми дишане, и Инди се разсмя след мен.

— Казах ти, че историята няма да ти хареса.

— Поне информацията била получена — казах аз.

— Предполагам — сви рамене тя.

Когато ме погледна все още с усмивката на лицето си, видях, че това, което бях приемала за студенина у нея, всъщност е топлина. В Инди имаше някакъв огън, който я поддържаше жива и я караше да се движи напред дори в място като това.

Момчето се закашля и се изплю. Бе изкарало по тези места по-дълго от нас. Изглеждаше доста отслабнало. Спряхме да говорим.

Бяхме все още на няколко километра от Разлома, но въздухът вече миришеше различно. Не чиста миризма като на растенията по-рано, а мрачна и задимена, на изгоряло. Когато се огледах край себе си, ми се стори, че видях блещукане на въглини, промяна в светлината, неясни кехлибаренооранжеви късчета под луната.

Забелязах и друг нощен аромат — не го познавах добре, но знаех, че е ароматът на смъртта.

Никой от нас не каза нищо, но мирисът продължаваше да се стеле из въздуха, когато почти нищо друго не бе останало, и известно време едва дишахме.

Бяхме вече цяла вечност. Повтарях си отново и отново думите от стихотворението, нагаждайки ги към ритъма на сърцето си. Не знаех откъде намирам сили и усещах, че бъркам думите: ... приливът ще ме изведе далече от всяко Място, всяко Време, но това вече не беше важно. Не бях подозирала, че някога думите може да не бъдат от значение.

— За нас ли ги казваш? — прошепна уплашено момчето. Проговаряше за пръв път от часове.

— Ние не сме мъртви — казах аз. — Мъртвите не могат да изпитват такава умора.

— Стигнахме — каза водачът ни и спря. Погледнах накъде сочи и видях група скали, по които щеше да бъде трудно, но не и невъзможно да се спуснем.

Успяхме.

Момчето се преви на две от изтощение. С Инди се спогледахме и аз го докоснах по рамото, страхувайки се, че ще припадне, но то се изправи отново.

— Да вървим — казах аз. Не бях сигурна какво чакаше водачът ни.

— Няма да дойда с вас — каза той. — Ще тръгна по този каньон — посочи в посоката, обратна на Разлома.

— Защо? — попитах аз.

— Как да сме сигурни, че можем да ти се доверим? — попита Инди. — Откъде да знаем, че това е правилният каньон?

Момчето поклати глава.

— Този е.

Протегна ръка напред, за да получи обещаното си заплащане.

— Побързайте. Вече се съмва.

Говореше тихо, спокойно, без никакви чувства и това ме убеди, че казва истината. Беше прекалено уморен, за да лъже.

— Врагът не ни обстрелва тази нощ. Хората ще разберат, че сме изчезнали. Може би ще докладват по минипорта. Трябва да се скрием в каньоните.

— Ела с нас — казах аз.

— Не — отвърна той. Погледна ме и видях, че наистина беше имал нужда от нас за бягството и тичането. Едва ли щеше да се справи сам с това. Сега по някаква причина обаче искаше да поеме по свой път. Прошепна: — Моля те.

Бръкнах в раницата си и извадих таблетките. Докато ги развивах, ръцете ми потрепваха от студ, въпреки че по гърба ми се стичаше пот. Момчето хвърли бърз поглед през рамото си, към мястото, където искаше да отиде. Щеше ми се да дойде с нас, но това бе неговият избор.

— Ето — казах аз и му подадох половината от таблетките. Той погледна към тях, запечатани в малките им отделения, с грижливо поставени етикети. Сини. Сини. Сини. Сини. И после се разсмя.

— Сини — каза, като продължаваше да се смее. — Само сини.

И тогава всички забелязахме, че утрото бе настъпило и небето сияе в синева, сякаш назовавайки цвета, момчето го бе накарало да се появи.

— Вземи няколко — казах и ги протегнах по-напред към него. По краищата на прекалено късата му коса капките пот бяха замръзнали, клепачите му също бяха слепени и вледенени. Трябваше да си облече палтото. — Вземи няколко — повторих.

— Не — каза той и отблъсна ръката ми. Таблетките паднаха на земята. Извиках и се отпуснах на колене да ги събера. Младежът проговори:

— Добре, може би само две или три.

Видях как ръката му се устремява надолу. Грабна пакета и откъсна две малки квадратчета от блистера. Преди да го спра, метна останалите обратно към мен, обърна ни гръб и се затича пак.

— Но аз имам и други — извиках след него.

Беше ни помогнал да стигнем дотук. Можех да му дам зелена за успокояване. Или червена и тогава той щеше да забрави това дълго, ужасно бягство и мириса от смъртта на своите приятели, когато минавахме покрай изгорялото село. Трябваше да му дам от всички. Отворих уста, за да го повикам отново, но така и не бяхме научили името му.

Инди не беше помръднала през цялото време.

— Трябва да го настигнем — казах аз. — Да вървим.

— Номер деветнайсет — каза тихо Инди.

В началото не разбрах какво има предвид, но после проследих погледа ѝ. Отвъд близките скали вече се виждаше ясно какво има: Разломът беше съвсем близо и за пръв път го виждах на слънчева светлина.

— О — прошепнах аз. — О...

Светът тук наистина беше различен.

Пред мен имаше земя на каньони, пропасти, бездни и клисури, земя на сенки и полумрак, на възвишения и падини. На червено и синьо и много малко зелено. Инди бе права. Докато светлината

огряваше все повече пространството пред нас и виждах назъбените камъни и шеметните каньони, Разломът ми напомни донякъде на картината, която Ксандър ми беше дал. Но този тук беше истински.

Светът беше много по-голям, отколкото си бях мислила, че е.

Ако се спуснехме в Разлома с неговите километри планини и долини, с неговите урви и долове, щяхме да изчезнем почти напълно, щяхме да се превърнем в нищо. Почти.

Спомних си внезапно за училището точно преди да започнем специализацията си, когато ни показваха диаграмите на телата и костите ни и ни обясняваха колко сме крехки, колко лесно можем да си счупим нещо, как ще се разболеем без Обществото...

Спомних си снимките, които показваха как нашите бели кости всъщност са пълни с червена кръв и костен мозък и как си мислех: Не знаех, че всичко това е в мен...

Не знаех и че всичко това е в земята. Разломът изглеждаше обширен като небето, под което стояхме. Това беше идеалното място, в което да се скрие някой като Кай. Цяло въстание можеше да се скрие в такова място. Усмяхнах се.

— Почакай — казах аз, когато Инди тръгна да се спуска по скалите, за да слезе в Разлома. — След няколко минути слънцето ще изгрее.

Бях алчна. Исках да видя още.

Тя поклати глава.

— Трябва да се вмъкнем вътре, преди да стане съвсем светло.

Беше права. Хвърлих последен поглед към момчето, което ставаше все по-малко и се движеше много по-бързо, отколкото мислех, че може. Искаше ми се да му бях благодарила, преди да си тръгне.

Спуснах се надолу след Инди, като се плъзнах в каньона по пътя, по който се надявах, че преди два дни е минал и Кай. Далече от Обществото, далече от Ксандър и от семейството си, от живота, който познавах. Далече от момчето, което ни доведе тук, далече от светлината, която се разля по тази земя и дари синевата на небето и червенината на камъните, светлината, която можеше да ни убие.

11. КАЙ

Би трябвало да има патрули в каньона. Мислех, че ще ни се наложи да се молим и да изтъргуваме нещо, за да минем покрай тях, както е направил баща ми първия път. Но никой не се появи. Отначало пустотата ни поддържа смразяващо. После започнах да осъзнавам, че тя всъщност е пълна с живот, но непознат досега за нас. Черни гарвани се рееха в небето и грачеха остро, крясъците им отекваха в стените на каньоните. По земята имаше следи от койоти, зайци и елени, а недалече от нас една кльощава сива лисица се плъзна между камъните край брега на потока, когато отидохме да пийнем вода. Малка птичка потърси убежище в клоните на дърво, което имаше дълга черна следа по ствола си, сякаш там някога е било ударено от мълния, но е оцеляло и е продължило да расте.

Но все още нямаше следа от хора.

Дали наистина нещо се беше случило с Аномалиите?

Потокът ставаше все по-широк с навлизането ни навътре в каньона. Водех малката ни групичка покрай него, като стъпвахме внимателно по загладените от водата камъни. Вървахме ли само по тях, нямаше да оставим много следи, по които някой би могъл да ни намери. През лятото използвах пръчка, за да проверявам колко е дълбоко, и вървах в самата река, разказваше някога баща ми.

Но сега водата беше прекалено студена, за да се гази в нея. Близко до брега беше замръзнала и образуваше късове. Огледах се наоколо и се запитах какво ли е виждал тук през лятото баща ми. Малките бодливи дръвчета, които сега бяха напълно голи, са били окъпани в зеленина или поне са имали толкова зелени листа, колкото може да има растение в пустинята. Слънцето сигурно е парело жарко, а студената вода е охлаждала приятно краката му. Може би между камъните са плували малки рибки и са се разбягвали, когато са усещали, че приближава.

На третата сутрин открихме, че земята е покрита с лед. Все още не бях видял нито един кремък, за да се опитам да запаля огън. Ако не бяха палтата ни, сигурно щяхме да замръзнем.

Илай сякаш беше прочел мислите ми.

— Поне Обществото ни даде хубави палта — каза той. — Никога не съм имал палто, което да върши толкова добра работа.

Вик се съгласи.

— Те са почти като истинските военни шинели. Чудя се защо Обществото въобще си прави труда да ни ги дава?

Заслушах се в думите им и установих, че една мисъл не спира да ме тревожи: Да, има нещо нередно и в това.

Свалих палтото от гърба си и леденият вятър направо ме отвя. Треперех целият, но не се отказах и като се огледах край себе си, се наведох и вдигнах един остър камък от земята.

— Какво правиш? — попита Вик.

— Ще нарежа палтото си.

— А ще ми кажеш ли защо?

— Ще ти покажа.

Разпънах палтото на земята като труп на животно и направих първия разрез.

— Обществото не обича да хаби нещата — казах аз. — Значи има някаква основателна причина да ни дава хубави палта.

С помощта на острия камък уголемих разреза и разкъсах външната част на плата.

Импрегнирани жици — някои сини, други червени — минаваха като вени през уплътняващата отвътре вата.

Вик изруга и побърза да съблече и своето палто. Вдигнах ръка и го спрях.

— Почакай. Все още не знаем за какво служат.

— Вероятно за проследяване — каза Вик. — Обществото явно знае къде сме.

— Сигурно е така, но докато проверя, поне на вас може да ви е топло. — Дръпнах жиците, спомняйки си как баща ми правеше това. — Това е загряващ механизъм. Разпознавам жиците. Затова палтата топят толкова много.

— Добре, но защо? — попита Вик. — Защо Обществото ще иска да ни е топло? Трябва да има и нещо друго.

— Да, направили са ги топли, за да ни накарат да ги носим постоянно — казах аз. Вгледах се в сините жици, които се преплитаха в червените. Сините преминаваха от яката на палтото и по целите ръкави до китките. Мрежата от жици покриваше гърба, предната част, отстрани по ръкавите и под тях. На мястото, където платът щеше да се допира до сърцето ми, имаше малък сребрист диск с размера на микрокарта.

— Защо? — попита Илай.

Започнах да се смея. Бръкнах вътре и изскубнах сините жици от диска, като внимателно ги отделях от червените. Не исках да повреждам затоплящия механизъм.

— Защото — обърнах се към хлапето, — на Обществото не му пука за нас, но обича информацията. — След като извадих диска, го вдигнах високо и им го показах. — Обзалагам се, че това устройство записва неща като пулса ни, нивото на хидратация, момента на смъртта ни. И всякакви други простотии, които искат да научават, докато сме в селата. Не ги използват, за да ни следят постоянно. Но събират данните от нас, след като умрем.

— Палтата невинаги изгарят, независимо как е умряла примамката — каза Вик.

— Дори и да изгорят, дисковете са огнеупорни — допълних аз. После се ухилих. — Доста сме ги затруднили — казах на Вик. — Всички тези хора, които погребвахме.

След миг обаче усмивката ми изчезна, като си представих как Офицерите разкопават гробовете и извличат мъртвците от калта само за да им свалят палтата.

— Първото момче... — спомни си Вик. — Накараха ни да му свалим палтото, преди да го пуснем в реката.

— Но ако не ги е грижа за нас, защо си правят труда да събират нашите данни? — попита Илай.

— Смъртта — казах аз. — Това е единственото нещо, което все още не са покорили напълно. Искат да знаят повече за нея.

— Ние умираме, а те научават как да не го правят — каза хлапето. Гласът му звучеше отнесено, сякаш мислеше не само за палтата, но и за нещо друго.

— Чудя се защо не ни спряха — каза Вик. — Ние погребваме момчетата от седмици.

— Не знам — отвърнах аз. — Може би им е било любопитно колко дълго ще продължим да го правим.

Известно време никой от нас не каза нищо. Вятърът отвя сините жици — възприемах ти като вътрешностите, като червата на странното животно, което наричахме „Обществото“ — под една скала.

— Искате ли да махна и вашите? — попитах аз. — Няма да отнеме много време.

Вик свали палтото си. Вече знаех къде са сините жици и можех да разрежа плата по-внимателно. Направих само няколко малки дупки и ги извадих. Една от дупките се падаше точно над сърцето му, и през нея издърпах и диска.

— Какво ще правиш с палтото си? — попита Вик, поглеждайки към разкъсаните парчета, които бяха останали от него.

— Ще го облека така и после ще измисля нещо, за да го зашия — отвърнах аз. Едно от близките дървета беше висок бор, който пускаше много лепкав сок по ствола си. Взех малко от него и го използвах, за да слепя, доколкото бе възможно нарязаните парчета от палтото си. Смолистият сок миришеше остро и силно на земя, на чисто и ме накара да си спомня за високите борове по Хълма. — Вероятно ще ми свърши някаква работа, стига да внимавам да не разместя много червените жици.

Протегнах се да взема палтото на Илай, но той се дръпна назад.

— Не, нямам нищо против да си остане така — каза момчето.

— Добре — отвърнах аз, изненадан, но всъщност го разбирах.

Този малък диск беше най-близкото, което можеше да доведе някого от нас до безсмъртието. Не беше толкова добър вариант като тъканните проби, които се вземаха от идеалните Граждани, за да бъдат замразени — шанс да бъдат съживени отново, когато Обществото създаде необходимата технология.

Не мисля, че някога щяха да открият как да го правят. Дори Обществото не може да връща хората от смъртта. Но бе вярно, че нашите данни щяха да живеят вечно, да бъдат проучвани, разглеждани, обмисляни отново и отново, докато станат числата, от които Обществото има нужда. Приличаше ми на това, което Бунтът бе направил с легендата за Лоцмана.

Откакто се помня, знаех за въстанието и за неговия водач.

Но никога не казах на Касия.

Веднъж почти щях да го направя — когато ѝ разказвах легендата за Сизиф. Не във версията, която Бунтът разпространяваше, а в тази, която ми харесваше най-много. С Касия бяхме в онази тъмнозелена гора. И двамата държахме червени флагчета в ръце. Завърших историята и се канех да кажа още нещо. После тя ме попита за цвета на очите ми. В този миг осъзнах, че любовта ни беше много по-опасна от всичко друго, което бихме могли да направим, по-страшна за Обществото от всеки бунт, в който можехме да участваме.

През целия си живот бях слушал части от стихотворението на Тенисън. Но в Ория, когато разпознах думите му на устните на Касия, разбрах, че то не принадлежи на Бунта и не е написано за бунтовниците — създадено беше много преди да съществува Обществото. Така бе и с историята на Сизиф. Тя също бе съществувала преди Бунтът, Обществото и дори баща ми да започнат да твърдят, че е тяхна.

Когато живеях в Квартала и изпълнявах едно и също всеки ден на работа, отново и отново, и аз самият променях тази история. Бях решил, че собствените ни мисли са много по-важни от всичко останало.

Затова никога не ѝ казах, че и преди съм чувал другото стихотворение, нито за въстанието. Защо да го правя? Обществото се опитваше да се намеси в нашите отношения. Нямахме нужда още някой да го прави. Стихотворенията и историите, които споделяхме един с друг, можеха да означават всичко, което ние искахме да означават. Можехме да изберем своя собствен път заедно.

Най-накрая открихме някаква следа от Аномалиите: място, което някога бяха използвали и където вероятно се бяха катерили — земята в основата на една скала бе изпъстрена със сини фрагменти. Коленичих, за да ги разгледам по-отблизо. За момент ми заприличаха на ципа или на изпокъсани криле на красиви насекоми. Сини и тъмнолилави отделната страна, счупени и смесени с червената кал. После видях, че са просто обвивки от сините плодчета на растящото близо до стената хвойново дърво. Бяха паднали на земята и някой ги бе стъпкал, а дъждът беше измил отпечатъците от ботушите и сега те едва личаха. Прокарах ръка по следите в скалата и по отворите, пробити в нея, в които Аномалиите бяха забивали приспособленията си за катерене. Въжетата ги нямаше.

12.

КАСИЯ

Докато вървахме, постоянно търсех някакви следи, които да ми покажат, че Кай е минал оттук. Но не откривах нищо. Не видяхме нито отпечатыци от обувки, нито някакъв признак за човешки живот. Дори дърветата бяха малки и закърнели, а едно от тях имаше огромна черна следа по ствола си от изгоряло. Аз също се чувствах като поразена от мълния. Въпреки че момчето, което ни доведе до Разлома, говореше за неотдавнашни дъждове, все се надявах, че ще открия следите на Кай.

Надявах се да намеря някакви доказателства и за съществуването на Бунта. Отворих уста да попитам Инди дали е чувала за него, но нещо ме спря и не го направих. Така или иначе, не бях сигурна какъв знак очаквам да получа като свидетелство за въстанието.

В каньона течеше поток — толкова малък, че почти изчезна, когато двете с Инди едновременно потопихме манерките си, за да ги напълним с вода. Потокът пресъхваше на места или потъваше изцяло под земята, когато стигаше до края на Разлома. В смуцаващия мрак не бях забелязала кога и къде точно се бе появил, но внезапно го видяхме. Парчета отчупени дървета се въргаляха по песъчливия бряг, сега напълно изсъхнали, но в по-добри времена явно се бяха носили по много по-голяма река. Не спирах да се чудя как ли изглеждаше това от въздуха: лъскава сребриста нишка, изтеглена от една от Стоте рокли, които Обществото бе определило, че можем да носим на своето Тържество на Подбора, лъкатушеща сред пустотата на червените скали в Разлома.

От въздуха с Инди сигурно щяхме да бъдем прекалено малки, за да се виждаме.

— Мисля, че сме в грешния каньон — казах аз.

Тя не ми отговори; наведе се да вдигне нещо крехко и сиво от земята. Задържа го внимателно в ръката си и после ми го покача.

— Старо гнездо на оси — казах аз, поглеждайки към дребните и фини като хартия кръгове на питата, увиващи се един в друг.

— Прилича на морска раковина.

Инди отвори раницата си и грижливо пъхна изоставеното гнездо вътре.

— Искаш ли да се върнем назад и да се пробваме в друг каньон?
— попита тя.

Замълчах за малко. Вървахме от почти двайсет и четири часа и нямахме храна. Бяхме изяли повечето от порцията си, предвиден за два дни, за да имаме сили за дългото ни тичане към Разлома. Не исках да хабя таблетки, за да се връщам назад, особено след като не знаех какво или кой може да ни преследва или да ни чака там.

— Предполагам, че ще е по-добре да продължим — казах аз. — Може би скоро ще видим някаква следа от него.

Инди кимна, вдигна раницата си и взе от земята двата остри като нож камъка, които винаги носеше със себе си, докато вървахме. Аз направих същото.

Бяхме попаднали на следи от животни, но не и от Аномалии.

Всъщност не бяхме видели никакъв признак за съществуването на хора тук — живи или мъртви, Отклонения или Аномалии, Служители или бунтовници.

Тази нощ в мрака останах будна и работих върху стихотворението си. Това ми помагаше да не мисля за онова, което бях оставила зад себе си. Написах още един първи ред.

Не открих начин да долетя при теб, затова извървах всяка стъпка по тези камъни.

Толкова много опити за начало. Казах си, че в известен смисъл е добре, дето още не съм намерила Кай, защото не знаех какво ще му прошепна, когато го видя, кои думи ще бъдат най-подходящи, най-красиви, за да му ги дам...

Инди най-накрая проговори.

— Гладна съм — каза тя. Гласът ѝ звучеше отслабнал и пуст като празното гнездо на осите.

— Ще ти дам синя таблетка, ако искаш — предложих ѝ.

Не знам защо нямах никакво желание да ги вземам самата аз, след като Ксандър ми ги бе дал именно за такива ситуации. Може би защото момчето, което бе избягало с нас, сякаш не ги искаше. Или защото се надявах да имам какво друго да дам на Кай, когато го видя, след като се бях отказала от компаса му. Или защото гласът на дядо ми

отекваше в главата ми и ясно си спомнях какво ми беше казал той тогава за зелената таблетка: Ти си достатъчни силна, за да се справиш без нея.

Инди ми хвърли бърз изненадан поглед.

Внезапно ми хрумна нещо и извадих фенерчето си. Светнах наоколо и открих нещо, което бях видяла и по-рано и ми бе направило впечатление: растение. Майка ми не ме научи на специалните имена на растенията, но ми бе обяснявала за явните признаци за отровни цветя и култури. Това растение нямаше нито един от тези признаци и наличието на бодли показваше, че вътре в него има нещо, което трябва да се защитава. Плодовете му бяха месести и зелени, лилави по краищата. Не беше сочно като растителността в Квартала, но определено изглеждаше по-добре от изтощените клони и изсъхнали листа, които се виждаха по повечето растения, решили, че зимата вече е настъпила. По голите клони на някои от тях висяха малки сиви пашкули, спомени за пеперудите, които някога се бяха родили в тях.

Инди ме изгледа за миг, докато аз предпазливо оголвах един от плодовете от широките му остри листа. После седна до мен и направи същото и двете внимателно използвахме острите си камъни, за да махнем бодлите. Отне ни малко време, но след това и двете се озовахме с малко сивозелено парче плод в ръцете си.

— Смяташ ли, че е отровно? — попита ме Инди.

— Не съм сигурна — казах аз. — Не мисля. Но ще пробвам първа.

— Не — каза тя. — И двете ще отхапем малко и ще видим какво ще се случи.

Около минута не правехме нищо друго, освен да дъвчем, и въпреки че не приличаше изобщо на храната, която бях яла през целия си живот, храната на Обществото, плодът бе достатъчен, за да залъже и притъпи глада ни. Разрежете ме цяла и може би ще намерите вътре момиче, крепящо се не от кости, а от жилави сухи мускули, които приличат на кората, белеща се на ивици от дърветата тук.

Минаха няколко минути и нищо не се случи, така че отхапахме отново. Мислех за други думи, които можех да римувам, изписвах ги с пръст разсеяно и после ги изтривах. Нищо не се получаваше.

— Какво правиш?

— Опитвам се да напиша стихотворение.

— Някое от Стоте ли?

— Не. Ново. С мои собствени думи.

— Как си се научила да пишеш?

Инди се премести по-близо до мен и погледна с любопитство към буквите в пясъка.

— Той ме научи — казах аз. — Момчето, което търся.

Тя отново замълча, а аз измислих нов ред:

„Твоята ръка около моята, показва ми формите...”

— Защо си Отклонение? — попита ме Инди. — Първо поколение ли си?

Поколебах се, защото не исках да я лъжа, но после осъзнах, че вече не лъжех. Ако Обществото бе открило бягството ми, със сигурност имах статут на Отклонение.

— Да — казах аз, — първо поколение съм.

— Значи ти си направила нещо?

— Да. Сама съм причина за отмяната на статута ми.

И това беше вярно или щеше да бъде в крайна сметка.

Когато отнемеха статута ми, вината нямаше да е на родителите ми.

— Майка ми направи лодка — каза Инди и я чух как отхапва и преглъща още едно парче от плода. — Издяла я от старо дърво. Работи години наред. После се качи на нея и отплава, но Служителите я откриха след час.

Въздъхна.

— Намериха я и я извадиха. Казаха ни, че тя само искала да пробва лодката и била благодарна, че са я намерили навреме и са я спасили.

Чух странен звук в мрака, който не можех да разпозная, някакво деликатно движение като шепот. След малко разбрах, че звукът идва от Инди, която въртеше гнездото на оси в ръцете си, докато говореше.

Никога не съм живяла близо до вода — казах аз. — Нито до река, нито до океана...

— Той те зове — каза тихо Инди. Преди да я попитам какво има предвид, тя продължи: — Когато Служителите си отидоха, тя каза на

баща ми и на мен какво се бе случило всъщност. Каза ни, че наистина е искала да си отиде. Че най-лошото от всичко било това, че дори не успяла да се отдалечи достатъчно навътре, за да не вижда брега, когато я открили.

Почувствах се така, сякаш аз самата стоях на брега на океана и нещо — някакво познание — пада в скута ми и ме призовава към себе си. Почти виждах жената в лодката, отдалечаваща се все по-навътре, и зад нея имаше само море и небе. Почти чувах дишането ѝ — дълбоко, свободно, изпълнено с облекчение, когато тя извърна лице от посоката, в която се намира брегът. Пожелав да има време да отиде надалече и наистина да го изгуби от поглед.

Инди каза тихо:

— Когато Служителите разбраха какво ни е казала, дадох на всички ни червените таблетки.

— О... — казах аз. Трябваше ли да покажа, че знам какво става след това? За забравянето?

— Аз не забравих — продължи Инди.

И въпреки че бе прекалено тъмно, за да виждам очите ѝ, разбрах, че ме погледна. Сигурно смяташе, че знам какво правят червените хапчета. Тя беше като Кай и Ксандър. Те не ѝ действаха.

Колко ли още бяха като тях? И аз ли бях такава?

Червените таблетки, пъхнати сред сините, понякога ме изкушаваха, както в сутринта, когато отведоха Кай. Но сега не ме привличаха защото искам да забравя. А защото исках да разбера — и аз ли бях имунизирана към действието им?

Може би не бях. А и моментът не бе най-подходящият за забравяне. Освен това може би щях да се нуждая повече от червеното хапче по-късно.

— Беше ли ѝ ядосана, че се е опитала да го направи? — попитах, като си спомних какво ми беше казал Ксандър за моето тръгване. В мига, в който думите излязоха от устата ми, ми се прииска никога да не ги бях казвала, но Инди не ги прие като обида.

— Не — отговори тя. — Тя смяташе да се върне за нас.

— О... — казах аз отново.

Никоя от нас не проговори известно време и аз се замислих внезапно за времето, когато с Брам стояхме до малкото езерце в Разсадника и чакахме майка ни. Той искаше да хвърли камъче в

езерцето, но знаеше, че ще си има проблеми, ако някой го забележи. Затова изчакаше. Наблюдаваше. Тъкмо когато си мислех, че вече се е отказал, протегна ръка напред и камъчето падна във водата и образува вълнички по повърхността.

Инди хвърли камъчето си първа.

— Беше чула истории за въстание на някакъв остров по крайбрежието. Искаше да намери тези хора и после да се върне обратно за нас.

— И аз съм чувала за въстанието — прекъснах я, неспособна вече да удържа вълнението си. — Организацията, за която съм чувала, се нарича „Бунтът“.

— Същата е — потвърди Инди. — Тези хора са навсякъде, така бяха казали на мама. Тези каньони са точно такъв вид място, където биха могли да се крият бунтовниците.

— И аз смятам така.

Мислено видях късче прозрачна хартия, положено върху картата на Обществото, със знаци по него, отбелязващи места, за които Обществото не знаеше или не искаше ние да видим.

— Вярваш ли, че има някакъв водач, когото наричат Лоцмана? — попитах аз.

— Да — каза Инди въодушевено.

И после за моя изненада тя изрецитира нещо с нежен глас, който изобщо не приличаше на обичайния рязък тон, с който говореше:

*„И всеки ден по небосклона слънцето минава,
промъква се през портата на вечерта.*

*И всяка нощ звездите ни огряват и топят ни до
идването на деня, в който лодката ѝ ще доплава, понесена
по морската пяна към брега.“*

— Ти ли го написа — попитах аз, обхваната от внезапен пристъп на ревност. — Знам, че не е от Стоте стихотворения.

— Не съм го написала аз. И не е стихотворение — каза решително Инди.

— Звучи като такова.

— Не е.

— Тогава какво е? Попитах аз. Вече бях научила, че е безсмислено да се спори с Инди.

— Нещо, което майка ми казваше всяка нощ, когато си лягах в леглото. Когато бях достатъчни голяма, за да попитам за него, тя ми каза, че Лоцманът ще поведе Бунта. Майка ми смяташе, че това ще е жена, която ще дойде от морето.

— О... — възкликнах изненадано. Винаги бях смятала, че Лоцманът е някой, който ще се появи от небето. Но Инди може би бе права. Спомних си отново стихотворението на Тенисън. В него имаше вода. Инди явно си мислеше същото.

— Стихотворението, което каза, когато бягахме — започна тя. — Не съм го чувала преди, но то доказва, че Лоцманът може да дойде от морето. Границата — така наричат понякога пясъчния насип, образуван в морето, близо до брега. А лоцманът е човек, който прекарва хората безопасно в и извън пристанището.

— Не знам много за лоцманите — казах аз, което си беше вярно. Изобщо не подозирах, че това е някаква професия, свързана с морето, но имах своя представа за водача на въстанието и тя не съвпаднаше много с версията на Инди. Все пак идеята беше същата, а и в историята, която Архивистът ми бе дал, пишеше, че Лоцманът постоянно се променя. И двете с Инди можехме да сме прави.

— Не мисля, че това е толкова важно. Може да бъде или мъж, или жена, да идва от небето или от морето. Не смяташ ли?

— Да — каза победоносно тя. — Знаех си. Ти не търсиш само някакво момче. Търсиш и нещо друго.

Погледнах нагоре към тясната ивица небе над нас с ясно очертаните звезди. Вярно ли беше? Изминах дълъг път от Квартала, помислих си с внезапно чувство на изненада и дори леко главозамаяна, и все още не е достатъчни далече.

— Можем да се покатерим — каза Инди. — Да вървим по ръба на каньона. Или да пробваме в друг. Може би там ще намерим твоето момче или бунтовниците.

Запали фенерчето си и освети с него края на високите скали.

— Мога да се катеря. Учат ни на това в Сонома, моята провинция. Утре ще намерим хубаво място, където скалите не са толкова високи и гладки.

— Не съм се катерила преди — казах аз. — Смяташ ли, че ще се справя?

— Ако внимаваш и не гледаш надолу — каза Инди.

Умълчахме се и в каньона отново се възцари тишината, която може би бяхме нарушили за пръв път от десетилетия; вдигнах глава и осъзнах, че даже на това ограничено късче небе над главите ни има повече звезди, отколкото някога бях виждала в Квартала. По някаква причина това ме накара да се надявам, че тук има още много неща, които досега не бях виждала. Бях обнадеедена не само за себе си, но и за Брам, за Ксандър, за Кай...

— Да опитаме — казах аз.

Рано сутринта ще потърсим подходящото място — каза Инди. — Преди да е станало много светло. Не искам да се катерим на дневна светлина.

— Нито пък аз — отвърнах и написах в пясъка ново начало.

Но за пръв път имаше и втори ред.

*„Катеря се в мрака заради теб.
Дали пък нейде под звездите ти чакаш мен?“*

13. КАЙ

Стените на каньона бяха черни и оранжеви. Сякаш огънят бе пленен и превърнат в скала.

— Толкова е огромно и дълбоко — каза Илай, гледайки ги изумено. На това място стените се издигаха по-високо от всяка сграда, която бях виждал, по-високо дори от Хълма. — Сякаш някакъв гигант реже късове от небето и ги пуска вътре.

— Знам.

В Разлома виждахме реките, пещерите и камъните така, както не бихме могли да ги видим отгоре. Все едно внезапно ти дават възможност да огледаш отблизо частите на собственото си тяло, как кръвта тече по вените ти, да се вслушаш в биенето на сърцето си, но отвътре, от самото него...

— Не съм виждал нищо такова в Централ — каза Илай.

— Ти си от Централ? — попитахме с изненада едновременно с Вик.

— Израснах там — отговори момчето. — Никога не съм живял никъде другаде.

— Сигурно тук ти се струва много пусто — казах аз, като си спомних как, когато бях на възрастта на Илай, се озовах в Ория и почувствах друг вид пустота — пустотата на място, пълно с прекалено много хора.

— Как Аномалиите изобщо са се озовали тук?

— Първите Аномалии са избрали да бъдат такива — тогава, когато Обществото е било току-що създадено — казах на Илай. Спомних си и още нещо. — Но хората, които избрали да живеят в Разлома, не се наричали Аномалии. Те предпочитали думата „фермери“.

— Как така са могли да избират? — попита смаян Илай.

— Преди Обществото да поеме контрола върху всичко, някои хора разбрали, че това предстои, и не искали да бъдат част от новия

строй.

Посочих към някои от извивките и очертанията в пясъчните стени.

— Тук навсякъде има скрити пещери. Фермерите имали достатъчно храна отначало, а после семената, които били взели със себе си, покълнали и вече имали нови реколти растения, с които да оцелеят. Наричали своето селище „комуна“, защото не искали да използват думите на Обществото.

— Но нима хората от Обществото не са ги преследвали?

— В крайна сметка, да. Но фермерите имали предимството, че били дошли тук първи. Те могли да се справят с всеки, който се опита да ги последва. А и Обществото смятало, че рано или късно фермерите ще умрат. Тук не е лесно да се живее.

Палтото ми се бе разлепило на някои места и спрях до един бор за още смола.

— Освен това Обществото видяло в тях и друга полза. Много от хората във Външните провинции се страхували да избягат в Разлома, защото Служителите започнали да разпространяват слухове колко жестоки и диви са фермерите.

— Мислиш ли, че наистина ще се опитат да ни убият? — попита уплашено Илай.

— Преди са били безмилостни към всеки от Обществото — казах аз. — Но ние вече не сме част от него. Ние сме Отклонения. Те не убиват Отклонения или други Аномалии, освен ако не са нападнати от тях.

— Как ще разберат какви сме? — попита Илай.

— Погледни ни. Не приличаме на Граждани или на Служители.

И тримата бяхме млади, мръсни и раздърпани и без съмнение, бегълци.

— Защо баща ти не е довел семейството ви тук? — попита Вик.

— Обществото е право за някои неща — отвърнах аз. — Тук ще умреш свободен, но за сметка на това ще умреш по-бързо. В каньоните фермерите не разполагали с лекарства или с тези технологии, каквито има Обществото. Майка ми не искала да вода такъв живот и баща ми уважил желанието ѝ.

Вик кимна.

— Значи ще се опитаме да намерим тези хора и ще ги помолим да ни помогнат. Както са помогнали на баща ти.

— Да — казах аз. — Надявам се да изтъргувам нещо с тях. Те имат карти и стари книги. Поне са имали преди.

— А ти какво имаш да им дадеш в замяна? — попита рязко Вик.

— Същото, което и вие с Илай. Информация за Обществото. Ние сме живели във вътрешността. От доста време не е имало истински села във Външните провинции, което означава, че хората в каньоните може и да не са имали възможност да търгуват или да говорят с някого.

— Значи, ако те пожелаят да търгуват с нас — попита със съмнение в гласа Илай, — какво ще правим с тези стари книги и документи?

— Вие правете каквото искате — отвърнах аз. — Може и да не поискате такива неща от тях, вземете нещо друго. Но аз ще поискам карта и ще се опитам да стигна до някоя от Граничните провинции.

— Чакай... — каза момчето. — Искаш да се върнеш обратно в Обществото? Но защо?

— Няма да се върна обратно. Ще мина по различен път от този, по който дойдохме тук. И ще отида там само за малко — колкото да й изпратя съобщение, за да знае къде съм.

— Как ще го направиш? — попита Илай. — Дори да стигнеш до Граничните провинции, Обществото следи комуникационните портали. Ще разберат, ако й изпратиш нещо.

— Затова ще поискам стари документи от комуната. Ще ги разменя с някой Архивист. Те имат начини да изпращат съобщения, без да използват портали. Но е скъпо.

— Архивист? — попита неразбиращо Илай.

— Това са хора, които търгуват на черния пазар — обясних аз. — Винаги ги е имало, от самото начало на Обществото. Баща ми също търгуваше с тях.

— Значи това е планът — каза Вик. — Няма нещо друго, което не ни казваш?

— Засега е само това.

— Смяташ ли, че ще се получи? — полюбопитства Илай.

— Не знам.

Над главите ни запя някаква птичка — мисля, че беше мушитрънче. Звучите бяха ясни и отчетливи. Спускаха се като звънлив

водопад и отекваха в стените на каньона. Разпознах птичката, защото баща ми често имитираше пеенето ѝ пред мен. Казваше ми, че това е звукът на Разлома. Той обичаше това място.

В разказите му често се губеше границата между действителността и фантазията. Всичко е истина в известен смисъл, казваше той, когато майка ми го подиграваше заради това. „Но комуната в каньона е истина, нали, питах аз, за да съм сигурен. Историите, които разказваш за нея, са верни.“ „Да, казваше той. Ще те заведе там някой ден. Ще видиш.“

Затова, когато се появи през нас на следващия завой, спрях на място изумен. Ето, точно както казваше татко — град, издигнат на едно по-широко място в клисурата.

Заля ме чувство за абсолютна нереалност, както светлината в късния следобед, която се спускаше по стените на каньона. Градът отговаряше почти напълно на описанието на баща ми, когато ми разказваше за първото си посещение тук.

Слънцето се спускаше и къпеше всичко в златиста светлина: моста, сградите, хората, дори мен. Не можех да повярвам, че мястото е истинско, макар да слушах от години за него. По-късно, когато фермерите ме научиха да пиша, изпитах същото чувство. Сякаш слънцето винаги светеше над мен.

Зимната слънчева светлина хвърляше оранжево — златист блясък върху постройките и моста пред нас.

— Тук е — казах аз.

— Истинско е — отрони Вик.

Илай се ухили.

Постройките пред нас бяха скупчени на едно място, после имаше други, разпръснати около свлекли се камъни, после други по бреговете на потока, който тук бе доста широк, почти истинска река. Къщи. По-големи сгради. Малки ниви, оформени на местата, където каньонът се разтваряше повече.

Но нещо липсваше. Хората. Пустотата бе абсолютна. Вик ме погледна. И той го почувства.

— Закъснели сме — казах аз. — Няма ги.

Не е било отдавна, все още на места се забелязваха следи от тях. Виждаха се и белези от подготовката им за тръгване. Това не бе припряно напускане, а старателно и обмислено изоставяне на града.

Странните черни ябълкови дървета бяха обрани; само тук-там по клоните искряха няколко златисти ябълки. Повечето от уредите и съоръженията из дворовете на къщите ги нямаше — отнесени най-вероятно от самите им собственици. Непознати за мен ръждясали инструменти се въргаляха по земята.

— Къде ли са отишли? — попита Илай.

— Не знам — отговорих аз.

Дали въобще бяха останали живи хора извън Обществото?

Подминахме няколко тополи, растящи по брега на реката. Ниско жилаво дърво се полюшваше само в най-далечния край на групата дървета.

— Почакайте — казах на другите. — Няма да се бавя дълго.

Не дълбах много надълбоко — не исках да убия дървото.

Изрязвах името ѝ внимателно в ствола и докато го правех, както винаги, си спомних как държах ръката ѝ в моята и я учех да пише. Вик и Илай не казаха нищо, само ме изчакаха. Когато приключих, отстъпих назад, за да огледам дървото.

Тесни корени, песъчлива почва, кората бе сива и грапава, листата бяха изчезнали отдавна. Но името ѝ все така ми изглеждаше красиво, макар и изписано с колебливи, неравни букви.

Всички бяхме привлечени от къщите — от толкова отдавна не бяхме виждали място, изградено от истински хора с намерението да останат и да живеят в него. Бяха порутени, направени от пясъчни камъни или от стволовете на сивите дървета. Илай се изкачи по предното стълбище на една от тях. С Вик го последвахме.

— Кай — извика хлапето, когато влязохме вътре. — Виж.

Това, което открихме вътре, ме накара да размисля. Може би все пак са бързали. В противен случай щяха ли да оставят домовете си в такъв вид?

Стените бяха доказателството за припряността им. Бяха покрити с рисунки, а ако фермерите бяха имали повече време, със сигурност щяха да ги заличат. Те разкриваха прекалено много. В тази къща имаше кораб, изрисуван в небето, реещ се самотен сред бели облаци. Художникът бе поставил инициалите си в ъгъла на рисунката. Тези букви заявяваха притежанието му върху нея, върху идеите, вложени в образите — те бяха негови. И въпреки че това бе мястото, което бях търсил през цялото време и за което знаех толкова много, пак се

изненадах и шумно си поех дъх. Тук, може би дори сред тези стени татко беше научил всичко.

Да пише.

Да рисува.

— Нека да преспим тук — каза Илай. — Има легла, сигурно ще намерим и храна. Можем да останем завинаги.

— Не забравяш ли нещо? — попита го Вик. — Хората, които преди са живели на това място, са имали причина да го напуснат.

Кимнах.

— Трябва да намерим карта и някаква храна и да се махаме. Да проверим пещерите.

Тръгнахме натам. В някои от пещерите от двете страни на каньона стените бяха изрисувани — като в къщите, но не намерихме и късче хартия, камо ли някакви документи.

Те го бяха научили да пише. Те знаеха как. Къде бяха оставили своите думи? Едва ли са успели да вземат всичките със себе си. Бе вече почти нощ и цветовете на рисунките изглеждаха сиви на фона на бледата светлина. Огледах стените на пещерата, която претърсвахме.

— Тази е странна — каза Илай, загледан в рисунката. — Нещо липсва. — Освети я с фенерчето си. Стените бяха повредени от водата и от рисунката бе останала само горната част — женска глава, от която едва се виждаха очите и челото. — Прилича на майка ми — каза тихо момчето.

Обърнах се и го погледнах с изненада. Защото това беше думата, която се появяваше отново и отново в ума ми, въпреки че майка ми никога не беше идвала тук. И се запитах дали тази дума — „майка“, беше също толкова опасна за Илай, колкото бе за мен. По-опасна дори от думата „баща“. Защото не изпитвах гняв към майка си. Само болка от липсата ѝ, а това е чувство, с което не можеш да се пребориш толкова лесно. Не можехме да си позволим да бъдем слаби.

— Знам къде са скрили документите си — кача внезапно Илай. В погледа му имаше някакво лукавство, което досега не бях забелязвал, и се зачудих дали не харесвам хлапака толкова, не защото ми напомняше за Брам, а по-скоро за мен самия. Бях горе-долу на същата възраст, когато откраднах червените таблетки от бащата на Ксандър.

Бях все още нов в Ория и ми беше странно да наблюдавам как хората излизат от къщите си, тръгват за работа и се качват на влаковете

едновременно. Изнервяше ме начинът, по който се движеха по едно и също време към едно и също място. Затова си представях, че улиците са сухите тесни дерета край родното ми село, а хората са водата, която течеше след дъжд и превръщаше сухите легла в буйни потоци. Казвах си, че хората в своите сиви и сини униформи не са нищо повече, освен друга природна сила, движеща се по своя път.

Но това не ми помогна. Веднъж се изгубих в един от Кварталите. И Ксандър ме видя да използвам компаса си, докато се опитвах да открия пътя към вкъщи. Заплаши да ме издаде на чичо ми и ме предизвика да открадна от някого червени таблетки — само така щях да задържа компаса си. Сигурно тогава бе разбрал, че съм Отклонение. Не знам как бе отгатнал толкова бързо и никога не го бяхме обсъждали след това. Нямаше значение. Урокът, който научих, бе добър. Не се преструвай, че едно място е като друго, и не търси прилики между тях. Просто го виж такова, каквото е.

— Къде, Илай? — попитах го аз.

Той изчака известно време, все още доволно ухилен, и аз си спомних това чувство — мига, в който откриваш и постигаш нещо сам. Някога, преди години, бях протегнал със същото чувство дланта си към Ксандър с двете червени таблетки, които бях откраднал. Той не смяташе, че ще успея. Аз исках да разбере, че съм му равен, независимо от това, че съм Отклонение. Поне веднъж исках някой да разбере това, преди да започна живот, в който щях да се преструвам, че съм по-долу от всички останали край мен. За момент се почувствах силен, почувствах се като баща си.

— Там, където водата не може да ги достигне — каза Илай, гледайки към заличената рисунка на жената. — Не в тези пещери, които са на ниско. Трябва да са някъде на високо.

— Как не се сетих! — възкликнах аз и тримата се затичахме навън.

Излязохме от пещерата и погледнахме нагоре към скалите. Баща ми разказваше и за наводненията. Понякога фермерите виждали, че реката нараства и се надига и знаели кога ще се случи това. Друг път имало големи наводнения, особено при силни валежи, но без никакво предупреждение. Затова строели къщите си и отглеждали реколтата си по местата, където имало свободно пространство, но когато реката се надигала, се криели в по-високите пещери.

Границата между живота и смъртта в Разлома се прекрива много лесно, казваше баща ми. Можеш само да се надяваш, че си на правилната страна.

Сега, когато ги търсехме, виждахме навсякъде следите от наводненията — наноси по стените на каньона, мъртви дървета, заклещени в процепите на скалите, изтръгнати от силата и яростта на водата. Стихията, която би могла да направи такова нещо, със сигурност можеше да постави и Обществото на колене.

— Винаги съм смятал, че е по-безопасно да заровиш нещо, ако искаш да го скриеш — каза Вик.

— Невинаги — отвърнах му аз, спомняйки си за Хълма. — Понякога е по-безопасно да го занесеш колкото се може по-нависоко.

Отне ни почти час да намерим пътеката, която ни бе нужна. Отдолу беше почти невъзможно да я забележиш — фермерите я бяха изсекли в скалите така, че да се слива идеално с насечените стени на каньона. Вървахме по нея нагоре и все по-нагоре, докато стигнахме до една канара, извиваща се навътре, която изобщо не можеше да се види от подножието. За да я откриеш, трябваше да се осмелиш да се изкатериш до правилното място и да се вгледаш по-внимателно. Когато стигнахме там, видяхме пещерите. Бяха идеалното място да се скрие нещо — високи и закътани. И сухи. Вик се вмъкна в първата.

— Има ли нещо за ядене? — попита Илай, а коремът му изкъркори от глад. Засмях се. Бяхме разпределили храната си внимателно, но май открихме селището точно навреме.

— Не отвърна Вик. — Кай, ела да видиш.

Пъхнах се вътре и видях, че в пещерата имаше няколко големи контейнера и сандъци. Близко до вратата забелязах отпечатъци и следи — наскоро някой бе извлякъл нещо навън. И преди бях виждал такива сандъци.

— Внимавай — казах на Вик и внимателно отворих капака на един от тях.

Жици. Електронни табла. Експлозиви. Всичките бяха произведени в Обществото. Възможно ли беше фермерите да са в съюз с Обществото? Не ми се струваше вероятно. Може би са ги изтъргували или купили на черния пазар. Бяха нужни години, за да се напълни пещера като тази. Но какво бе станало с другите контейнери?

Илай се вмъкна след мен, но аз протегнах ръка, за да го спра.

— Прилича на това, което е в палтата ни — каза той. — Да вземем ли нещо?

— Не — отвърнах аз. — Продължавай да търсиш храна. И не забравяй за картите.

Хлапакът излезе от пещерата. Вик се поколеба.

— Може да ни бъде от полза да имаме някое от тези неща — посочи ми към струпаните сандъци. — Ще успееш ли да сглобиш някакво оръжие?

— Бих могъл да опитам — казах аз. — Но по-добре да запазим място в раниците си за храна и за документи, ако въобще намерим някакви.

Премълчах, че оръжията винаги водят до проблем. Смятах, че пристрастността на баща ми към тях е причина за неговата смърт. Той смяташе, че може да бъде като Сизиф и да обърне силата на Обществото срещу него самото.

Разбира се, и аз бях опитал да направя същото с другите примамки, когато оправих пушките им, преди да избягаме в Разлома. И май не им помогнах особено — също както стана с нашето село, когато баща ми се опита да промени нещата.

— Опасно е да се опитваме да разменяме с тях такива неща. Дори не знам дали Архивистите ще проявят интерес към подобна стока.

Вик поклати глава, но не започна да спори с мен. Продължи напред в пещерата и спря пред един от овалните контейнери, направен от плътна пластмаса и гума.

— Знаеш ли какво е това? — попита той.

— Някакъв вид убежище? — предположих аз и погледнах по-отблизо. Вътре в него имаше навити въжета и някакви тънки тръби.

— Лодки, малки кораби за плаване по вода — каза Вик. — Виждал съм такива във военната база, където живеех.

Това беше най-изчерпателната информация, която ми бе давал за миналото си, и се чудех дали ще сподели още нещо. Но в следващия миг Илай се провикна развълнувано:

— Ако искате храна, намерих!

Открихме го да яде ябълка във втората пещера.

— Явно са били прекалено тежки, за да ги носят — каза той. — Пълно е с ябълки и всякакви храни. И много семена.

— Може би са ги прибрали, в случай че се върнат — каза Вик. — Помислили са за всичко.

Кимнах, съгласявайки се с него. Гледах всичко, което бяха събрали и оставили, и изпитах възхищение към хората, живели тук. И разочарование. Искаше ми се да ги бях срещнал. Вик явно чувстваше същото.

— Всички сме си мислили какво ли ще бъде да избягаме... — каза той. — Те наистина са го направили.

Тримата напълнихме раниците си с храна от запасите на фермерите. Вземме ябълки и някакъв плосък хляб, който изглеждаше така, сякаш може да изтрае цяла вечност. Намерихме и странни смолисти кибритени клечки, които фермерите явно бяха направили сами. Може би по-късно щяхме да се озовем на място, където да бъде безопасно да запалим огън. След като си напълнихме раниците, открихме още няколко в пещерата с провизиите и напълнихме и тях.

— Сега да потърсим карта и нещо, което можем да изтъргуваме — казах аз. Поех си дълбоко дъх. Пещерата миришеше като пясъчниците — на кал и вода — и на ябълки.

— Обзалагам се, че са тук — обади се от вътрешността на пещерата Илай. — Тук има друга зала.

С Вик го последвахме зад ъгъла в другото помещение, изсечено в скалите. Когато светнахме с фенерчетата си, видяхме, че беше идеално чисто. Добре организирано. Пълно с кутии. Направих няколко крачки навътре и повдигнах капака на една от тях. Беше пълна с книги и документи.

Опитах се да не мисля. Това трябва да е мястото, където се е учил. Може би е седял точно на онази пейка.

— Оставили са толкова много — прошепна Илай.

— Нямало е как да отнесат всичко — казах аз. — Може би са взели най-важните неща със себе си.

— Или са имали записващи устройства — предположи Вик. — Биха могли да вкарат цялата информация от книгите в портали и скенери.

— Да, възможно е — казах аз.

И все пак си мислех колко ли им е било трудно да оставят всички истински книги. Информацията в тази пещера бе безценна, особено в оригиналната си форма. Техните предци я бяха донесли тук в този вид,

със собствените си ръце. Сигурно им е било тежко да напуснат мястото без наследството си.

В средата на стаята имаше маса, направена от малки дървени дъски, които явно са били вкарани през входа на пещерата и после сглобени вътре. Цялата стая — както и целият град — носеше атмосферата на нещо, направено с много внимание. Всяка вещь изглеждаше пълна със смисъл. Обществото не я бе пуснало в скута им, както ставаше при нас. Те я бяха изработили. Открили. Направили сами, с ръцете си.

Насочих фенера си над масата към дървена купа, пълна с парчета въглини, явно използвани като моливи. Пресегнах се и взех един. Въглените ми напомниха за нещата, които използвах за писане, когато бях в Квартала. Няколко пъти на хълма събирах парченца от дърветата, а когато от някое от кленовите дървета край къщата ни се отчупеше изсъхнало клонче, го прибирах, без да ме видят. Завързвах ги и ги пъхах в инсинератора, за да се овъглят в единия край и да мога да пиша и да рисувам с тях. Веднъж, когато имах нужда от червен цвят, откраднах няколко листенца от кървавочервените петунии в цветната леха и ги използвах, за да оцветя на рисунката си ръцете на Служителите, моите ръце и слънцето.

— Виж — обади се Вик зад гърба ми. Бе намерил кутия, пълна с карти. Извади няколко от тях. Топлата светлина на фенера промени документите, направи ги да изглеждат още по-стари, отколкото бяха в действителност. Поровихме сред тях, докато на една карта разпознах нещо, което приличаше на Разлома.

— Тази — казах аз и я разгънах на масата. Струпахме се край нея. — Ето каньона ни.

Посочих го, но очите ми се отклониха към другия, който бе очертан на картата точно до нашия. Там имаше място, означено с дебел черен знак X, както и с няколко редици чертички. Зачудих се какво ли означават. Искаше ми се да преначертая тази карта. Толкова по-лесно щеше да бъде да нарисувам света такъв, какъвто искам да бъде, вместо да се опитвам да разбера какъв е в действителност.

— Ще ми се да мога да пиша — каза Илай и аз съжалих, че нямахме време да го науча. Може би по-нататък. Точно сега трябваше да продължим да бягаме.

— Красиво е — каза хлапакът, докосвайки внимателно картата.
— Различно е от начина, по който са нарисувани нещата на екраните на порталите в Обществото.

— Знам — казах аз. Който и да бе направил картата, е бил истински художник. Цветовете и очертанията на всичко съвпадаха идеално.

— Ти можеш ли да рисуваш? — попита Илай.

— Малко — казах аз.

— Откъде?

— Майка ми се беше научила сама, а после научи и мен — обясних аз. — Баща ми идваше тук често и търгуваше с фермерите. Веднъж ѝ донесе четка за рисуване като подарък. Истинска. Но не можеше да си позволи да купи никакви бои. Все повтаряше как иска да го направи, но така и не успя.

— Значи тогава тя не е можела да рисува — каза разочаровано Илай.

— Не, можеше. Използваше други неща — рисуваше с пръчки в пясъка, с вода по камъните...

Спомних си древните рисунки в малката пещера близо до дома ни. Дали не бе взела оттам идеята да пише по скалите? Но тя използваше вода и докосването ѝ беше толкова нежно...

— Нейните рисунки винаги изчезваха в нищото, разтваряха се във въздуха.

— Тогава откъде знаеш как са изглеждали? — попита момчето.

— Виждах ги, преди да изсъхнат или да бъдат заличени от водата. Бяха красиви.

Илай и Вик се умълчаха и бях убеден, че не ми вярват. Може би си мислиха, че съм си измислил всичко това и си спомням рисунки, които ми се е искало да видя, но не са съществували в действителност. Но аз казвах истината. Всичко край мен ми напомняше, че нейните рисунки сякаш все още живееха, виждах ясно в съзнанието си как блестяха и после изчезваха и изпод ръцете ѝ се появяваха нови неща. Рисунките ѝ бяха красиви и заради начина, по който изглеждаха, докато ги имаше, и заради това, че не можеха да съществуват дълго.

— Както и да е — казах аз. — Оттук има изход.

Посочих им как каньонът продължава към равнината, намираща се на срещуположната страна на тази, от която бяхме дошли. Съдейки

по картата, там имаше повече растителност и още един поток, по-голям от този на дъното на каньона, явно голяма река. Сред планините в равнината бе изрисувана малка тъмна къща, която сигурно беше знак за селище или убежище, тъй като по същия начин фермерите бяха означили и собствения си град на картата. А освен това на север от планините имаше място, което бе свързано с Обществото — една от Граничните провинции.

— Струва ми се, че ще са ни нужни два или три дни, за да стигнем до равнината. И още няколко дни, за да я пресечем и да се доберем до планините.

— Има река в тази равнина — каза Вик и очите му заискриха, докато изучаваше картата. — Много лошо, че не можем да вземем една от лодките на фермерите и да я използваме.

— Можем да опитаме — казах аз, — но мисля, че планините са по-добър вариант. Там има селище. Не знаем накъде води реката.

Планините бяха в горния край на картата; потокът се спускаше надолу и изчезваше в долната част на листа.

— Прав си — каза Вик. — Но можем да спираме и да ловим риба. Пушената риба трае дълго.

Плъзнах картата към Илай.

— Какво мислиш? — попитах го аз.

— Да го направим — каза той. — Надявам се, че фермерите са там. Искam да отида при тях.

— Какво още да вземем със себе си? — попита Вик и се огледа из кутиите с книгите.

— Можем да намерим нещо на сутринта — казах аз.

По някаква причина грижливо подредените и изоставени книги ме натъжаваха. Бях уморен. Искah Касия да е тук с мен. Тя щеше да разлисти всяка страница, да прочете всяка дума. Представих си я сред мъждивата светлина на пещерата — лицето и светеше от вълнение, усмивката ѝ грееше — и затворих очи. Този блед спомен за нея, единствено с това разполагах и изобщо не знаех дали някога ще я видя отново. Имахме картата, но разстоянието, което ни предстоеше да изминем, все още ми се струваше непостижимо.

— Сега трябва да поспим — казах аз, като отблъснах съмненията си. Нямаше смисъл от тях. — Ще тръгнем веднага щом съмне.

Обърнах се към Илай.

— Какво мислиш? Искаш ли да се върнем долу и да преспим в къщите? Там има легла...

— Не — каза Илай и се сви на пода. — Да останем тук.

Разбих го. Късно през нощта изоставеният град изглеждаше толкова оголен и пуст, изложен на опасностите от реката, на самотата, която се бе настанила в него след тръгването на хората, на призрачните очи и ръце на рисунките, които бяха изрисували. Тук, в пещерата, където бяха скрили на сигурно място разни важни неща, на хлапето му се струваше, че ще е безопасно и за нас.

В сънищата ми цяла нощ в пещерата влетяваха и излитаха прилепи. Някои летяха ниско, натежали от кръвта на разни живи същества, други се носеха по-високо и знаех, че са леки и все още гладни. Но всички издаваха ужасен шум с крилете си.

В края на нощта, на зазоряване, се събудих. Вик и Илай все още спяха и се зачудих какво ме бе стреснало. Някакъв звук от града под нас?

Отидох до най-крайния вход на пещерите и погледнах навън. В прозореца на една от къщите проблясваше светлина.

14.

КАСИЯ

Чаках изгрева, сгушена в палтото си. Тук долу в Разлома ходех и спях дълбоко в гръдта на земята и Обществото не ме виждаше. Започвах да вярвам, че то наистина не знае къде съм. Бях избягала.

Чувството беше странно.

През целия си живот бях наблюдавана. Обществото гледаше как ходя на училище и се уча да плувам и да изкачвам стъпалата към залата за Тържеството на Подбора ми; те проучваха сънищата ми; когато сметнеха, че данните ми представляват интерес, както беше направила моята Служителка, променяха разни неща и записваха реакциите ми.

Макар и по съвсем различен начин, моето семейство също ме наблюдаваше. В края на живота си дядо ми обичаше да седи до прозореца на стаята си и да гледа как слънцето залязва. Тогава се чудех дали стои буден цяла нощ и изчаква слънцето да изгрее отново. Дали през една от тези безсънни нощи бе решил да ми даде стихотворенията?

Преструвах се, че той не си е отишъл завинаги, а се носи някъде над нас и че от всички неща в света, които можеше да види отгоре, е избрал да гледа едно малко момиче, свито на кълбо в каньона. Може би се чудеше дали ще се пробудя и ще се надигна, когато стане ясно, че изгревът все пак ще настъпи.

Дали дядо си е мислел, че ще стигна до тук?

— Будна ли си? — попита Инди.

— Никога не спя — казах аз, но в мига, в който думите излязоха от устата ми, не бях сигурна, че са верни. Ами ако моят въображаем дядо наистина бе сън?

— Можем да тръгнем след няколко минути — каза тя.

В секундите, в които бяхме говорили, светлината се бе променила. Вече можех да виждам спътничката си по-добре. Инди бе избрала подходящо място; дори и аз трябваше да го призная. Стените

тук не бяха толкова високи и гладки като на другите места и старо свличане на камъни бе оставило издаващи се навън скални блокове чак до най-горната част на каньона. И все пак изкачването ми се струваше страшно, а и нямах голям опит в това — бяхме се упражнявали съвсем малко миналата нощ, преди да заспим.

Инди протегна ръка със заповеднически жест.

— Дай ми раницата си.

— Защо?

— Не си свикнала да се катериш — каза спокойно тя. — Ще сложа нещата ти в моята и ще носиш своята празна. Така ще ти бъде по-лесно. Не искам да паднеш назад от тежестта.

— Сигурна ли си?

Давах си сметка, че ако Инди носи и моя багаж, ще носи и още нещо. Не исках да се лишавам от таблетките. Тя изглеждаше нетърпелива.

— Хайде, знам какво правя. Както ти знаеше какво да правиш с растенията.

После се намръщи.

— Какво става? Ти ми се довери на въздушния кораб.

Беше права и това ми напомни за нещо.

— Инди, какво носиш у себе си? Какво искаше да скрия на кораба?

— Нищо — каза тя.

— Нищо ли? — попитах изненадано.

— Не мислех, че ще ми се довериш, ако не вярваш, че и аз имам какво да загубя — отвърна и се ухили.

— Но в селото ти се престори, че вземаш нещо обратно от моя пакет — казах аз.

— Знам — отвърна тя без следа от извинение в гласа си.

Поклатих глава и се разсмях, докато свалях раницата си и ѝ я подавах. Тя я отвори и изсипа съдържанието ѝ на земята — фенерче, остатъци от растението, празна манерка, опакованите сини таблетки, а после премести всичко в своята раница. Внезапно се почувствах гузна.

— Трябва да задържиш някои от таблетките след това — казах аз. — За себе си.

Изражението на Инди се промени.

— О... — каза тя колебливо. — Добре.

Подаде ми обратно раницата и аз я метнах на раменете си. Катерехме се облечени в палтата си и заради това бяхме по-тромави, но Инди смяташе, че така ще бъде по-лесно, отколкото ако ги носим. Тя метна своята раница на гърба си върху дългата си плитка, която искреше ярко, почти като скалите, когато слънцето ги огряваше.

— Готова ли си? — попита Инди.

— Така мисля — казах аз, поглеждайки към стената.

— Следвай ме. Ще ти показвам пътя.

Постави пръстите си в най-близките дупки в скалата и после на следващите издатини. В нетърпението си да я последвам стъпих на някаква малка купчина камъни. Те се разпиляха и аз се олюлях, но успях да се задържа за един издаден камък.

— Не поглеждай надолу — каза Инди.

Нужно е много повече време да се изкачиш, отколкото да паднеш. Порази ме колко голяма част от изкачването се състои в това да се държиш и да чакаш, да решаваеш какво да е следващото ти движение и чак после да го предприемеш. Пръстите ми стискаха здраво камъните и обувките ми се задържаха по издатините с голямо усилие. Фокусирах се върху настоящата задача и някак си това означаваше, че макар да не мислех за Кай, бях напълно потънала в мислите си за него. Защото в този миг бях като Кай.

Стените на каньона тук бяха червено-оранжеви, изпъстрени на места с черно. Не бях сигурна откъде беше това черно; сякаш морски вълни, замърсени със смола, бяха заливали стените преди време.

— Добре се справяш — обърна се към мен Инди, когато стигнах до нея на една издатина. — Сега следва най-трудната част — посочи напред тя. — Нека да опитам първа.

Седнах на издатината и се облегнах на скалата. Ръцете ме боляха от здравето стискане. Искаше ми се скалата да ни държи, да ни прегръща, докато се вкопчвахме в нея, но не се получавахе.

— Мисля, че успях — провикна се Инди към мен. — Когато стигнеш тук...

Чух звука на падащи камъни, на тяло, удрящо се в камъка... Изправих се на краката. Издатината беше тясна и нямах добър баланс.

— Инди!

Тя се надвеси над мен, вкопчила се в камъните. Един от краката ѝ се поклащаше, издраскан, окървавен. Чух я да ругае тихо.

— Добре ли си? — провикнах се аз.

— Избутай ме — каза тя ядосано. — Избутай ме нагоре.

Поставих дланите си под ботуша ѝ, който бе доста протрит от тичането през равнината и прашен от каньона и камъните.

Имаше един ужасен миг, в който тя се отпусна изцяло в ръцете ми и аз знаех, че не може да намери нищо над мен, в което да се вкопчи. После успя; тежестта на ботуша ѝ изчезна от ръката ми, но отпечатъкът от него остана на дланта ми.

— Горе съм — провикна се след малко. — Мини в твоє ляво, мога да те насочвам оттук.

— Безопасно ли е? Сигурна ли си, че си добре?

— Сама съм си виновна. Тези скали са по-меки, отколкото онези, на които съм се катерила преди. Облегнах се прекалено много и камъните поддадоха.

Следите от одрасканото по крака ѝ опровергаваха думите ѝ, че скалите са меки, но разбихах какво имаше предвид. Тук всичко беше по-различно. Отровни реки, омекнали камъни. Човек никога не знае на какво може да се натъкне. Какво ще го задържи и какво ще му даде път.

Втората част от катеренето мина по-леко. Инди бе права; по гладките скали беше най-трудно да се мине. Хващах се за острите ръбове на камъните с пръсти и се молах да издържа и ботушите ми да не се подхлъзнат. Пъхах ръцете и коленете си в пукнатините, минаващи вертикално по стените, и използвах дрехите си и кожата си така, както ми бе показала Инди, за да задържа тялото си прилепнало до стената.

— Почти стигнахме — каза тя над мен. — Изчакай минута и се качи. Не е толкова зле.

Опитах се да си поема дъх, докато си почивах в една от цепнатините. Тук скалата наистина ме задържа, помислих си аз и се усмихнах, въодушевена от това колко високо бяхме стигнали.

На Кай щеше да му хареса. Може би и той също се катери някъде в момента.

Време бе за последния напън към върха.

Няма да поглеждам нито надолу, нито назад, никъде, освен напред и нагоре. Празната ми раница се размести леко и аз се олюлях, пръстите ми се забиха в камъка. Задръж. Чакай. Нещо светло и крилато

прелетя покрай мен и ме стресна. За да се успокоя, си припомних стихотворението, което Кай ми подари за рождения ден, онова за водата.

*„През прилива. И чаплата се гмурна, щом пресякох
граничната черта...“*

Тук на каменния бряг се чувствах като създание, изхвърлено на сушата, след като водата се е отдръпнала обратно навътре в морето. Опитвах се да се покатеря някъде, където би могъл да бъде Кай. И дори той да не е тук, пак ще го намеря. Ще вървя, без да спирам, докато най-накрая пресека границата и стигна там, където е той.

Спрях за миг, за да си върна равновесието, и въпреки желанието си погледнах през рамо.

Гледката бе напълно различна от това, което с Кай бяхме наблюдавали от върха на Хълма. Нямахме къщи, нямахме Градска община, нямахме сгради. Само пясък, скали и голи дървета; но все пак беше нещо, по което се бях изкачила, и имах чувството, че някак си Кай също го бе направил редом с мен.

— Почти стигнах — прошепнах на него, на Инди. Изтласках се до ръба на скалата с усмивка на лицето и после погледнах нагоре.

Не бяхме сами.

Сега разбрах защо винаги свързват стрелбата с огън. Навсякъде имаше пепел. Вятърът, който духаше из Разлома, пращаше останките в очите ми и те се зачервиха и ми потекоха сълзи. Това са само остатъците от някакъв голям пожар, казах си аз. Пушекът се носеше към небето, изгорели клони се търкаляха по земята...

Но изражението на лицето на Инди ми показва, че тя вижда истината, а и аз също вече я знаех. Черните обгорени фигури по земята не бяха клони. Бяха истински — дузината мъртви тела край Разлома.

Инди се наведе и после се изправи, държейки нещо в ръка. Обгорено въже, здраво в по-голямата си част.

— Да вървим — каза тя.

Пепелта от въжето беше изцапала с черно ръката ѝ. Тя се пресегна, за да отметне кичурите червена коса, избягали от плитката ѝ, които се веяха пред лицето ѝ. Погледнах към хората. Имаха нещо

странно по кожата си, сини извиващи се линии. Запитах се какво ли означават.

Защо сте дошли тук? Как сте направили това въже? Какво сте научили тук, докато ние, останалите там, сме забравяли за вас? Или въобще не сме знаели, че съществувате?

— От колко време са мъртви?

— Достатъчно дълго — каза тя. — Седмица, може би дори повече. Не съм сигурна.

Гласът ѝ звучеше рязко.

— Който е направил това, може да се върне. Трябва да се махаме.

С ъгълчето на окото си забелязах движение и се обърнах. Високи червени флагове, забити по билото, се вееха бясно на вятъра. Макар да бяха закачени на колове, вместо да бъдат завързани за дърветата, ми напомниха за червените знаменца, които с Кай оставихме на Хълма.

Кой бе маркирал земята тук горе? Кой беше убил всички тези хора? Обществото? Врагът? Къде беше Бунтът?

— Трябва да тръгваме, Касия? — обади се Инди зад мен.

— Не — казах аз. — Не можем да ги оставим тук.

Дали те бяха бунтовници?

— Така умират Аномалиите — каза Инди с леден глас. — Двете не можем да го променим сами. Трябва да намерим още някого.

— Може би това са хората, които се опитваме да намерим — казах аз. Моля те. Не позволявай Бунтът да изчезне още преди да сме имали шанса да го намерим. О, Кай, помислих си аз. Не знаех. Значи това е смъртта, която си видял.

С Инди се затичахме по ръба на Разлома и оставихме телата зад себе си. Кай е още жив, повтарях си аз. Трябва да бъде жив.

Само слънцето светеше в небето. Нищо не прелиташе над главите ни. Тук нямаше ангели.

15. КАЙ

Не спряхме, докато не се отдалечихме достатъчни от онези в града, независимо кои бяха те. Никой от нас не говореше много; вървахме бързо и следвахме главния каньон. След няколко часа извадих картата, за да проверим местоположението си.

— Сякаш през цялото време се катерим — каза Илай, едва поемайки си дъх.

— Така е, катерим се — потвърдих аз.

— Тогава защо не се изкачваме по-нависоко? — попита хлапето.

— Стените на каньона също се издигат — казах аз. — Погледни — показах му маркировката на фермерите.

Илай поклати объркано глава.

— Мисли за Разлома и за всичките му каньони като за голяма лодка — каза Вик. — Частта, в която влязохме, се е намирала ниско във водата. А тази, в която излязохме, е високо. Виждаш ли? Когато се изкатерим, ще бъдем над голямата равнина.

— Ти знаеш ли нещо за лодките? — попита Илай.

— Не много — отвърна Вик.

— Можем да си починем за минута — казах на хлапето и се протегнах за манерката си.

Вик и Илай направиха същото.

— Помниш ли онова стихотворение, което казваше над мъртвите? — започна Вик. — Онова, за което те питах преди?

— Да.

Погледнах към селището в планината, отбелязано на картата. Там трябваше да стигнем.

— Откъде го знаеш?

— Попаднах случайно на него — казах аз. — Когато бях в Ория.

— Не във Външните провинции, така ли? — попита Вик.

Той знаеше, че премълчавам нещо. Вдигнах глава. Вик и Илай бяха от отсрещната страна на картата, вперили поглед в нещо.

Последният път, когато Вик ме предизвика, беше когато разказвах как Обществото бе избило всички Аномалии. Видях същия предизвикателен поглед в очите му и сега. Смяташе, че е време да поговорим за това. Беше прав.

— И там също — казах аз. — През целия си живот слушам за Лоцмана.

Наистина беше така. В Граничните провинции, във Външните провинции, в Ория и сега тук, в Разлома.

— Е, кой мислиш, че е той? — попита Вик.

— Някои смятат, че Лоцманът е водачът на въстание срещу Обществото — казах аз и очите на Илай светнаха от вълнение.

— Бунтът — съгласи се Вик. — И аз съм чувал за това.

— Има бунт? — попита въодушевено Илай. — Лоцманът е негов водач?

— Може би — отговорих аз. — Но това няма нищо общо с нас.

— Разбира се, че има — каза гневно хлапакът. — Защо не сте казали на останалите примамки? Може би щяхме да направим нещо заедно!

— Какво? — попитах ядосано. — И двамата с Вик сме чували за Лоцмана. Но не знаем къде е той или тя. И дори да знаехме, не вярвам, че Лоцманът може да направи нещо друго, освен да умре и да повлече много други хора със себе си.

Вик поклати глава, но не каза нищо.

— Това можеше да им даде някаква надежда! — каза Илай.

— Каква полза щеше да има, щом нямаше да последва нищо след това? — попитах аз.

Той стисна инатливо зъби.

— Нима беше различно, когато се опитахте да поправите пушките?

Прав беше. Въздъхнах.

— Знам. Но нямаше да стане по-добре, ако им бях казал за Лоцмана. Това е просто история, която баща ми някога разказваше.

Внезапно си спомних как майка ми рисуваше илюстрации, докато той говореше. Когато свършеше с историята за Сизиф и рисунките изсъхваха, винаги имах чувството, сякаш той най-накрая бе намерил покой.

— Аз чух за Лоцмана от един човек в моята провинция — каза Вик. Замълча за малко. — Какво е станало с тях? С твоите родители?

— Загинаха по време на едно нападение — казах аз. Отначало си помислих, че ще спра дотук, както обикновено. Но после продължих да говоря. Трябваше да им кажа какво се случи, за да разберат защо не вярвам на историята за Бунта и Лоцмана. — Баща ми някога събираше жителите на селото ни и им говореше.

Спомних си колко развълнувани бяха всички, седнали по пейките и разговарящи помежду си. Лицата им светваха, когато татко влизаше в стаята.

— Баща ми бе открил начин да прекъсне връзката на комуникационния портал в селото, без Обществото да разбере. Така поне си мислеше той. Не знам дали порталът все още е работел, или някой бе казал на Обществото за събранията. Но всички бяха заедно на едно място, когато стрелбата започна. Умряха до един.

— Значи баща ти е бил Лоцманът? — попита с възхищение Илай.

— Ако е бил, значи вече е мъртъв — казах аз. — И повлече цялото село със себе си.

— Той не ги е убил — каза Вик. — Не можеш да го виниш.

Можех и го правех постоянно. Но разбирах какво имаше предвид.

— Кой ги уби, Обществото или Врагът? — попита Вик след малко.

— Корабите приличаха на корабите на Врага — казах аз. — Но Обществото дойде едва след като всичко бе свършило. Случи се за пръв път — преди това поне се преструваха, че се борят за нас.

— Къде беше ти, когато стана това? — попита Вик.

— Горе на билото — казах аз. — Искях да наблюдавам как дъждът вали над селото.

— Както примамките, които се опитаха да стигнат до снега... — каза Вик. — Но ти не си загинал.

— Не — казах аз. — Корабите не ме видяха.

— Късметлия си — отбеляза Вик.

— Обществото не вярва в късмета — обади се Илай.

— Аз пък реших, че това е единственото нещо, в което си струва да вярвам — отвърна му Вик. — Добър късмет и лош късмет. И

нашият винаги е лош.

— Това не е вярно — каза хлапакът. — Избягахме от Обществото и оцеляхме в каньона. Намерихме пещерата с картите и се отдалечихме от града, преди някой да ни открие.

Не се намесих в разговора им. Не вярвах в Обществото или в Бунта, нито в Лоцмана или в добрия и лошия късмет. Вярвах само в Касия. Ако трябваше да кажа, че вярвам в нещо повече, щях да кажа, че вярвам на това, което мога да видя с очите си и да пипна с ръцете си; дали нещо съществува или не. И точно сега мен ме имаше, аз бях и възнамерявах това да си остане така.

— Да вървим — казах на другите и навих картата на руло.

Щом се свечери, решихме да се приютим в една от пещерите, отбелязани на картата. Когато се промъкнахме през входа, фенерчетата ни осветиха множество рисунки и релефи по стените. Илай застина на място. Знаех как се чувства. Спомних си първия път, когато видях подобни релефи, изваяни в камъка — в онази тясна цепнатина в скалите близо до нашето село. Родителите ми ме бяха завели там, когато бях съвсем малък. Опитвахме се да отгатнем какво означават издълбаните в стените символи. Татко се упражняваше да копира фигурите в пръста. Тogaва все още не умееше да пише. Той винаги искаше да научи повече и се опитваше да открие смисъл във всичко. Във всеки символ, всяка дума и всяка случка. Когато не можеше да открие смисъла, го измисляше сам.

Но тази пещера бе изумителна. Рисунките преливаха от цветове, а релефите бяха пълни с детайли и съвършени извивки. За разлика от пръста, когато дълбаеш в камъка, те стават по-светли, а не по-тъмни.

— Кой е направил това? — попита Илай, нарушавайки тишината.

— Много хора — казах аз. — Рисунките изглеждат по-скорошни. Прилича ми на работа на фермерите. Релефите са по-стари.

— Колко по-стари? — попита Илай.

— На хиляди години — казах аз.

Най-старите издълбани в стените фигури показваха хората с широки рамене и изпънати пръсти. Изглеждаха силни. Един протягаше ръка към небето. Гледах фигурата дълго време, тази протегнатата ръка, и си спомних последния път, когато видях Касия.

Обществото ме намери рано сутринта. Слънцето още не бе изгряло, а звездите вече се бяха скрили. Беше това празно,

неопределимо време, когато е най-лесно да отнемаш разни неща от другите.

Събудих се точно когато мъжете се бяха надвесили над мен с отворени уста, канещи се да кажат това, което винаги казваха: Няма от какво да се страхуваш. Ела с нас. Но аз ги блъснах, преди да успеят да проговорят. Накарах кръвта им да спре за миг, преди да ме отвлекат надалече, за да ме накарат да пролея своята. Всяка частица от тялото ми крещеше, че трябва да се боря, и така и направих. Поне веднъж.

Борех се, защото бях намерил своя смисъл в Касия. Защото знаех, че мога да намеря покой в нейния допир, който едновременно ме изгаряше целия и ме пречистваше. Борбата не продължи дълго. Те бяха шестима, а аз бях сам. Патрик и Айда не се бяха събудили.

— Ела с нас спокойно — казаха Служителите и Офицерите. — Така ще бъде по-лесно за всички. Трябва ли да ти запушваме устата?

Поклатих глава.

— Статусът винаги си казва думата — обърна се единият към останалите. — Този се очакваше да бъде лесна задача; от години не е създавал проблеми. Но Отклонението си остава Отклонение.

Бяхме почти до вратата, когато Айда ни видя. И после излязохме и тръгнахме по тъмната улица, тя пищеше след нас, а Патрик говореше с тих глас, но авторитетно и решително. Не. Не исках да мисля за Патрик и Айда и за това, което се случи след това. Обичах ги повече от всеки друг на света, освен Касия, и ако някога я намерех, двамата заедно щяхме да се опитаме да ги открием. Но не можех да мисля дълго за тях — родителите, които ме взеха и не получица нищо в замяна, освен още загуба. Бе много смело от тяхна страна да позволят на сърцата си да обичат отново. Накараха ме да повярвам, че и аз мога да го направя.

Имах кръв в устата си и под кожата си, съсирваше се и чакаше да се покаже под формата на синини от ударите. Наведена глава, ръцете ми бяха закопчани на гърба.

И после го чух.

Името си.

Тя викаше името ми високо пред всички. Не я беше грижа кой щеше да разбере, че ме обича. Аз също извиках името и. Видях

развяващата се коса, босите ѝ крака, очите ѝ, търсеци единствено мен, и после тя посочи с ръка към небето.

Знам какво ми казваше, Касия — че винаги ще ме помниш.

Но се страхувам, че може да забравиш.

Разчистихме падналите клони и по-малките камъни, за да си освободим място за почивка. Някои от камъните бяха кремъци, като че ли събрани и скрити тук от фермерите, за да могат да си палят огън. Намерих и парче пясъчник, почти съвършено кръгло, и внезапно се замислих за компаса си.

— Мислиш ли, че някои от фермерите са отседнали тук, докато са пътували из Разлома? — попита Илай.

— Не знам — отвърнах аз. — Вероятно. Изглежда като място, което са използвали често.

Овъглени кръгове от стари огнища личаха на места по пода, тук-там в пръстта имаше размазани следи от обувки, край стените се въргаляха кости от животни — сготвени и изядени.

Илай заспа бързо, както обикновено. Той се сви на кълбо под краката на издялан в стената човек, който беше протегнал и двете си ръце нагоре.

— Е, какво си взел? — попитах аз.

С Вик изсипахме съдържанието на раниците си на пода. В бързината да напуснем селището, тримата бяхме награбили книги и документи, без да проверим какво точно вземаме.

Вик започна да се смее.

— Какво има?

— Надявах се, че си направил по-добър избор от моя — каза той и посочи какво е взел. В бързината беше грабнал само купчина тънки пожълтели брошури. — Тези приличат на нещо, което видях веднъж в Тана. Оказа се, че всички са еднакви.

— Какво са? — попитах аз.

— Някакви истории, свързани с миналото.

— Може пък да са ценни — казах аз. — А ако не са, ще ти дам някои от моите.

Имах няколко книги с поезия и две, пълни с приказки и истории, които не бяха сред Стоте подбрани. Погледнах към купчинката на Илай.

— Когато се събуди, трябва да го попитаме какво е взел.

Вик прелисти няколко страници.

— Чакай. Това е интересно.

Подаде ми една от брошурите, отворена на първата страница.

Хартията бе мека, евтина, явно произведена някъде в покрайнините на Обществото със стари машини, може би взети от някой център за реставрация. Отворих брошурата и зачетох на светлината на фенерчето.

БУНТЪТ.

КРАТКА ИСТОРИЯ НА НАШЕТО ВЪСТАНИЕ СРЕЩУ ОБЩЕСТВОТО

„Бунтът започна истински по времето на Стоте комитета. В годината преди началото на Подбора на стоте Обществото установи, че степента на унищожаването на рака е спряла на 85,1 процента. Това бе първият признак за провал, откакто бяха започнали Инициативата за унищожаване на рака. Обществото не прие тази информация спокойно. Макар да знаеха, че пълното съвършенство във всички райони е невъзможно, Служителите решиха, че в някои територии е задължително статистиката да стигне до 100 процента. Те знаеха, че това изисква пълно отдаване на задачата. Решиха да съсредоточат всичките си усилия към увеличаване на продуктивността и физическото здраве. Служителите на ръководни постове гласуваха за заличаване на всичко, което би могло да разсейва гражданите, като прекаленото количество поезия и музика. Същевременно трябваше да се подбере оптимален брой от тези произведения, за да се задоволи желанието на гражданите за преживяване на емоция чрез изкуството. Бяха формирани Сто комитета — по един за всяка област на изкуството, които трябваше да извършат съответния подбор.

Това беше началото на злоупотребата с власт на Обществото. Те прекратиха и съществуващата дотогава практика да се дава възможност на всяко поколение да

гласува дали желае или не желае да живее според законите на Обществото. Започнаха да изселват Аномалиите и Отклоненията от градовете и да изолират или директно да унищожават тези, които им създаваха най-много проблеми.

Едно от стихотворенията, които Обществото не одобри да влезе в списъка на Стоте стихотворения, бе «Да пресечеш границата» на Тенисън. То се превърна в неофициална парола между членовете на нашето въстание. В стихотворението бяха споменати две неща, които го свързваха с Бунта:

1. Водач, наречен «Лоцманът», и 2. Тези, които бяха свързани с Бунта, вярваха, че е възможно да пресекат една символична граница и да се върнат в по-добрите дни преди Обществото, във времето преди Подбора на стоте.

Някои от Аномалиите, които избягаха от Обществото в тези ранни години, се присъединиха към Бунта. Въпреки че Бунтът сега съществува във всички части на Обществото, той остава най-силен в Граничните и Външните провинции и особено там, където в периода на Стоте комитета бяха изпратени най-голям брой Отклонения.“

— Знаеше ли всичко това? — попита ме Вик.

— Някои неща — отвърнах аз. — Знаех онази част за Лоцмана и за Бунта. И разбира се, знам за Стоте комитета.

— А за унищожаването на Отклоненията и Аномалиите?

— Да — казах и преглътнах тежко.

— Когато те чух да рецитираш стихотворението над първото момче във водата, си помислих, че по този начин ми казваш, че си част от Бунта.

— Не съм.

— Макар че баща ти е бил водач на онези хора?

— Да.

Не казах нищо повече. Не бях съгласен с това, което баща ми правеше, но нямаше и да го предам. Не исках да преминавам на погрешната страна през тази невидима, но ясна граница.

— Никой от останалите примамки не разпозна думите — продължи Вик. — Човек би си помислил, че повече Отклонения ще знаят за Бунта и ще са разказали на децата си.

— Може би те са били от онези, които са успели да се махнат, преди Обществото да започне да ги изпраща по изоставените селища — казах аз.

— А фермерите не са били част от Бунта — допълни Вик. — В началото си мислех, че затова ни водиш при тях — за да се присъединим към въстанието.

— Не ви водя никъде — казах аз. — Фермерите са знаели за Бунта, но не мисля, че са участвали в него.

— Ти май не знаеш много неща, нали? — ухили се Вик.

Засмях се.

— Не, всъщност не знам.

— Мислех си, че имаш някаква по-важна цел — каза замислено Вик. — Да събираш хора и да ги водиш при бунтовниците. Но ти дойде в Разлома, за да се спасиш и за да се върнеш при момичето, което обичаш. Нищо повече.

— Нищо повече — съгласих се аз. Това беше истината. Сигурно сега щеше да си развали мнението за мен.

— Струва ми се достатъчни добра причина — каза Вик. — Лека нощ.

Когато прокарах къса ахат, който носех със себе си, по камъка, той остави ясни бели следи по него. Този компас нямаше да проработи, разбира се. Не можеше да се отваря, стрелката му никога нямаше да се завърти, но аз все пак го нарисувах и издълбах там, където камъкът позволяваше. Трябваше да си намеря друг къс ахат. Този го изтъпих с дълбаенето, но това бе по-добрият вариант, отколкото ако го бях изтъпил, убивайки някого.

Докато другите спяха, завърших компаса. Обърнах го в ръката си така, че стрелката да сочи в посоката, която смятах, че бе север, и легнах на земята да си почина. Дали Касия все още пазеше истинския компас, онзи, който леля и чичо бяха скрили от Обществото, за да ми го дадат като последен спомен от родителите ми?

Тя отново стои на върха на хълма. В ръката си държи малко късче злато: компаса. На хоризонта има друг златен диск: слънцето. Тя отваря компаса и поглежда стрелката. Сълзи по лицето ѝ, вятър в

косите ѝ. Носи зелена рокля. Краищата на роклята допират тревата, когато тя коленичи, за да постави компаса на земята. Когато се изправя, ръцете и са празни. Ксандър чака зад нея. Подава ѝ ръка.

„Няма го вече, казва ѝ той. Но аз съм тук“. Гласът му звучи тъжно. И същевременно изпълнен с надежда.

Не, опитвам се да кажа аз, но Ксандър е прав. Аз не съм там. Аз съм само сянка, която ги гледа от небето. Те са истински, мен вече ме няма.

— Кай — викаше Илай и ме разтърсваше. — Кай, събуди се! Какво има?

Вик светна в очите ми с фенерчето си.

— Сънуваше кошмар. За какво беше?

Поклатих глава.

— Нищо особено — казах аз и погледнах към камъка в ръката си.

Стрелката на този компас сочеше само в една посока. Не се въртеше, не се променяше. Както беше с мен и Касия. Затворени в една идея, ние бяхме едно цяло на небето. Една истина, за която да се хвана, когато всичко друго край мен се разпадаше и се превръщаше в прах.

16.

КАСИЯ

В съня ми той стоеше пред слънцето, така че изглеждаше потънал в мрак, а аз знаех, че е светлина. „Касия“ каза той и от нежността в гласа му очите ми се изпълниха със сълзи. „Касия, аз съм“. Не можех да говоря; протегнах ръце, усмихнах се, плаках, радвах се, че вече не съм сама. „Сега ще се отдалеча, каза той. Ще стане много ярко. Но ще трябва да отвориш очи“. „Те са отворени“, казах объркано. Как иначе щях да го виждам? „Не, отвърна той. Ти спиш. Трябва да се събудиш, време е“. „Не си тръгваш, нали?“ Само за това мислех. Че той може да си отиде. „Да, тръгвам“. „Недей, моля те“. „Трябва да отвориш очи“, каза той отново и аз го направих. Събудих се сред небе, пълно със светлина.

Но Ксандър го нямаше. Плачът е загуба на вода, казах си аз, но просто не можех да спра.

Сълзите се стичаха по лицето ми, оставяйки малки пътечки в пръстта. Опитах се да не хлипам шумно; не исках да събудя Инди, която все още спеше въпреки яркото слънце. След като бяхме видели белязаните със синьо тела, вървахме цял ден по коритото на пресъхналия поток на втория каньон. Не открихме повече нищо и никого. Вдигнах ръце към лицето си и останах така известно време, усещайки топлината на сълзите си.

Толкова ме е страх, помислих си аз. За мен, за Кай. Реших, че сме в погрешния каньон, защото досега не бях видяла никаква следа от него. Но ако са го изпепелили, може би никога няма да узная дали въобще е бил тук.

Винаги се бях надявала, че ще го намеря — през всичките месеци, в които засаждах семена, когато пътувах в кораба без прозорци, насочван в мрачното небе, през цялото дълго тичане към Разлома... Но сега тук може би вече не е останало нищо, което да намеря, обади се гласът в главата ми. Кай може би вече го няма, както и Бунта. Ами ако Лоцманът е загинал и няма кой да заеме мястото му?

Погледнах към Инди и се зачудих дали наистина ми е приятелка. Може би е шпионин, помислих си аз, изпратена от Служителката ми да наблюдава как се провалям и умирам в Разлома. Може би Служителката иска да разбере как ще се развие експериментът ѝ и какъв ще бъде краят му.

Откъде се появиха тези мисли, зачудих се аз и после отговорът ме връхлетя внезапно. Бях болна.

В Обществото рядко имаше болести, но вече не бях в Обществото. Умът ми разгледа всички основателни причини: изтощение, дехидратация, психически стрес, недостатъчно храна. Напълно неизбежно е било да се отрази в крайна сметка на физическото ми състояние.

Осъзнаването на това ме накара да се почувствам по-добре. Ако бях болна, значи не бях истинската аз, не бях на себе си и всъщност не вярвах на всички тези мисли за Кай, за Инди и за Бунта. И умът ми бе толкова затормозен, че бях забравила, че не моята Служителка бе започнала този експеримент. Спомних си как издайнически мигнаха очите ѝ, когато ме излъга извън Музея в Ория, че тя го е направила. Тя не знаеше кой беше сложил името на Кай в списъците за Подбора.

Поех си дълбоко дъх. За миг чувството, което бях изпитала в съня си за Ксандър, се върна отново и ме утеши. „Отвори очи“, каза ми той. Какво очакваше от мен да видя? Огледах се из пещерата, където бяхме пренощували. Видях Инди, камъните, раницата ми, в която бяха пъхнати таблетките. Сините поне ми бяха дадени не от Обществото, а от Ксандър, на когото вярвах. Бях чакала достатъчно дълго.

Отне ми известно време да отворя плика, защото пръстите ми трепереха. Най-накрая извадих от отделението ѝ първата синя таблетка, пъхнах я в устата си и преглътнах. За пръв път изобщо вземах някаква таблетка — поне доколкото знаех. За момент си представих лицето на дядо ми и той изглеждаше разочарован. Погледнах в дупката, която бе останала на мястото на хапчето, очаквайки да видя празно пространство. Но там имаше нещо — малко късче хартия. Хартия, каквато печатаха порталите. Разгънах я с несигурни пръсти. Запечатано в отделението си, листчето се бе запазило, но съвсем скоро щеше да се разпадне от контакта с въздуха.

„Длъжност: Медик. Шанс за постоянно назначение и повишение до лекар: 97,3%.“

— О, Ксандър... — прошепнах аз.

Това беше част от официалната информация за Подбора на Ксандър. Информацията, която така и не видях на микрокартата; всички онези неща, които си мислех, че вече знам. Погледнах към запечатаните таблетки в ръката си. Как бе направил това? Как беше пъхнал листчето вътре? Имаше ли още?

Представих си го как отпечатва копие от информацията от портала, как разкъсва внимателно всеки ред и успява по някакъв начин да ги постави в отделенията, в които след това слагат и таблетките, запечатват ги... Как? Явно се беше досетил, че никога няма да прегледам микрокартата; знаел е, че ще се обърна и ще избира да видя Кай.

Напомни ми как Кай ми даде листовете, на които бе описал своето минало. Две момчета, две истории, написани на късчета хартия. Очите ми се изпълниха със сълзи, защото историята на Ксандър беше тази, която се предполагаше да знам.

Погледни отново към мен, виж ме, сякаш казваше той.

Извадих друга таблетка от отделението й. На следващото листче пишеше:

„Пълно име: Ксандър Томас Кароу.“

В съзнанието ми се появи спомен — аз, като дете в Квартала, чакам Ксандър да дойде и да си играем. „Ксандър Томас Кароу!“, викам и подскачам от един камък на друг на алеята пред къщата им. Бях малка и често забравях, че не бива да крещя, когато приближавам до нечия чужда къща. Беше хубаво да казваш на глас името на Ксандър, помислих си аз. Звучеше съвсем правилно. Сричките в него си подходяха, имаше идеален ритъм за маршируване. „Не е нужно да крещиш — отвърна ми Ксандър. Отвори вратата и ми се усмихна. — Тук съм“.

Ксандър ми липсваше и не успях да се въздържа — извадих още една таблетка; не за да я взема, а за да видя какво има под нея.

„Живее в Квартала на кленовете от раждането си.

Любимо занимание за свободното време: плуване.

Любим вид развлечение: игри.

Връстниците му са посочили Ксандър като съученика, на когото се възхищават в 81,6% от времето.“

Любим цвят: червеи.

Това беше изненада. Винаги бях мислила, че любимият му цвят е зеленият. Какво още не знаех за него?

Усмихнах се, защото вече се чувствах по-добре. Погледнах към Инди и видях, че още спи. Изпитах силно желание да започна да се движа, затова реших да изляза навън и да огледам по-добре мястото, на което бяхме дошли миналата нощ по тъмно.

На пръв поглед приличаше просто на по-голям отвор в скалите на каньона, същия като много други такива, които бяха издълбани и закътани на места с неравни, вълнисти стени. Но когато се огледах наоколо, видях, че една от стените изглежда странно. Минах по пресъхналото корито и поставих ръка върху камъка. Той беше грапав, груб, но не по естествения начин. Стената бе прекалено идеално неравна.

Така разбрах, че е работа на Обществото.

Нейното съвършенство, което сякаш казваше: „Ето така изглежда една грапава каменна скала“, я издаваше. Спомних си обмисленото поемане на дъх на изкуствения глас, който изпълняваше една от Стоте песни, и Кай, който ми казва, че Обществото го прави, защото знае, че на нас ни харесва да чуваме как певците дишат. Харесва ни да знаем, че са хора, но дори човечността, която показват, е грижливо изчислена и обмислена.

Сърцето ми заби учестено. Ако Обществото беше тук, значи Бунтът не можеше да е на същото това място.

Вървах покрай стената, прокарайки ръка по нея в търсене на място, което да ми каже нещо повече, и когато наближих до едни високи гъсти храсталаци, видях нещо да лежи на земята.

Беше момчето. Онова, което избяга с нас до Разлома и после избра да влезе в този каньон.

Беше свито на кълбо, на една страна. Очите му бяха затворени. Тънък пласт пепел и прах, навети от вятъра, покриваха кожата, косата и дрехите му. Ръцете му бяха загубили цвета си, но и покрити с кръв, което означаваше, че това е мястото, където се бе опитал да се катери по стената отново и отново, но не беше успял. Затворих очи. Гледката на тази засъхнала кръв, на тези песъчинки от пръст внезапно ме накара да си спомня за захарта и червените малинки върху пая на дядо от последната му вечеря и от това ми се догади.

Отворих отново очи и погледнах момчето. Можех ли да направя нещо за него? Наведох се и видях, че устните му са посинели. Не бях обучена как се оказва медицинска помощ и не знаех какво се прави в такива случаи. Момчето не дишаше. Проверих мястото на китката му, където знаех, че може да се усети пулсът, но не открих нищо.

— Касия... — прошепна някой зад мен и аз се обърнах бързо. Инди. Издишах шумно от облекчение.

— Това е онова момче — казах аз.

Инди приклепна до мен.

— Мъртъв е — каза тя. Погледна към ръцете му. — Какво е правил тук?

— Мисля, че се е опитвал да влезе вътре — казах аз и посочих стената пред нас. — Направили са я да прилича на скала, но според мен е врата.

Инди се изправи и двете се вгледахме отново в кървавата скала и ръцете на момчето.

— Не е могъл да влезе — казах аз. — И после е взел сините таблетки, но е било прекалено късно.

Инди ме погледна, очите ѝ бяха напрегнати и замислени.

— Трябва да се махнем от този каньон — продължих аз. — Сигурна съм, че Обществото е тук някъде.

— Права си — каза Инди след известно мълчание. — Трябва да отидем отново в предишния каньон. Там поне имаше вода.

— Смяташ ли, че трябва да се върнем назад и да пресечем на същото място, откъдето дойдохме? — попитах аз и без да искам, потръпнах, като си спомних мъртвите тела край Разлома.

— Можем да минем и оттук — отвърна Инди. — Вече имаме въже.

Посочи към корените на дърветата, вбити в скалистата стена на каньона и растящи на такова място, на което никое дърво не би могло да израсне.

— То ще ни спести време.

Инди отвори раницата си и се пресегна, за да извади въжето. Измъкна го, метна го на рамо и после внимателно намести нещо, което бе останало вътре.

Гнездото на оси, помислих си аз.

— Успяла си да го запазиш — казах аз.

— Какво? — попита стреснато Инди.

— Твоето гнездо — казах ѝ аз. — Явно не се е счупило.

Тя кимна, но незнайно защо изглеждаше притеснена. Може би бях казала нещо нередно, но не се сещах какво би могло да е. Обзе ме някаква дълбока нервност и странното желание, просто да се свия на кълбо като момчето и да полегна на земята.

Когато стигнахме до горната част на Разлома, продължихме напред, без да поглеждаме в посоката, в която лежаха мъртвите тела. Пък и бяхме прекалено далече, за да видим каквото и да е.

Не говорех. Инди също не казваше нито дума. Движихме се бързо покрай Разлома сред студения вятър под откритото небе. Тичането ме разсъни и ми напомни, че все още съм жива, че нямам време за почивка, независимо колко много я желая.

Изглеждаше сякаш с Инди сме единствените живи хора във Външните провинции.

Тя осигури въжето на един камък.

— Хайде — каза решително и двете се спуснахме отново в първия каньон, откъдето бяхме започнали пътуването си в Разлома. Може и да не бяхме намерили тук следи от Кай, но поне имаше вода и нямаше никакъв знак, че Обществото е наминавало в района. Засега.

Надеждата дойде отново под формата на отпечатък, по-скоро полуотпечатък от обувка. Някой невнимателно бе стъпил в меката кал, която по-късно се бе втвърдила от студа и сутрешните и вечерните ветрове не бяха успели да заличат следата напълно. Опитах се да не мисля за другите дири и отпечатыци, които бях видяла в тези каньони, фосилите от времена, отминали толкова отдавна, че от тях не бе

останало вече нищо, освен вкаменели следи или кости от тези хора или животни, които някога бяха живели тук. Тази следа беше скорошна. Трябваше да вярвам в това. Трябваше да вярвам, че някой все още е жив на това място. И трябваше да вярвам, че това може да е Кай.

17. КАЙ

Изкачихме се и се измъкнахме от Разлома. Зад нас останаха каньоните и селището на фермерите. Под нас се простираше равнината, дълга и широка, кафява и покрита със златиста трева. Тук-там покрай реката имаше разпръснати групички дървета, а от другата страна на равнината се извисяваха сините планини с поръсените си със сняг върхове. Сняг, който не се топеше.

Във всеки сезон този път щеше да бъде дълъг и труден, а сега, в самия край на зимата, беше още по-тежко. Знаех, че шансовете ни не са големи, но се радвах, че бяхме стигнали дотук.

— Толкова е далече — каза Илай до мен с треперещ глас.

— Може да не е толкова, колкото изглежда на картата — успокоих го аз.

— Нека да се придвижим до първите дървета — предложи Вик.

— Дали е безопасно? — попита Илай, поглеждайки към небето.

— Ако сме внимателни — отвърна Вик, вече тръгнал пред нас, загледан към реката. — Този поток е различен от онзи в каньона. Обзалагам се, че тук рибите са огромни.

Стигнахме до първата група дървета.

— Какво знаеш за рибите? — попита ме Вик.

— Нищо — отвърнах аз.

Не знаех нищо дори за водата. Близко до нашето село нямаше много реки или потоци, изобщо нямаше много вода, освен тази, която Обществото бе прокарало с водопроводи. Потоците в каньоните не бяха толкова широки и не течаха по-бавно на места, както този. Те бяха по-малки, по-бързи.

— Не се ли предполага рибите вече да са умрели? Водата не е ли прекалено студена?

— Щом водата се движи, не може да замръзне — каза Вик. Наведе се и погледна в реката, там като че ли нещо се движеше. —

Можем да хванем тези — каза въодушевено той. — На бас, че това са кафяви пъстърви. Много са вкусни.

Приклекнах до него с любопитство.

— Как да го направим?

— Наскоро са си хвърлили хайвера — каза Вик. — Все още са замаяни. Можем да ги приклецим и да ги уловим, ако сме достатъчно близо. Не е нужно голямо усилие — добави с разочарование. — У дома никога не бихме направили нещо такова. Но тук нямаме голям избор.

— Къде е това „у дома“? — попитах го аз.

Той ме изгледа, обмисли отговора си за миг, но после явно реши, че след като знае откъде съм аз, може да ми разкаже за своето родно място.

— Аз съм от Камас. Трябва да го видиш. Планините там са по-големи от тези — махна с ръка през равнината. — Потоците са пълни с риба.

После млъкна. Погледна отново към реката, в която се движеха пъстървите. Илай все още стоеше ниско сведен към земята, както му бях казал да се придвижва. Все още не ми харесваше къде се намираме — в тази гола равнина бяхме напълно изложени и видими от всички страни, беззащитни между Разлома и планините.

— Търси бързей — обърна се Вик към Илай. — Това е място, където реката става по-плитка и водата се движи по-бързо. Като тук. И после направи ето това.

Вик се наведе бавно и спокойно над повърхността на реката. Изчака. После потоци ръка във водата, зад рибата, помръдна съвсем леко пръстите си, докато стигна под коремчето ѝ. После с рязко и бързо движение я сграбчи и я метна на брега. Тя започна да се мята, устата ѝ се отваряше безпомощно във въздуха, тялото ѝ се плъзгаше по земята. Всички я гледахме как умира.

Тази нощ се върнахме обратно в Разлома, където можехме да прикрием дима от огъня. Запалих огън с кремъците, като оставих клечките кибрит, които бяхме прибрали от фермерите, за някой друг път. Това беше първият истински огън, който си правехме, и на Илай много му хареса да държи дланите си близо до трептящите пламъци. Огънят, който се стоварва от въздуха върху теб, е съвсем различен от

този, който те сгрыва на земята. Единият е смъртоносен, другият може да ти спаси живота.

— Не се доближавай прекалено много — казах му все пак аз.

Той кимна. Светлината трептеше в стените на каньона и се отразяваше в тях с цвета на изгрева. Оранжев огън. Оранжев камък.

Сготвихме рибата бавно на въглените, за да издържи по-дълго по време на пътуването ни през равнината. Наблюдавах дима и се надявах, че ще се разсее, преди да се издигне над стените на каньона.

Щяха да са нужни часове, за да сготвим всичката риба, така каза Вик, защото водата от месото трябваше да се изпари напълно. Но така щяха да изтраят по-дълго, а ние имахме нужда от храна. Обсъдихме възможностите си и преценихме, че е по-добре да рискуваме да се забавим малко и тези, които се намират в града, евентуално да ни настигнат, но да си осигурим провизии за пътуването през равнината. Вече бяхме видели колко голямо разстояние трябва да изминем и още отсега се чувствахме ужасно гладни.

— Някога имало риби, които се наричали „риби дъги“. Вид пъстърви — каза замислено Вик. — Повечето от тях изчезнали преди много време, в периода на Затоплянето, но веднъж улових една у дома, в Камас.

— Беше ли вкусна колкото тази? — попита Илай.

— О, със сигурност — отвърна Вик.

— Върнал си я обратно в реката, нали? — попитах аз.

Вик се ухили.

— Не можех да си представя, че ще я изям — каза той. — За пръв път виждах такава. Реших, че може би е единствената останала от вида си.

Седнах с подгънати под себе си крака. Стомахът ми бе пълен и се чувствах свободен далеч от Обществото и от селището на фермерите. Не всичко беше отровено. Движещата се вода рядко замръзва. Беше добре да се знаят тези две неща.

Не се бях чувствал толкова добре от времето, когато се катерех по Хълма с Касия. Мислех си, че все пак може и да имам шанс отново да я видя.

— Преди да им отнемат статуса, родителите ти бяха ли Офицери? — попита ме Вик.

Разсмях се. Баща ми — Офицер? Или пък майка ми? По много и различни причини и двете предположения бяха абсурдни.

— Не — отвърнах аз. — Защо питаш?

— Знаеше какво да правиш с пушките. И с жиците в палтата. Чудех се дали някой от тях не те е научил на тези неща.

— Баща ми ме научи, но не беше Офицер.

— А той дали е научил всичко това от фермерите? Или от Бунта?

— Не, някои неща бе научил от Обществото във връзка с работата си. Но по-голямата част беше научил сам.

— Ами твоите родители?

— Баща ми беше Офицер — каза той и това не ме изненада. Логично беше: поведението му, умението му да командва, как нарече палтата ни с военното им име, фактът, че бе живял до военни бази. Какво би могло да доведе до рекласификация на човек с толкова добър статус — член на семейство Офицери?

— Моето семейство е мъртво — намеси се Илай, когато стана ясно, че Вик няма да каже нещо повече.

Макар да предполагах, че е така, все пак ми стана ужасно тъжно да го чуя.

— Как? — попита Вик.

— Разболяха се. Умряха в медицински център в Главния град, в Централ. И после ме изпратиха другаде. Ако бях Гражданин, някой щеше да ме осинови, но аз не бях. Откакто се помня, съм Отклонение.

Родителите му са се разболели? И са починали? Това не можеше да се случи — доколкото знаех, не се беше случвало — на млади хора на възрастта, на която се предполагаше, че са били родителите на Илай, дори и да са били Отклонения. Никой не умираше толкова млад, освен ако не живееше във Външните провинции. И определено не се случваше в Централ. Предполагах, че са починали, но някъде в граничните села. Вик обаче не изглеждаше изненадан. Не знаех дали се държеше така, за да не разстрои повече Илай, или и преди бе чувал нещо подобно.

— Илай, съжалявам.

Аз бях късметлия. Ако синът на Патрик и Айда не беше умрял и Патрик не бе настоявал толкова много, никога нямаше да ме отведат в Ория. И вече щях да съм мъртъв.

— И аз съжалявам — каза Вик.

Хлапакът не отговори. Примъкна се по-близо до огъня и затвори очи, сякаш разговорът го бе изтощил.

— Не ми се говори повече за това — каза той. — Просто исках да ви го кажа.

След кратко мълчание реших да сменя темата:

— Илай, какво взе от пещерата на фермерите?

Той отвори очи и придърпа раницата към себе си.

— Тежки са, затова не успях да взема много. Само две. Но вижте — книги са. С думи и картинки.

Отвори едната, за да ни покаже. Рисунка на огромно крилато създание в ярки цветове по гърба му, което се извиваше в небето над огромна каменна къща.

— Мисля, че баща ми говореше някога за тези книги — казах аз. — Историите вътре били за деца. Те гледали рисунките, докато родителите им четели думите. После, когато децата пораствали, могли да четат сами.

— Тези истории все би трябвало да струват нещо, нали? — каза Вик.

Това, което Илай беше избрал, щеше да се изтъргува трудно. Историите вътре можеха да се научат и да се предават от уста на уста, ала рисунките нямаше как да бъдат възпроизведени. Но в мига, в който ги бе взел, той едва ли бе мислил за възможна размяна.

Седяхме край въглените от огъня и четяхме историите, надвесени през рамото на Илай. Имаше думи, които не знаехме какво означават, но схващахме смисъла на изреченията, ориентирайки се по картинките.

Илай се прозя и затвори книгите.

— Можем да ги погледнем отново утре — каза той решително и ми се усмихна, докато ги прибираше в раницата си. Сякаш ни казваше: Аз ги донесох и може да ги разглеждате, по при моите условия.

Взех пръчка от земята и започнах да пиша името на Касия в пръстта. Дишането на Илай се успокои и стана по-забавено, докато накрая той заспа.

— И аз обичах едно момиче — каза Вик няколко минути по-късно. — У дома, в Камас.

Закашля се леко.

Историята на Вик. Не смятах, че някога ще ми я разкаже. Но има нещо в нощния огън, което кара хората, събрани край него, да говорят. Изчаках малко, за да се уверя, че ще задам правилния въпрос. Жаравата се разгоря за миг, ярките оранжеви точки проблеснаха в мрака и после изчезнаха.

— Как се казваше? — попитах аз.

Мълчание.

— Лейни — отвърна най-накрая Вик. — Работеше в базата, където живеехме. Тя ми каза за Лоцмана.

Закашля се отново притеснено, като че ли искаше да се увери, че думите наистина излизат от устата му.

— Бях чувал и преди за него, разбира се. В базата хората често се чудеха и разговаряха за това дали е възможно някой Офицер да е Лоцманът. Но за Лейни и семейството ѝ беше различно. Когато говореха за Лоцмана, това значеше много повече за тях.

Погледна към мястото, където бях написал неколkokратно името на Касия.

— Искане ми се да мога и аз да правя това — каза той. — В Камас имахме само електронни пищеци устройства, скрибове, и портали.

— Мога да те науча сега.

— Направи го — каза той. — Върху това.

Метна към мен парче дърво, всъщност кора от топола, която явно бе взел от горичката, край която ловихме рибите. Започнах да дълбая в нея със заострения си камък, без да поглеждам към Вик. Близо до нас Илай продължаваше да спи.

— Тя също ходеше за риба — каза Вик. — Сремнах я при потока. Тя... — млъкна за момент. — Баща ми толкова се ядоса, когато разбра. Не го бях виждал ядосан никога преди това. Знаех какво ще се случи, но въпреки това го направих.

— Хората се влюбват — казах аз с пресипнал глас. — Случва се.

— Не Аномалии и Граждани — каза Вик. — И повечето хора не празнуват и не одобряват такъв договор.

Затаих дъх. Тя е била Аномалия? Те са сключили Договор помежду си?

— Отношенията ни не бяха санкционирани от Обществото — продължи той. — Но когато настъпи времето, аз избрах да не участвам в Подбора и попитах родителите ѝ дали мога да сключа договор с нея.

Те казаха „да“. Аномалиите имат своя церемония, която не се признава от никого друго, но за тях си е достатъчни.

— Не го знаех.

Издълбах по-силно очертанията в кората. Не знаех, че все още съществуват Аномалии някъде другаде, освен в Разлома, особено пък толкова близо до Обществото. В Ория никой не бе чувал за тях, нито бе виждал някого от тях от години, с изключение на онзи, който бе убил първото момче на семейство Маркъм.

— Попитах родителите й в деня, в който видях рибата дъга. Извадих я от реката и видях ярките отблясъци на люспите й на слънчевата светлина. Разказах на родителите на Лейни за това и те казаха, че е добро предзнаменование. Знак. Знаеш ли какво е това?

Кимнах. Баща ми говореше понякога за знаците и знаменията.

— Не съм виждал друга оттогава — продължи Вик. — Дъгова пъстърва, имам предвид. И всъщност се оказа, че не е била добро знамение.

Пое си дълбоко дъх.

— Само две седмици по-късно чух, че Служителите идват за нас. Отидох да я намеря, но тя бе изчезнала. Както и цялото й семейство.

Вик се протегна за парчето дърво. Подадох му го, въпреки че не бе завършено. Той го обърна към себе си и се загледа в изписаните досега букви — Лей, които изглеждаха почти като прави линии. Като резките по подметките на ботушите на примамките. И внезапно разбрах какво бе отбелязвал той с тези черти — не времето, прекарано във Външните провинции. А времето без нея.

— Обществото ме намери, преди да се прибера у дома. Отведоха ме веднага във Външните провинции.

Подаде ми дървото отново и аз продължих работата си. Пламъците от огъня се отразяваха в ахата така, както сигурно са искрели люспите на онази пъстърва, когато Вик я бе извадил от водата.

— Какво е станало със семейството ти? — попитах аз.

— Надявам се, нищо. Аз, естествено, незабавно изгубих статуса си. Но това не бе свързано със семейството ми и се надявам, че всички са добре.

Усетих несигурността в гласа му.

— Убеден съм, че са добре — уверих го аз.

Вик ме погледна.

— Наистина ли?

— Ако Обществото се отървава от Отклоненията и Аномалните, това е нормално. Но ако трябва да се отърве от абсолютно всички, свързани с тях, тогава просто няма да остане никой.

На това се надявах — че Патрик и Айда също бяха добре.

Вик кимна, после издиша шумно.

— Знаеш ли какво си мислех?

— Какво?

— Само недей да се смееш. Но когато каза стихотворението за пръв път, не се запитах само дали си част от Бунта. Надявах се, че си дошъл да ме отведеш оттам. Че си моят личен Лоцман.

— Защо си решил така?

— Баща ми имаше висок пост в армията — каза Вик. — Много висок. Мислех, че със сигурност ще изпрати някого да ме спаси. Мислех, че това си ти.

— Съжалявам, че те разочаровах — отвърнах аз с леден глас.

— Не си ме разочаровал — каза Вик. — Ти ни изведе оттам, забрави ли?

Без да го искам, ме обзе чувство на леко задоволство, когато Вик каза това, и се усмихнах в мрака.

— Какво според теб е станало с нея? — попитах след известно време.

— Мисля, че семейството ѝ е избягало. Аномалиите и Отклоненията около нас постоянно изчезваха, но не смятам, че Обществото е хванало абсолютно всички. Предполагам, че са се опитали да открият Лоцмана.

— Дали са успели?

Искаше ми се да не бях казвал толкова често, че смятам Лоцмана за измислица.

— Надявам се — отвърна Вик.

Гласът му звучеше приглушено, след като историята беше вече разказана. Подадох му парчето дърво с цялото и изписано име. Той го гледа втренчено няколко минути, после го пхна в джоба си. — Е — каза Вик. — Сега. Нека да помислим как да пресечем равнината и да стигнем до... когото изобщо успеем да намерим. Ще те следвам още известно време.

— Спри да повтаряш това — казах му аз. Аз не съм ви водач и вие не ме следвате. Правим всичко заедно.

Погледнах към небето с всичките му звезди. Все още не проумявах как могат да сияят толкова силно. Баща ми искаше да бъде човек, който променя всичко и спасява всички. Това беше много опасно. Но всички му вярваха. Селяните. Майка ми. После аз пораснах и осъзнах, че той никога няма да спечели. И спрях да вярвам, не умрях с него, защото вече не посещавах онези срещи.

— Добре — каза Вик. — Все пак ти благодаря, че ни доведе толкова далече.

— И аз ти благодаря — отвърнах аз.

Той кимна. Преди да заспи, взе своя остър камък и направи поредната резка на подметката си. Още един ден без Лейни.

18.

КАСИЯ

Не изглеждаш добре — каза Инди. — Искаш ли да поспрем за малко?

— Не. Не можем да си го позволим.

Знаех, че ако спра, никога нямаше да тръгна отново.

— Няма да бъде от полза за никоя от нас, ако умреш по пътя — каза тя гневно.

Засмях се.

— Няма да умра.

Макар да бях изтощена, гладна и жадна и цялото тяло да ме болеше, мисълта, че може да умра, беше нелепа. Не можех да умра сега, когато с всяка крачка се приближавах до Кай. Освен това имах сините таблетки. Усмихнах се, като си представих каква ли друга информация щях да науча от листчетата, скрити под тях.

Постоянно търсех още следи от Кай. Може и да не умирах, но май наистина бях болна, защото откривах следи навсякъде. Стори ми се, че видях такива в напуканата кал по земята в каньона на едно място, където беше валяло и после пръстта бе засъхнала в нещо, което ми заприлича на букви. Наведох се да ги разгледам по-отблизо.

— На какво ти прилича това? — попитах Инди.

— На кал — каза тя.

— Не. Погледни по-внимателно.

— Кожа? Или пък люспи? — попита тя и за момент бях толкова впечатлена от идеята ѝ, че замълчах. Кожа или люспи. Може би целият този каньон представляваше дълга виеща се змия, по която стъпвахме, и щом стигнем края, щяхме да слезем директно от опашката ѝ върху някаква непозната земя. Или пък щяхме да се озовем в устата ѝ и тя да ни погълне.

Най-накрая видях истински знак, когато небето над нас смени чисто синия си цвят със синьо и розово, а въздухът започна да се променя. Беше името ми — Касия, издълбано в кората на млада

топола, която растеше близо до потока. Дървото нямаше да оцелее дълго; корените му бяха прекалено плитки, защото се опитваха да стигнат до водата. Бе издълбал толкова грижливо името ми в кората, че то изглеждаше почти като част от дървото.

— Виждаш ли това? — попитах Инди.

След няколко секунди тя кимна.

— Да.

Знаех си.

Близо до потока видяхме градче, малка овощна градина с дървета с превити стволове и златисти плодове, висящи ниско от клоните. Гледката на тези ябълки ме накара да взема няколко от тях и да ги отнеса на Кай като доказателство, че съм го следвала на всяка стъпка от неговия път. Трябваше да намеря нещо друго, което да му дам, освен стихотворението — нямаше да имам достатъчно време да го довърша, да измисля Правилните думи.

После погледнах отново земята близо до тополата и видях следи, водещи към каньона. Не ги бях забелязала първоначално, бяха смесени с отпечатъците на други създания, които идваха до потока да пият вода. Но бяха тук — сред лапите и ноктите се забелязваха следи от ботуши. Инди се наведе над оградата на овощната градина.

— Ела — казах ѝ аз. — Няма причина да спираме тук. Можем да видим накъде са тръгнали. Имаме вода и таблетките.

— Таблетките няма да ни помогнат — каза Инди, откъсна ябълка от дървото и отхапа хапка. — Трябва поне да вземем ябълки.

— Таблетките ще ни помогнат — казах аз. — Вече взех една.

Инди спря да дъвче.

— Взела си една? Защо?

— Разбира се, че взех — отвърнах аз. — Също толкова добри са, колкото и храната. Ще ни помогнат да оцелеем.

Инди се впусна към мен и ми натика една ябълка в ръката.

— Изяж я! Веднага — тръсна гневно глава. — Кога я взе?

— В другия каньон — казах аз, изненадана от реакцията ѝ.

— Затова се чувстваш толкова зле и се разболя — каза тя. — Ти май наистина не знаеш, а?

— Какво да знам?

— Сините таблетки са отровни — каза тя.

— Разбира се, че не са — отвърнах възмутено. Мисълта беше направо абсурдна. Ксандър никога не би ми дал нещо отровно.

Инди присви устни.

— Таблетките са отровни. Не вземай повече.

Отвори раницата ми и пхна няколко ябълки вътре.

— Защо мислиш, че знаеш накъде трябва да вървим?

— Просто знам — казах аз и махнах нетърпеливо с ръка към отпечатъците от ботуши. — Мога да разчета знаците.

Инди ме погледна. Не можеше да реши дали да ми повярва или не. Мислеше, че не съм на себе си от таблетката и губя разсъдъка си. Но бе видяла името ми на дървото и знаеше, че не аз го бях издълбала там.

— Все пак мисля, че трябва да си починеш — каза още веднъж.

— Не мога — отвърнах аз и тя знаеше, че това е истина.

Бяхме напуснали съвсем скоро селището, когато го чухме. Звукът от стъпки след нас. Бяхме близо до водата и спрях.

— Тук има някого — казах аз и се обърнах към Инди. — Някой ни преследва.

Тя ме погледна притеснено.

— Мисля, че просто ти се причува. Както почнаха и да ти се привиждат разни неща, които ги няма.

— Не — отвърнах аз. — Чуй.

И двете спряхме на място, заслушвайки се към каньона. Бе тихо, чуваше са само шумоленето на листата, когато вятърът минаваше през тях. Вятърът спря, шумоленето също изчезна, но все още чувах нещо. Стъпки по пясъка? Ръка, плъзгаща се по камъните, докато търси къде да се хване? Имаше нещо.

— Там — обърнах се към Инди. — Не може да не го чуваш.

— Не чувам нищо — отвърна тя, но прозвуча не съвсем убедено. — Не си добре. Може би трябва да си починеш.

Отговорих ѝ, като просто тръгнах отново. Ослушах се пак за звука от нечий стъпки зад нас, но чувах само листата, разлюлявани от вятъра в каньона.

Ходихме, докато се стъмни, а после използвахме фенерите си и продължихме да вървим. Инди бе права; вече не чувствах, че някой ни преследва. Чувах само дишането си, усещах, че едва стъпвам, слабостта се бе пропила във всяка, вена на тялото ми, във всеки

мускул... Но нямаше да позволя никой да ме спре, когато съм толкова близо до Кай. Щях да взема още таблетки. Не мислех, че Инди е права за тях. Когато не ме гледаше, отворих още една опаковка, но ръцете ми трепереха прекалено много. Таблетката падна на земята, както и малкото листче, скрито под нея. И тогава си спомних. Бележките на Ксандър. Искях да ги прочета.

Листчето се понесе по вятъра и внезапно ми се стори много мъчително да го преследвам или да се опитвам да търся синьото хапче в мрака.

19. КАЙ

Събудих се от звука на нещо голямо във въздуха. Откога започнаха да стрелят толкова рано сутрин, помислих си обезумял. Беше по-светло и по-късно, отколкото очаквах. Сигурно съм бил много уморен.

— Илай! — провикнах се аз.

— Тук съм!

— Къде е Вик?

— Искаше да стане по-рано и да отиде да налови още риба, преди да тръгнем — каза Илай. — Каза ми да остана и да не те събуждам.

— Не, не, не... — казах аз и после и двамата млъкнахме, защото шумът от машините в небето беше прекалено силен и ни заглушаваше. Стрелбата също звучеше различно. Тежко и тромаво. Прецизно. Не като пръскащия дъжд от куршуми, с които бяхме свикнали. Този звук беше мощен, гръмогласен като градушка, сякаш цели каменни блокове се сипеха от небето. Когато спря, това ми се стори някак неправилно.

— Остани тук — казах на Илай и се затичах, препъвайки се в тревата през равнината, към проклетия поток, към проклетото мочурище...

Но той ме последва и аз не го спрях. Довлякох се до онова място на брега на реката и после не посмях да погледна. Аз вярвах на очите си. Значи ако не видех Вик мъртъв, той нямаше да е.

Вместо това погледнах към реката, където бе избухнало нещо. Кафявите и зелени растения в мочурището бяха отчасти скрити под калта като сплетени дълги коси на плаващи мъртви тела. Силата на експлозията бе изхвърлила пластове земя в реката и я беше задръстила, превръщайки я в истинско блато. Само тук-там бяха останали малки свободни части чиста вода, която нямаше накъде да тече.

Направих няколко крачки по течението, достатъчно, за да видя какво бяха направили — отново и отново, по цялото й протежение.

Зад себе си чух хлипането на Илай.

После се обърнах и погледнах към Вик.

— Кай — каза Илай. — Можем ли да му помогнем?

— Не — отвърнах аз.

Каквото и да беше паднало, бе ударило с такава сила, че направо бе подхванало Вик и го беше запратило високо във въздуха, преди да го стовари на земята и да счупи врата му. Сигурно беше умрял на място. Знаех, че трябва да съм благодарен за това. Но не бях. Погледнах към тези празни очи, в които синьото небе се отразяваше като черно, защото от самия Вик не бе останало нищо.

Какво го беше накарало да дойде тук? Защо не бе ловил риба под закрилата на дърветата, а не на това открито място? Видях причината в близкото вирче с почти неподвижна, застояла вода. Веднага разбрах какъв вид риба е това, макар никога, преди да не я бях виждал.

Дъгова пъстърва. Рибата дъга. На светлината тялото ѝ искреше от цветове, докато се гърчеше и явно се бореше за живота си. Дали Вик я беше видял? Затова ли бе излязъл на открито? Вирът стана потъмен. Нещо — голяма сфера — лежеше на дъното на потока. Вгледах се по-отблизо и видях, че сферата бавно изпуска някакви токсини.

Не са възнамерявали да убиват Вик. Искали са да отровят реката.

Докато се вирах във водата, рибата се обърна с корема нагоре и изплува на повърхността.

Мъртва като Вик.

Исках да се смея и да крещя едновременно.

— Държи нещо в ръката си — каза Илай.

Погледнах. Беше парчето кора с издълбаното име на Лейни върху него. Илай се пресегна към ръката на Вик и я задържа за миг. После скръсти и двете му ръце на гърдите.

— Направи нещо — каза той, а сълзите се стичаха по лицето му.

Обърнах се и съблякох палтото си.

— Какво правиш? — попита ужасено момчето. — Не можеш да го оставиш така!

Нямах време да му отговарям. Хвърлих палтото си на земята и потопих ръцете си в най-близкото вирче — онова с мъртвата пъстърва. Студът беше болезнен. Движещата се вода рядко замръзва, но тази вода вече не се движеше. Измъкнах все още изпускащата отрова сфера и я извадих на брега. Беше тежка, но я обърнах на една страна,

наместих я до един камък и започнах да търся следващата. Нямах как да разчистя цялата кал, която бе избухнала и задръстила реката на много места, но все пак можех да извадя отровата от някои от вировете. Знаех, че това е излишно и безсмислено като всичко, което правех. Като опита ми да се върна при Касия в Обществото, което ме искаше мъртъв.

Но не можех да спра.

Илай дойде при мен и също се наведе към реката.

— Прекалено е опасно — казах му аз. — Върни се под дърветата.

Той не ми отговори, а ми помогна да извадя следващата сфера. Спомних си как Вик ми помагаше с телата и позволих на Илай да остане.

През целия дълъг и мъчителен ден Вик ми говореше. Знаех, че това може би означава, че полудявам, но продължавах да го чувам.

Говореше ми, докато с Илай вадохме сферите една по една. Отново и отново ми разказваше историята за Лейни. Представях си я в ума си — как той се влюбва в Аномалия. Казва ѝ как се чувства. Вижда дъговата пъстърва и отива да говори с родителите ѝ. Стои прав с тържествено изражение, за да почете техния Договор за съвместен живот. Усмивва се, докато хваща ръката ѝ, за да заяви, че двамата имат право на щастие, независимо от мнението на Обществото. Връща се, за да открие, че е изчезнала.

— Престани — казах на Вик. Не обърнах внимание на изненадания поглед на Илай. Превръщах се в баща си. Той също чуваше гласове в главата си, които го караха да говори на другите хора, да се опитва да промени света...

Когато прочистихме дъното от възможно най-много сфери, с Илай изкопахме гроб за Вик. Работата вървеше трудно, независимо, че почвата беше мека; мускулите ми стеноха от изтощение и гробът не стана толкова дълбок, колкото ми се искаше — Илай работеше старателно до мене, като загребваше пръстта с малките си ръце.

Когато приключихме, положихме Вик вътре.

Беше изпразнил една от раниците си и я бе донесъл тук, за да я напълни с рибата, която е възнамерявал да улови. Открих една риба със сребристи люспи вътре и също я поставих в гроба. Завихме го с палтото му. Дупката над сърцето му, където бе пришит преди

сребристия диск, приличаше на малка отворена рана. Ако Обществото го откриеше и разкопаеше гроба, нямаше да знаят нищо за него. Дори резките по подметките му означаваха нещо, което те нямаше да разберат.

Вик продължи да ми говори, докато издялках от парче пясъчник риба, която да оставя върху плиткия му гроб. Люспите на рибата бяха тъмни и оранжеви. Дъгова пъстърва без цветовете ѝ. Не точно като онази, която Вик бе видял, но най-доброто, което можех да направя. Искях да отбележа, че той не само беше умрял, но и че бе обичал, че тя също го бе обичала.

— *Те не ме убиха — каза ми Вик.*

— *Така ли? — попитах тихо аз, за да не ме чуе Илай.*

— *Да, така — отвърна той с усмивка. — Няма да съм мъртъв, докато рибата все още е наоколо, все още плува, гмурка се, върти се, хвърля яйцата си...*

— *Виждаш ли това място? — попитах Вик. — Поне опитахме. Но те все пак ще умрат.*

И после той спря да ми говори. Знаех, че наистина си е отишъл, и пожелах отново да мога да чуя гласа му в главата си. Най-накрая разбрах, че докато баща ми е чувал своите гласове, никога не е бил сам.

20.

КАСИЯ

Дишането ми звучеше някак неправилно. Като малките вълнички на потока, които се разбиваха в камъните и издаваха тихи уморени звуци с надеждата да се изгубят завинаги в тях.

— Говори ми — обърнах се към Инди. Забелязах, че тя носи две раници, две манерки... Как беше станало? Моите ли бяха? Бях прекалено уморена, за да ги нося.

— Какво искаш да ти кажа? — попита тя.

— Каквото и да е.

Имах нужда да чуя нещо друго, освен собственото си дишане и умореното си сърце.

По някое време, преди думите на Инди да се превърнат в безсмислени звуци в ушите ми, осъзнах, че тя продължава да ми говори разни неща, много неща; че вече не може да се спре, казва ми, че според нея съм отишла прекалено далече и едва ли ще чуя и разбера думите ѝ. Искаше ми се да мога да ѝ обърна повече внимание, да запомня какво ми казва. Успях обаче да уловя само откъслечни фрази.

Винаги нощем, преди да заспя...

и

Мислех, че всичко ще бъде различно след това...

и

Не знам колко още мога да вярвам...

Звучеше почти като поезия и се запитах отново дали някога ще успея да завърша стихотворението за Кай. Дали ще кажа правилните думи, когато най-накрая го видя. Дали аз и той някога ще имаме време за нещо повече, освен за началото...

Исках да помоля Инди да ми даде още една синя таблетка от раницата ми, но преди да кажа нещо, си спомних пак как дядо ми беше казал, че съм достатъчно силна, за да не вземам от хапчетата.

Но, дядо, помислих си аз, оказа се, че не съм те познавала и разбирала така, както си мислех преди. Виж какво стана със стихотворенията. Явно си имал предвид нещо съвсем различно за тях. На кое от двете си искал да повярвам?

Спомних си думите, които дядо ми прошепна, когато взех листа от него онзи последен път. „Касия, давам ти нещо, което още не разбираш. Но знам, че някой ден ще разбереш. Ти, не някой друг“.

Една мисъл прелитна из мислите ми като онези красиви пеперуди, наричани незнайно защо с мрачното име „траурна мантия“, които се срещаха и тук, и в Ория; обичах да наблюдавам полюшващите им се пашкули по клоните на дърветата. Мисъл, която и преди ме бе спохождала, но не си бях позволявала досега да довърша и изкажа на глас.

Дядо, да не би някога ти да си бил Лоцманът?

И после още една мисъл, този път лека и бърза, която дори не успях да уловя напълно, размаха за миг край мен нежните си криле.

— Вече нямам нужда от тях — казах на себе си. Таблетките, Обществото. Не знаех дали е вярно. Но ми се струваше напълно възможно.

И тогава го видях. Компас, направен от камък, поставен на ръба на една каменна издатина, точно на нивото на очите ми. Взех го и го задържах, въпреки че пръстите ми изпускаха всичко друго. Стисках го в ръка, докато вървахме, независимо че беше много по-тежък от нещата, които бях изпуснала преди това на земята. Помислих си: Това е добре, нищо че е тежко. Добре е, защото ще ме задържи до земята. Защото е част от земята...

21. КАЙ

Кажи думите — помоли ме Илай.

Ръцете ми трепереха от изтощение от часовете работа. Небето потъмняваше над главите ни.

— Не мога, Илай. Те не означават нищо.

— Кажи ги — заповяда хлапакът и в очите му отново се появиха сълзи. — Направи го.

— Не мога — отвърнах аз и поставих рибата, която бях направил от мекия пясъчник, върху гроба на Вик.

— Трябва да ги кажеш. Трябва да го направиш заради Вик.

— Вече направих каквото можех за него. И двамата го направихме. Опитяхме се да спасим потока. Сега е време да тръгваме. Той би постъпил по същия начин.

— Не можем да пресечем равнината сега — каза Илай.

— Ще се придържаме към дърветата. Все още не се е стъмнило съвсем. Нека да стигнем колкото се може по-далече.

Върнахме се обратно и събрахме нещата си от лагера ни в каньона. Докато увивахме пушената риба, по ръцете и дрехите ни оставаха сребристи люспи. С Илай си поделихме храната от раницата на Вик.

— Искаш ли някоя от тези? — попитах хлапака, когато открих брошуриите, които Вик беше взел от пещерата.

— Не — отвърна той. — Харесвам повече това, което аз си избрах.

Пъхнах една от тях в раницата си и оставих другите. Нямаше смисъл да нося всичките.

Тръгнахме през равнината, рамо до рамо сред настъпилия здрач.

После Илай спря и погледна назад. Не биваше да го прави.

— Трябва да продължим, Илай.

— Почакай — каза той. — Спри.

— Няма да спирам — казах аз.

— Кай. Погледни.

Обърнах се и на последните остатъци от вечерната светлина я видях.

Касия.

Дори отдалече знаех, че е тя, заради начина, по който тъмната ѝ коса се развяваше от вятъра, и заради това как стоеше изправена на червените скали на Разлома. Бе по-хубава от снега.

Истина ли беше?

Тя посочи към небето.

22.

КАСИЯ

Бяхме стигнали почти до най-горе и вече можехме да погледнем към равнината.

— Касия, спри — каза Инди, когато започнах да се катеря по една от надвисналите скали.

— Почти стигнахме — казах аз. — Искам да погледна.

През последните няколко часа отново се чувствах силна, с бистро съзнание. Искях да се изкача на най-високото място, за да се опитам да видя Кай. Вятърът беше студен и чист. Приятно ми бе да ме обгръща в приятелската си, макар и хладна прегръдка.

Стигнах до най-издадената скала.

— Недей — провикна се Инди отдолу. — Ще паднеш!

— О... — успях само да кажа. Имаше толкова много неща за гледане. Оранжеви скали и равнина, покрита с кафява трева, и много вода, и сини планини. Смрачаващото се небе, надвисналите плътни облаци, червеното слънце и малките студени бели снежинки, спускащи се към земята.

И двете дребни тъмни фигури, гледащи нагоре.

Към мен ли гледаха?

Той ли беше?

От толкова далечно разстояние имаше само един начин да разбере.

Вдигнах ръка и посочих към небето.

За миг не се случи нищо. Фигурите стояха все така неподвижно и аз стоях на билото на Разлома студена и жива и после...

Едната фигура се затича.

Впуснах се надолу през камъните, подхлъзвах се, пързях се по пръстта, опитвах се да стигна до равнината. Искане ми се, мислех си аз и се ядосвах, че краката ми са тромави и не се движат достатъчно бързо, иска ми се да можех да тичам, иска ми се да бях написала цяло стихотворение, иска ми се да бях запазила компаса...

И после стигнах до равнината и не исках нищо повече от това, което вече имах.

Кай. Който тича към мен.

Никога не го бях виждала да тича така — бързо, свободно, силно, диво изглеждаше толкова красив, тялото му се движеше с прекрасни, правилни движения. Спря, когато стигна близо до мен и вече можех да видя синевата в очите му, забравяйки за почервенелите си изранени ръце и за зелената рокля, която ми се искаше да нося в този миг.

— Ти си тук — каза той, дишайки тежко и пресипнало.

Капки пот и пръски кал покриваха лицето му и той ме гледаше така, сякаш аз бях единственото нещо, което някога бе имал нужда да гледа с тези свои сини очи.

Отворих уста, за да кажа „да“. Но успях само да си поема дъх, преди той да преодолее и последната крачка, която ни делеше. И да ми даде целувката, от която единствено бях имала нужда.

23. КАЙ

Стихотворението ни — прошепна тя. — Ще ми го кажеш ли?

Приблжих лицето си до ухото ѝ, устните ми докоснаха шията ѝ. Косата ѝ ухаеше на салвия, а кожата ѝ — на нещо познато, сякаш се бях прибрал у дома. Но не можех да проговоря.

Тя първа си спомни, че не сме сами.

— Кай — прошепна ми отново.

И двамата се отдръпнахме леко един от друг. На отслабващата светлина забелязах сплъстените възли в косата ѝ и загорялата ѝ кожа. Красотата ѝ винаги ми причиняваше болка.

— Касия — казах с пресипнал от вълнение глас, — това е Илай.

Когато се обърна към него и лицето ѝ внезапно грейна, разбрах, че не съм се излъгал за приликата му с Брам.

— Това е Инди — каза тя и махна с ръка към момичето, което бе дошло с нея. То стоеше встрани със скръстени на гърдите ръце.

Настана кратко мълчание. С Илай се спогледахме. Знаех, че и двамата мислехме в този момент за Вик. Сега би трябвало да го запознаваме с тях, но него го нямаше.

Миналата нощ Вик беше жив. Тази сутрин стояхме до потока, гледайки как пъстървата плува в спокойната вода. Той мислеше за Лейни, докато цветовете на рибата искряха и слънцето се отразяваше в тях. И после умря.

Посочих към Илай, който стоеше неподвижно, неестествено изправен до мен.

— Тази сутрин бяхме трима — казах тихо аз.

— Какво се случи? — попита Касия.

Ръката ѝ се стегна около моята и аз я притиснах нежно в отговор, опитвайки се да не ѝ причиня болка заради многото рани и прорези по дланите ѝ. Почувствах се като врязан в плътта ѝ. През какво ли е минала, за да ме намери?

— Дойдоха някакви въздушни кораби — казах аз. — Те убиха нашия приятел Вик. И отровиха реката.

Внезапно си дадох сметка как изглеждахме отгоре. Стояхме на открито в равнината и всеки можеше да ни види.

— Да се скрием в Разлома — казах аз.

На запад слънцето се спускаше ниско зад планините — вече почти бе изчезнало — и с него си отиваше и този ден, донесъл мрак и светлина. Вик го нямаше. Касия беше тук.

— Как го направи? — попитах аз, като я придърпах към себе си, щом се спуснахме в Разлома.

Тя се обърна да ми отговори, дъхът ѝ пареше лицето ми. Целунахме се отново, ръцете и устните ни се докосваха нежно и жадно, с копнеж. Долепих се до парещата ѝ кожа и прошепнах:

— Как ме откри?

— С компаса — каза тя и постави нещо в дланта ми. За моя изненада това не беше компасът, който ѝ подарих в Квартала, а онзи, който издялах от пясъчника.

— И къде отиваме сега? — попита Илай и гласът му потрепери, когато стигнахме до мястото, където бяхме пренощували с Вик. Тук все още миришеше на пушек. Лъчите на фенерчетата ни осветиха среброто от падналите рибешки люспи. — Все още ли смяташ да прекосим равнината?

— Не можем — каза Инди. — Не и за ден-два поне. Касия беше болна.

— Сега съм добре — намеси се тя. Гласът ѝ звучеше решително.

Пресегнах се към кремъка в раницата си, за да запаля малък огън.

— Мисля, че трябва да останем тук тази нощ — казах на Илай. — Утре сутринта ще решим какво да правим.

Момчето кимна и без да ме пита, започна да събира клонки за огъня.

— Толкова е малък — каза Касия. — Обществото ли го е изпратило тук?

— Да — отвърнах и драснах кремъка. Нищо.

Тя постави ръка върху моята и аз затворих очи. Следващия път, когато пробвах, се появи искра, която хвъркна във въздуха. Касия ахна.

Илай донесе цял наръч хубави, дебели клони. Когато ги добави в огъня, те запукаха и в нощта се разнесе ароматът на салвия — остър и див.

С Касия седнахме плътно един до друг, толкова близо, колкото бе възможно да бъдем. Тя се облегна на мен и аз обвих ръка около раменете ѝ. Не се заблуждавах, че мога да я задържа завинаги, но когато я докосвах, задържах себе си тук, за да не се изгубя, да не се разпадна...

— Благодаря ти — каза Касия на Илай.

От гласа ѝ личеше, че му се усмихва, а и той също ѝ се усмихна в отговор, макар и съвсем плахо. Седна там, където предишната вечер бе седял Вик. Инди се премести, за да му направи повече място и се наведе напред, вирайки се в танца на огъня. Погледна ме и видях някаква искра да проблясва за миг в очите ѝ.

Смених положението си и ѝ обърнах гръб така, че тя да не ни вижда, и наведох фенера си към ръцете на Касия.

— Какво е станало? — попитах я аз.

Тя погледна надолу.

— Порязах се на въже. Преди да дойдем тук, се покатерихме и влязохме в друг каньон, защото мислех, че може да си там.

Погледна към другите двама и им се усмихна, преди да се отпусне съвсем на мен.

— Кай, ние отново сме заедно.

Винаги съм обичал начина, по който произнася името ми.

— И аз не мога да повярвам.

— Трябваше да те намеря — каза тя. Пъхна ръцете си под палтото ми и почувствах допира на пръстите ѝ по гърба си.

Направих същото. Тя беше толкова крехка и дребна. И силна. Никой друг не би могъл да направи това, което тя бе извършила. Придърпах я по-близо към себе си, усетих болката и радостта от това да я докосвам — чувството, което си спомнях от Хълма. Сега беше още по-силна.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна Касия в ухото ми.

— Слушам те — казах аз.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Компасът ти вече не е у мен. Онзи, който ми даде в Ория.

Започна да реди думите припряно и по гласа ѝ личеше, че всеки миг ще се разплаче.

— Размених го с един Архивист.

— Всичко е наред — успокоих я аз и наистина го мислех. Тя беше тук. И без това не ѝ го бях дал, за да ми го пази — той беше за нея и тя можеше да прави с него каквото си поиска. И все пак бях любопитен. — За какво го размени?

— Не за това, което очаквах. Поисках информация затова къде водят Отклоненията и как да стигна дотам.

— Касия... — започнах аз и после спрях. Това е било ужасно опасно, но тя го е знаела, когато го е направила. Нямаше нужда да ѝ го натяквам.

— Архивистът ми даде вместо това една история — продължи тя. — Първо си помислих, че ме е измамил, и ужасно се ядосах... Всичко, което ми бе останало и с което можех да стигна до теб, бяха сините ми таблетки.

— Почакай — прекъснах я аз, — сините таблетки?

— От Ксандър. Пазех ги, защото знаех, че ще имаме нужда от тях, за да оцелеем в каньона.

Тя погледна към мен и разбра погрешно изражението ми.

— Съжалявам. Трябваше да реша бързо и...

— Не е заради това — казах аз и я сграбчих за ръката. — Сините таблетки са отровни. Вземала ли си от тях?

— Само една. И не вярвам, че са отровни...

— Опитах се да ѝ кажа — намеси се Инди. — Искане ми се да не беше вземала...

Поех си притеснено дъх.

— Как изобщо си продължила да вървиш? — попитах Касия. — Яде ли нещо?

Тя кимна. Извадих една от плоските питки хляб от раницата си.

— Изяж това.

Илай бръкна в своята раница и също ѝ подаде парче хляб.

Касия взе храната и от двамата ни.

— Откъде си сигурен, че таблетките са отровни? — попита тя с изпълнен със съмнение глас.

— Вик ми каза — отвърнах аз, като се опитвах да не се паникьосам. — Обществото винаги е твърдяло, че ако има някакво

бедствие, синята таблетка ще ни спаси. Но това не е вярно. Тя просто те спира и ако не дойдат да те спасят, умираш.

— Все още не мога да го повярвам — каза Касия. — Ксандър не би ми дал нещо, което може да ми навреди.

— Сигурно не е знаел — казах аз. — А може да е смятал, че ще ги използваш за размяна.

— Ако е имало някаква отрова в тях, досега трябваше да е подействала — каза Инди на Касия. — Сигурно си я преодоляла по някакъв начин. Не съм чувала никой да е правил нещо подобно. Но ти нямаше да се спреш, докато не намерим Кай.

Всички погледнахме към Касия. Тя се бе замислила за нещо, очите ѝ имаха отнесено изражение. Явно в момента обработваше информацията, сортираше данните. Търсеше факти, които да обяснят случилото се, но единственото нещо, което ѝ бе нужно да разбере, аз вече го знаех: тя беше силна по начини, които дори Обществото не можеше да предвиди.

— Взех само една — прошепна тя. — Оставих другите. И листчетата, които бяха в опаковките им.

— Какви листчета? — попитах аз.

Касия вдигна рязко глава, сякаш току-що си бе спомнила, че и ние сме там.

— Ксандър е скрил малки листчета с разни бележки, отпечатани на тях, вътре в опаковката на всяка таблетка. Представяват информация от неговата микрокарта.

— Как? — попитах аз, а Инди се приведе по-близо към нея.

— Не знам как е успял — да открадне таблетките и да пъхне съобщенията вътре. Но го е направил.

Ксандър. Поклатих глава. Винаги играе някакви игри. Разбира се, че Касия не го беше забравила, той бе нейният най-добър приятел и по един или друг начин винаги щеше да е с нея. Той все още беше нейният партньор. Но бе допуснал голяма грешка, давайки ѝ таблетките.

— Ще ми ги дадеш ли? — обърна се Касия към Инди. — Не таблетките, листчетата...

За миг видях странен блясък в очите на Инди. Не знаех дали наистина искаше листчетата за себе си, или просто не обичаше някой

да ѝ казва какво да прави. Но после бръкна в раницата си и извади пакет, увит във фолио.

— Ето — каза тя. — Така или иначе не ми трябва.

— Ще ми кажеш ли какво пише вътре? — попитах аз, надявайки се да не звуча като ревнивец. Инди ме стрелна с поглед и знаех, че не бях успял да я заблудя.

— Само неща като любимия му цвят и любимите му занизания — каза тихо Касия. Знаех, че и тя е усетила фалшивата нотка в гласа ми. — Явно се е досещал, че едва ли ще погледна микрокартата му.

И просто така притеснението ми изчезна — преглътнах го обратно — и се засрамах от себе си. Бе изминала целия този път само за да ме намери.

— Момчето в другия каньон — каза Инди. — Когато каза, че е чакал прекалено дълго, помислих, че имаш предвид, че е чакал прекалено дълго, за да се самоубие.

Касия прикри устата си с ръка.

— Не — каза тя. — Мислех, че е чакал прекалено дълго, преди да глътне таблетката, и тя не е успяла да го спаси. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Не знаех... — погледна ужасено към Инди. — Мислиш ли, че той е знаел? Че е искал да умре?

— Какво момче? — попитах Касия. Толкова много неща ни се бяха случили, откакто бяхме разделени.

— Едно момче, което избяга с нас до Разлома. То ни показва къде си отишъл.

— Откъде е знаел? — попитах аз.

— Бил е от онези, които си зарязал в онова село — каза Инди безцеремонно и се отдръпна от умирация огън. Светлината едва огряваше лицето ѝ. Направи жест с ръка към каньона край нас. — Това е картината, нали? Номер деветнайсет.

За момент не разбрах какво ме пита.

— Не — отвърнах аз. — Земята прилича на картината под номер деветнайсет в Стоте подобрани от Обществото, но нарисуваният там каньон е много по-голям от този. Той е по-далече на юг. Не съм го виждал, но баща ми познаваше хора, които са били там.

Чаках да каже още нещо, но тя мълчеше.

— Онова момче... — обади се Касия отново.

Инди се сви на кълбо, за да си почине.

— Трябва да го забравиш — каза тихо тя. — Вече го няма.

— Как се чувстваш? — прошепнах аз на Касия. Облегнах гръб на стената, а тя отпусна главата си на рамото ми. Не можех да заспя.

Това, което Инди бе казала — че действието на таблетката е неутрализирано по някакъв начин — можеше и да е вярно, а и Касия изглеждаше достатъчно силна, но исках да я наблюдавам през нощта, за да съм сигурен, че е добре.

Илай се размърда в съня си. Инди мълчеше, но не можех да кажа дали спи, или ни слуша, затова за всеки случай говорех съвсем тихо.

Касия не ми отговори.

— Касия?

— Искях да те намеря — каза тя. — Когато размених компаса, се опитвах да стигна до теб.

— Знам — казах аз. — И успя. Въпреки че Архивистът те е измамил.

— Не ме измами — отвърна тя. — Поне не напълно. Даде ми история, която се оказа нещо много повече.

— Каква история?

— Приличаше на онази, която ти ми разказа за Сизиф. Но в тази го наричаха Лоцмана и ставаше дума за въстание.

Наведе се още по-близо към мен.

— Не сме единствените. Има нещо, наречено Бунтът, някъде тук. Чувал ли си за това?

— Да — казах аз, но не продължих. Не исках да говоря с нея за Бунта. Тя каза „не сме единствените“, сякаш това беше нещо хубаво, но в този момент исках само едно — да се чувстваме така, като че ли сме единствените в лагера. В Разлома. В света.

Вдигнах ръка и докоснах лицето ѝ, минах по извивката на бузата ѝ, която преди се бях опитал да издълбая в камъка.

— Не се тревожи за компаса. Зеленото парче от роклята ти също не е вече у мен.

— Взеха ли ти го?

— Не — отвърнах аз. — Надявам се, че още се вее горе на Хълма.

— Там ли си го оставил? — попита изненадано тя.

— Завързах го на един клон. Не исках някой да ми го отнеме.

— На Хълма... — повтори замислено Касия.

За миг и двамата останахме така, смълчани, потънали в спомени.
И после тя прошепна закачливо:

— Никога досега не си ми казвал на глас думите от нашето стихотворение...

Надвесих се над нея и този път го казах на глас. Всъщност шепнех тихо, макар да ми се искаше да го изкреця. Не си отивай кротко в тъмнината.

— Няма... — каза тя. Гласът ѝ, кожата ѝ бяха нежни в тази хубава нощ. И после ме целуна страстно.

24.

КАСИЯ

Да наблюдавам как Кай се буди беше по-хубаво от изгрева. В един момент спеше дълбоко и неподвижно, а в следващия го гледах как се завръща от мрака и идва при мен. Лицето му се промени, устните му се движеха, очите му бяха отворени. И после се появи и усмивката му, слънцето. В същия миг, в който се наведе над мен, се пресегнах, прегърнах го и го притеглих към себе си. Устните ни се срещнаха.

Говорихме си за стихотворението на Тенисън, че и двамата го помним, и как той ме беше видял да го чета в гората, когато още бяхме в Ория. Беше чувал, че стихотворението се е използвало някога като парола; по времето, когато бил малък, а наскоро и Вик му го бе казал.

Вик. Кай ми разказа с тих глас за своя приятел, който му помагал да погребва загиналите момчета, и за момчето на име Лейни, което беше обичал. После с по-твърд и студен глас стигна до историята за тяхното бягство, как бяха изоставили другите примамки. Разказа ми какво бяха направили, без да скрива нищо, безмилостен към себе си. Но аз виждах не кого бе изоставил, а кого бе довел със себе си. Илай. Кай беше направил всичко по силите си.

Разказах му за версията на Инди за Лоцмана и още за момчето, което бе умряло в другия каньон.

— Той търсеше нещо — казах аз и се запитах дали момчето е знаело какво има зад изкуствената стена, построена от Обществото, в каньона. — И умря.

Най-накрая му разказах за мъртвите Аномалии, белязани със синя боя, на билото на Разлома и за съмненията си, че са били част от Бунта.

После се умълчахме. Защото не знаехме какво следва оттук нататък.

— Значи Обществото е в тези каньони — каза Кай.

Илай ни погледна с широко отворени очи.

— И в палтата ни също.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз и Кай и Илай ми разказаха за жиците, които ни топлеха и събираха данните ни.

— Аз изскубнах моите — каза Кай. Това обясняваше разкъсаното му на ивици палто.

Погледнах към Илай, на чието лице се появи отбранително изражение; беше скръстил ръце на гърдите си.

— Моите пък са си на място — обясни той.

— Няма нищо лошо в това — каза Кай. Всеки трябва сам да реши за себе си.

Хвърли ми поглед, който питаше какво смятам да направя аз.

Усмихнах му се, докато свалях палтото си и му го подавах. Той го взе в ръце и ме погледна — стоях пред него, но за Кай това все още беше странно и сякаш не можеше да повярва на очите си. Не извърнах поглед встрани. По устните му премина усмивка, а после той внимателно просна палтото ми на земята и разряза тъканта с внимателни, сигурни движения.

Когато приключи, ми подаде кълбо от преплетени сини жици и малък сребърен диск.

— Какво направи със своите? — попитах аз.

— Зарових ги.

Кимнах и започнах да копая в земята, за да оставя там и моите. Когато свърших, се изправих. Кай ми държа палтото, за да го облека отново.

— Трябва все още да излъчва топлина — каза той. — Не съм махал червените жици.

— Ами ти? — попита Илай Инди.

Тя поклати глава.

— Ще си остана така — каза и хлапакът се усмихна леко.

Кай кимна. Не изглеждаше изненадан.

— Какво ще правим сега? — попита Инди. — Не мисля, че трябва да се опитваме да пресечем равнината след това, което се е случило с вашия приятел.

Илай трепна при нейната груба откровеност, а гласът на Кай прозвуча една идея по-сурово, когато й отговори.

— Права си. Които да бяха те, винаги могат да се върнат, а и водата там вече е отровна.

— Ние обаче извадихме няколко от топките, пускащи отрова — обади се Илай.

— Защо? — попита Инди.

— За да се опитаме да спасим реката — отвърна Кай. — Беше глупаво.

— Не беше — каза Илай.

— Не можахме да махнем достатъчно от тях, за да има някаква разлика.

— Имаше разлика... — упорстваше Илай.

Кай бръкна в раницата си и извади една карта отвътре, красива със своите цветове и линии.

— Сега сме тук — каза той и посочи към място в края на Разлома.

Не се сдържах и се усмихнах. Бяхме тук, заедно. В този широк, див свят бяхме успели да се срещнем. Прокарах пръст по пътя, който ме бе довел до него, докато ръцете ни се срещнаха над картата.

— Опитвах се да открия начин да стигна до теб — каза Кай. — Искях да пресека равнината и да се върна в Обществото. Взехме разни неща от града на фермерите, за да търгуваме с тях.

— Онова старо изоставено място — кимна Инди. — И ние минахме през него.

— Не е изоставено — намеси се Илай. — Кай видя светлина в него, когато се бяхме скрили в една пещера. Някой не си е тръгнал оттам.

Потреперих и си спомних онова чувство, че ме преследват.

— Ти какво взе оттам? — попитах Кай.

— Тази карта — каза той. — И тези — бръкна в раницата си и ми подаде нещо — книги.

— О... — поех ги, вдишах аромата им, прокарах пръсти по ръба им. — Има ли още?

— Имаше много неща — истории, приказки, всичко, което можеш да си представиш. Запазили са ги в една пещера в каньона.

— Тогава да се върнем — каза решително Инди. — И без това в равнината вече не е безопасно. А и с Касия трябва да вземем нещо, с което да търгуваме.

— Можем да се запасим с още храна — вметна Илай. Но после се намръщи... — Обаче онази светлина...

— Ще внимаваме каза Инди. — Сигурна съм, че е по-добър вариант, отколкото да се опитваме да стигнем до планините точно сега.

— Какво мислиш? — попита ме Кан.

Спомних си деня в Ория, когато отидох до Реставрационния обект, за да видя татко и да изгоря опасния лист със стихотворенията от дядо. Работниците разкъсваха книгите и страниците падаха по земята. Представих си как документите политат във въздуха, изминават километри, докато се спуснат някъде на сигурно и тайно място. После ми хрумна нещо друго: може би там, сред нещата, които фермерите бяха скрили, имаше информация и за Бунта.

— Искам да видя всички думи — казах на Кай и той кимна.

През нощта Кай и Илай ни показаха място, където можехме да лагеруваме, което с Инди не бяхме забелязали по пътя на идване от Разлома. Беше пещера, която се оказа просторна и голяма, когато влязохме вътре, а щом Кай освети стените с фенера, ахнах от изненада. Бяха изрисувани.

Никога досега не бях виждала такива рисунки — бяха истински, не на портал, нито принтирани, нито на лист хартия. Толкова много цветове. Толкова много фигури — рисунките покриваха стените, но по тавана бяха изтрети. Обърнах се към Кай.

— Как? — попитах го аз.

— Сигурно фермерите са ги нарисували — каза той. — Те са знаели как да си правят бои от растения и минерали.

— Има ли още?

— Много от къщите в селището бяха изрисувани — отвърна Кай.

— Ами тези? — попита Инди. Посочи към друга част от изкуството на фермерите по стената на пещерата — издълбани примитивни фигури в движение, които също бяха оцветени.

— Тези са по-стари — каза Кай. — Но темата е същата.

Беше прав. Работата на фермерите беше по-фина, не така груба — цяла стена с момичета, облечени в красиви рокли, мъже с цветни дрехи и боси крака. Но движенията на тези хора сякаш повтаряха по-ранните образи.

— О — прошепнах аз. — Смяташ ли, че това, което са нарисували, е... Тържество на Подбора?

В мига, в който го казах, се почувствах глупаво. Тук не са имали такива неща.

Но Инди не ми се присмя. Прокара пръсти по стените и рисунките и в изражението, изписано на лицето ѝ, се четяха едновременно копнеж, гняв и надежда.

— Какво са искали да покажат? — попитах Кай. — И двете групи хора се движат...

Едното момиче бе вдигнало ръцете си над главата и аз направих същия жест, опитвайки се да се сетя какво прави то.

Кай ме наблюдаваше с онзи поглед в очите, който бе и тъжен, и пълен с любов, онзи, с който ме гледаше, когато знаеше нещо, което аз не знаех. Нещо, което смяташе, за откраднато от мен.

— Танцуват — каза най-накрая той.

— Какво? — попитах аз.

— Ще ти покажа — продължи Кай и от гласа му, тъй нежен и дълбок, по тялото ми преминаха тръпки.

25. КАЙ

Майка ми можеше да танцува и да пее и всяка вечер излизаше да гледа залеза. Казваше: „В Главните провинции нямат такива залези“. Винаги виждаше добрата страна на всяко нещо и после се обръщаше към него при всяка възможност. Тя вярваше на баща ми и ходеше на неговите сбирки. Той я придружаваше в пустинята след поредната буря и ѝ правеше компания, докато тя търсеше кухините, напълнени от дъжда, и рисуваше с вода. Той искаше да прави разни неща — промени, които да просъществуват дълго, завинаги. Тя разбираше, че това, което създава, ще изчезне веднага.

Когато видях Касия да танцува, без да знае какво прави — въртяща се отново и отново, радостна и въодушевена, повтаряща движенията от рисунките и релефите в пещерата, разбрах защо родителите ми бяха имали такава вяра. И в себе си, и един на друг.

Бе красиво и истинско, но нашето време заедно можеше да се стопи в миг, като снега на върха на планината. Или трябваше да се опитаме да променим всичко, или просто да изживеем по най-прекрасния начин миговете, дните или седмиците, които ни оставаха.

26.

КАСИЯ

Кай остави единия фенер да свети, за да можем да се виждаме, докато си говорим. Когато Илай и Инди заспаха и само ние останахме будни, той го загаси, за да го запази за по-дълго. Момичетата по стените продължиха да танцуват в мрака и ние бяхме сами.

Въздухът в пещерата тежеше между нас.

— Една нощ — каза Кай.

В гласа му чух Хълма, чух вятъра, който духаше там, клоните, които ни дращеха по ръкавите, чух го отново да ми казва както тогава, за пръв път, че ме обича. И преди бяхме открадвали време от Обществото. Можехме да го направим отново. Дори и да не е толкова, колкото ни се иска.

Затворих очи и зачаках.

Но той не продължи.

— Ела с мен отвън — каза най-накрая и усетих допира на ръката му до моята. — Няма да се отдалечаваме много.

Не можех да го видя, но долових смесени чувства в гласа му и ги усетих от начина, по който ме докосна. Любов, загриженост и нещо необичайно, нещо горчиво-сладко.

Навън повървахме малко надолу по пътеката. Облегнах се на скалата и той застана пред мен, протегна се и обви ръка около раменете ми, пхна пръстите си под косата ми и под яката на палтото ми. Дланта му бе груба, с много порязвания от дълбаенето в камъните и от катеренето, но докосването му беше нежно и топло. Нощният вятър свиреше в каньона и тялото на Кай ме пазеше от студа.

— Една нощ... — напомних му аз. — Каква е останалата част от историята ти?

— Не е история — каза тихо Кай. — Канех се да те попитам нещо.

— Какво?

Двамата бяхме близо един до друг под откритото небе, дъхът излизаше бял от устните ни, гласовете ни бяха приглушени.

— Една нощ... Не е прекалено много да поискаш една нощ, нали?

Не отговорих. Той се притисна още по-близо до мен, усетих бузата му да се допира до моята, вдишах аромата на салвия и бор, на стара засъхнала пръст и прясна, чиста вода, който се носеше от него.

— За една нощ може ли да мислим само един за друг? Не за Обществото, нито за Бунта или дори за нашите семейства?

— Не — казах аз.

— Не, какво?

Преплете пръстите си в косата ми, а с другата си ръка ме притегли към себе си.

— Не, не мисля, че можем — отвърнах аз. — И не, не е прекалено много да го поискаме.

27. КАЙ

Никога преди не бях давал име на нещо нямаше причина за това, след като всичко така или иначе щеше да се нарича по един и същи начин — но за теб — ще назова тази единствена нощ тази нощ, когато позволихме светът да бъде само ти и само аз, когато стояхме здраво на ръба му докато той се въртеше и въртеше зелен и син и червен и после музиката свърши, но ние все още пеехме.

28.

КАСИЯ

Когато слънцето отново изгря над Разлома, бяхме готови да тръгваме. Пътеката беше толкова тясна, че на повечето места трябваше да вървим един зад друг, но Кай винаги се придържаше близо до мен, ръката му ме прикрепяше, пръстите ни се докосваха и преплитаха при всяка възможност.

Никога преди не бяхме имали нещо такова — цяла нощ, в която да разговаряме, да се целуваме, да се притискаме един в друг — и мисълта, че това може никога повече да не се повтори, ме преследваше постоянно, не можеше да остане заровена там, където ѝ беше мястото, дори сред красивата светлина на свежата сутрин в Разлома.

Когато другите се събудиха, Кай сподели плана си: да се върнем до свечеряване в селището на фермерите и да се опитаме да влезем в някоя от къщите, намираща се възможно най-далече от мястото, където бе видял светлината. После щяхме да чакаме и да наблюдаваме. Ако все още имаше само една светлина, на сутринта можехме да се опитаме да се доближим до мястото. Бяхме четирима, а те може би бяха само двама или трима.

Разбира се, Илай беше толкова малък.

Погледнах към него. Той не забеляза. Вървеше напред със сведена глава. Въпреки че понякога го виждах да се усмихва, знаех, че смъртта на Вик се е отразила тежко и на двамата. Кай ми бе доверил, че Илай го е помолил да каже стихотворението на Тенисън на гроба на Вик, но той не могъл да го направи.

В челото на колоната ни Инди намести раницата на гърба си и се обърна, за да се увери, че я следваме. Запитах се какво ли щеше да направи, ако бях умряла. Дали щеше да плаче за мен, или щеше да разрови багажа ми, да вземе каквото може да ѝ потрябва и да продължи напред?

Промъкнахме се в селището по здрач, като този път Кай водеше групата. Когато минавахме оттук предишния път, не бях огледала

добре мястото и сега се озъртах любопитно към къщите, покрай които минавахме. Хората явно ги бяха построили сами, защото всяка се различаваше по нещо от другите. Съседите са можели да влизат в къщите на другите, да пресичат праговете си, когато си пожелаят. Калните пътеки бяха доказателство за това: за разлика от алеите пред къщите в Квартала, тези тук не минаваха по пряка линия от входната врата до тротоара. Те се преплитаха, извиваха, свързваха помежду си. Тези хора не си бяха отишли преди много време и техните срещи и раздели все още не бяха напълно заличени. Виждах ги в пръстта. Почти чувах ехото от гласовете им в каньона, как си викат „Здравей“, „Довиждане“, „Как си?“.

Четиримата се скрихме в една малка порутена къща с поклащаща се врата.

— Не мисля, че някой ни е видял — успокои ни Кай.

Почти не го чух. Взирах се в рисунките по стените. Фигурите очевидно бяха изрисувани от различна ръка, не от онази, създала картините в пещерата, но пак бяха красиви. Нямаха криле на гърбовете си и не изглеждаха изненадани от това, че могат да летят. Очите им не бяха насочени към небето, а надолу, към земята, сякаш искаха да запазят гледката като спомен за по-далечни дни.

Но все пак мисля, че разпознах фигурите.

— Ангели — казах.

— Да — потвърди Кай. — Някои от фермерите все още вярват в тях. Или поне по времето на баща ми беше така.

Мракът се спускаше все по-плътен и дълбок и ангелите се превърнаха в сенки зад гърбовете ни. После Кай я видя, в малката къща от другата страна на пътя. Посочи светлината пред нас.

— В същата къща като предишната нощ е.

— Какво ли става вътре? — попита Илай. — Кой според теб е там? Крадец? Мислиш ли, че ограбват къщите?

— Не — каза Кай. Погледна към мен в сенките. — Мисля, че просто са се прибрали у дома.

С него бяхме на прозореца по изгрев-слънце, наблюдавахме, затова видяхме мъжа първи.

Той излезе от къщата сам, носеше нещо в ръце и тръгна през калта по пътеката близо до нашата къща надолу към малка групичка дървета, която бях забелязала, когато за пръв път дойдохме в градчето.

Кай направи жест към всички ни, за да останем тихи. Инди и Илай отидоха до другия прозорец в предната част на къщата и също погледнаха навън. Всички надзъртахме предпазливо над рамките на прозорците.

Мъжът стоеше изправен, висок и силен, с тъмна коса и загоряла кожа. Напомняше ми на Кай по някакъв начин: цветът на косата и очите, спокойните движения. Но в него имаше и умора, той сякаш не се интересуваше от нищо друго, освен от това, което носеше, и в този миг осъзнах, че това е дете. Момиче.

Тъмната ѝ коса се спускаше върху ръцете му, а роклята ѝ бе бяла. Цвят на Служител, но, разбира се, тя не беше Служител. Роклята беше красива, сякаш щеше да ходи на Тържеството на Подбора си, но момичето бе прекалено малко.

И прекалено неподвижно.

Закрих устата си с ръка, за да не извикам.

Кай ме погледна и кимна. Очите му бяха тъжни, притеснени и нежни.

Момичето беше мъртво.

Погледнах към Илай, за да проверя дали е добре. После си спомних, че той се бе срещал с много повече смърт от мен. Може би и преди бе виждал мъртви деца.

Но аз не бях. Очите ми се изпълниха със сълзи. Някой толкова млад, толкова крехък...

Мъжът я положи внимателно на земята, върху мъртвата трева под дърветата. Нещо стигна до слуха ни, звук, разнасян от вятъра в каньона. Песен.

Отнема много време да погребеш някого. Мъжът копаеше дупката в пръстта бавно и старателно, а междувременно отново започна да вали. Не беше силен дъжд, а постоянен ръмеж; капките попиваха в пръстта и калта и се питах защо я бе донесъл със себе си. Може би искаше дъждът да умие лицето ѝ за последен път.

Може би просто не искаше да бъде сам.

Не издържах повече.

— Трябва да му помогнем — прошепнах на Кай, но той тръсна глава.

— Не — отвърна. — Още не.

Мъжът се надигна от дупката и отиде до момичето. Но не го положи в гроба; донесе го близо до него и пусна тялото на земята. И тогава забелязах сините линии по ръцете му. Пресегна се и повдигна ръката на момичето. Извади нещо. Синьо. Направи линии с него по кожата ѝ. Дъждът ги измиваше от нея, но той продължаваше да ги рисува отново и отново, и отново. Не можех да чуя дали все още пее. Най-накрая дъждът спря и синьото остана.

Илай вече не гледаше. Облегна се с гръб на стената, седнал на пода под прозореца. Плъзнах се и се свих до него, като внимавах да не привлека вниманието на мъжа отвън с движенията си. Прегърнах хлапака и го притеглих до себе си. Инди и Кай продължаваха да гледат.

Толкова малка, не спирах да си мисля. Чух „туп, туп, туп“ и за миг не можах да различа дали това бяха ударите на сърцето ми или звукът на пръстта, падаща върху малкото момиче в неговия гроб.

— Ще изляза — прошепна ми Кай. — Останалите чакайте тук.

Обърнах се и го погледнах изненадано. Повдигнах глава, за да видя какво се случва навън. Мъжът бе приключил с погребението. Повдигна плосък камък и го постави върху натрупаната купчина пръст. Не чувах пеенето му.

— Недей — прошепнах аз.

Кай ме погледна и повдигна въпросително вежди.

— Не можеш. Нека да изчакаме до утре. Виж какво му се налага да направи сега.

Гласът на Кай беше нежен, но решителен.

— Отделихме му цялото време, което можехме да си позволим. Денят почти свърши. Сега трябва да разберем повече.

— И той е сам — каза Инди. — Раним.

Погледнах към Кай напълно шокирана, но той не обърна внимание на това, което каза Инди.

— Сега е точното време.

Преди да успее да измисля още нещо, за да го спра, той отвори вратата и излезе.

29.

КАЙ

— Прави каквото искаш — провикна се мъжът отвън, когато стигнах до началото на гробището. — Вече няма никакво значение. Аз съм последният.

Ако досега не се бях досетил, че е от фермерите, акцентът му и начинът му на изразяване така или иначе го издадоха — бяха някак странно, старовремски. Когато баща ми се връщаше от каньона, понякога в гласа и в думите му се усещаше влиянието на тукашните обитатели.

Бях казал на другите да останат в къщата, но естествено, Инди не ме беше послушала. Чух я как пристъпва след мен и само се надявах поне Касия и Илай да са имали достатъчно здрав разум и да не са излезли.

— Кои сте вие? — попита мъжът.

Инди отговори вместо мен. Не се обърнах да я погледна.

— Отклонения — каза тя. — Хора, които Обществото иска мъртви.

— Дойдохме в тези каньони да намерим фермерите, защото мислехме, че може да ни помогнат — казах аз.

— Приключихме с това — отвърна мъжът. — Край.

Звук от стъпки зад нас. Исках да погледна назад и да извикам на Касия и Илай да се приберат в къщата, но не можех да обърна гръб на мъжа.

— Значи сте четирима — каза той. — Има ли и други?

Поклатих глава.

— Аз съм Илай — обади се момчето зад нас.

Известно време мъжът не каза нищо. После проговори отново:

— Името ми е Хънтър.

Огледа ни по-внимателно. Осъзнах, че не е много по-възрастен от нас, но вятърът и лошото време бяха оставили своя отпечатък върху лицето му.

— Някой от вас живял ли е в Обществото? — попита той.

— Всички сме живели — отвърнах аз. — По едно или друго време.

— Добре — кимна Хънтър. — Можете да ми бъдете полезни с нещо.

— В замяна на какво? — попитах аз.

— Ако ми помогнете, ще имате достъп до каквото пожелаете. Имаме храна. Документи — направи жест в посоката, в която се намираше пещерата хранилище. — Макар да ми се струва, че вече сте се обслужили сами с някои неща.

— Мислехме, че това място е празно — оправда се Илай. — Ще ти ги върнем.

Хънтър махна нетърпеливо с ръка.

— Няма значение. Какво искате? Неща, с които да търгувате?

— Да — казах аз.

С ъгълчето на око си видях, че Касия и Инди си размениха погледи. Хънтър също го забеляза.

— Има ли още нещо? — попита той.

Инди бе тази, която отговори:

— Искаме да знаем повече за Бунта. И ако е някъде наблизо, как да стигнем до хората там.

— И кой е Лоцманът — допълни нетърпеливо Касия.

Разбира се, че щеше да иска да знае за въстанието, нали то бе споменато в стихотворението, което бе получила от дядо си. Искаше ми се да ѝ бях казал всичко, което знаех, когато бяхме заедно на Хълма. Може би тогава щеше да ме разбере. Но сега, след като вече бе започнала да се надява, не знаех какво да правя...

— Може и да имам някои отговори за вас — каза Хънтър. — Помогнете ми и ще ви кажа каквото знам.

— Съгласни сме — кимна Инди. — Какво искаш да направим?

— Не е толкова лесно — прекърши ентузиазма ѝ мъжът. — Трябва да отидем до едно място, а вече става прекалено тъмно. Върнете се тук утре по светло.

Протегна се към лопатата, с която бе изкопал гроба, и аз направих знак на другите да отстъпят назад.

— Откъде да знаем, че можем да ти се доверим? — попитах го аз.

Той се изсмя, но това не бе истински смях. Ехото отекна в стените на каньона и в празните къщи.

— Кажете ми — попита ни Хънтър, — в Обществото хората наистина ли живеят до осемдесет години?

— Да — отвърна Касия, — но само ако са със статут на Граждани.

— Осемдесет — повтори замислено той. — Хората в Разлома почти никога не достигат до тази възраст. Мислите ли, че си струва? Да нямаш избор как да живееш, но да живееш толкова дълго?

Вдигна боядисаната си в синьо ръка пред лицето си, закри за миг очи и аз внезапно разбрах това, което бе казал по-рано. Че вече е приключил с всичко. Че това е краят.

— Утре — каза той. Обърна се и си тръгна.

Всички спяха в малката къща. Илай, Касия, Инди. Аз стоях буден и слушах. Тяхното разминаващо се дишане ми създаваше усещането, че сякаш самата къща диша, но, разбира се, стените бяха неподвижни. Знаех, че Хънтър няма да ни навреди, но не можех да се отпусна. Трябваше да продължа да пазя.

Някъде на зазоряване, когато се изправих и приближих към входната врата, за да погледна навън, чух звук от другата страна на стаята. Някой се събуждаше.

Инди. Приближи се до мен.

— Какво искаш? — попитах аз, като се стараех гласът ми да звучи спокойно. Разпознах я в момента, в който я видях. Тя бе като мен. Щеше да направи всичко, за да оцелее. Не й вярвах.

— Нищо — отвърна Инди. Сред тишината на стаята чух как рови из раницата си. Никога не я изпускаше от поглед.

— Какво криеш там?

— Нямам нищо за криене — отвърна тя и в гласа ѝ се долови остра нотка. — Всичко тук си е мое и ми принадлежи.

Замълча за миг.

— Защо не си искал да се присъединиш към Бунта?

Не отговорих. Стояхме така известно време. Инди метна раницата си на раменете и я закопча здраво на гърдите си. Изглеждаше някак отнесена. Аз също не бях изцяло тук.

Част от мен беше с Касия под звездите в Разлома. И на Хълма сред силния вятър. Когато бях в Квартала, още съвсем малък изобщо не мислех и не очаквах, че нещо подобно някога ще бъде възможно. Никога не бях мечтал, че ще мога да открадна толкова много от Обществото. Чух как някой зад мен се размърда. Касия.

— Тя сънува Ксандър — прошепна ми тихо Инди. — Чух я да казва името му.

Убеждавах се, че листчетата, които той беше скрил в таблетките, не са важни. Касия познаваше Ксандър и все пак бе избрала мен. А и листчетата нямаше да се запазят дълго; хартията от електронните портали се разпадаше много бързо. Щяха да се превърнат на малки късчета, деликатни като сняг. Мълчаливи като пепел.

Не можех да я загубя сега.

Живял във Външните провинции през по-голямата част от живота си.

Връстниците му посочват името на Кай Маркъм като съученика, на когото се възхищават 0,00% от времето.

Никой нямаше да получи информация за мен. И никой, който обича някого, не би искал той или тя да има за партньор човек като мен.

Дали, когато обичаш някого, искаш само той да бъде в безопасност? Или би искал той или тя да има възможност да направи свободно избор?

— Какво искаш? — попитах Инди.

— Искам да знам тайната на Ксандър — отвърна тя.

— Не разбирам.

Вместо да ми отговори, тя ми подаде малко листче.

— Касия го изпусна. Не й го върнах.

Знаех, че не бива да го вземам, но го направих. Запалих фенерчето си, за да прочета какво пише на листчето, но прикривах светлината с длан, защото се страхувах да не събудя Касия и Илай.

„Има тайна, която трябва да каже на своята Партньорка, когато я види отново.“

Нямаше начин такова изречение да е част от официалната информация за Ксандър на микрокартата му. Той бе добавил нещо ново.

— Как е успял да направи това? — попитах аз, сякаш Инди можеше да знае отговора. Обществото внимателно следеше всичко, което се печата и принтира. Да не би да бе рискувал да използва портала в училище? Или в дома си?

— Сигурно е много умен — каза Инди.

— Така е — отвърнах аз.

— Е, каква е тази тайна? — попита тя, като се наведе по-близо към мен.

Поклатих глава.

— Защо мислиш, че аз знам?

Знаех, но нямаше да кажа.

— Ти и Ксандър сте били приятели — не отстъпваше Инди. Касия ми каза. Мисля, че знаеш повече, отколкото признаваш.

— За какво?

— За всичко.

— Аз мисля същото за теб — казах аз. — Ти криеш нещо.

Вдигнах фенерчето към лицето ѝ и тя примигна от изненада. На светлината изглеждаше почти ослепително красива. Косата ѝ бе с цвят, какъвто не се среща много често — огненочервен и златист. Беше висока, с добро телосложение и силна. Дива. Искеше да оцелее, но имаше един елемент на непредсказуемост в това как ще го направи, който ме държеше на ръба и ме притесняваше.

— Искам да знам тайната — каза тя. — И как да открием бунтовниците. Мисля, че знаеш отговорите, но няма да кажеш на Касия. И съм почти сигурна, че вече съм отгатнала защо.

Тръснах глава, но не казах нищо. Оставих тишината да се настани помежду ни. Тя можеше да я заличи, ако имаше желание.

За момент ми се стори, че ще го направи. После се обърна и се запъти към мястото, където бе избрала да спи. Не ме погледна повторно. Разтворих дланта си и пуснах листчето да отлети с вятъра в последните мигове на нощта.

30.

КАСИЯ

На срещуположната стена на онази с ангелите имаше съвсем различна рисунка. Не я бях забелязала преди, толкова бях замаяна от ангелите от моите сънища, които някой друг бе нарисувал. Останалите спяха; дори Кай се бе свил на кълбо край вратата, където настояваше да остане и да пази. Измъкнах се от леглото и се опитах да реша какво представлява рисунката. Имаше извивки, ангели, форми, но цялостната идея не ми беше съвсем ясна. Никоя от Стоте картини не изглеждаше така. На тях имаше конкретни образи на хора, на места и предмети. След няколко минути чух как Кай се размърда в другия край на стаята. Очите ни се срещнаха над сивия под и над свитите тъмни фигури на Инди и Илай. Той се изправи мълчаливо и дойде да седне при мен.

— Поспа ли достатъчно? — прошепнах аз.

— Не — отвърна той, облегна се назад и затвори очи.

Когато ги отвори отново, никой от нас нямаше думи или пък дъх, за да ги изговори.

Погледнахме към рисунката на стената. След известно време го попитах:

— Това каньонът ли е?

Но в мига, в който го казах, осъзнах, че е нещо съвсем различно. Нечия разрязана плът или пък изгрев, раждащ се над реката.

— Любов — каза Кай най-накрая.

— Любов?

— Да.

— Любов — повторих бавно, все още изненадана.

— Когато я погледна, се сещам за думата „любов“ — опита се да ми обясни Кай. — На теб може да ти хрумне нещо съвсем различно. Това е като с Лоцмана в твоето стихотворение — всеки си мисли за нещо различно, когато чуе името му.

— За какво си мислиш, когато чуеш моето име? — попитах аз.

— За много неща — прошепна той и от думите му ме побиха приятни тръпки. — За тук. За Хълма. За Разлома. Местата, на които сме били заедно.

Отдръпна се и усетих, че се взира в мен. Задържах дъха си, защото знаех, че може да проникне надълбоко в мен, така, както никой друг, да види всичко.

— Местата, на които не сме били заедно. Все още.

Гласът му звучеше остро и гневно, когато говореше за бъдещето.

И двамата искахме да излезем, да бъдем навън. Инди и Илай още спяха и не биваше да ги безпокоим; щяха да ни видят през прозореца, когато се събудеха.

Сега се оказа, че този каньон, който по-рано бях сметнала за гол и сух, има изненадващо разнообразие от зелени нюанси, особено близо до потока. Детелините на кресона обрамчваха блатистите брегове, мъхът красеше като бижу червените камъни по тях, зелените и сиви остри връхчета на подишалата трева се преплитаха и поклащаха в изящен танц, разлюлени от сутрешния бриз. Стъпих върху леда, образуван на границата между сушата и водата, и той се разчупи — спомних си как строших стъклото, под което се намираше парченцето от зелената ми рокля. Погледнах надолу и видях, че дори ледът, който се бе разцепил на отделни късове, беше зелен под най-горната бяла повърхност, с абсолютно същия цвят като роклята ми за Тържеството на Подбора. Първия път, когато бях минала през каньона, не бях забелязала нито един от тези нюанси на зеленото, защото мислех само, че трябва да открия следа и някакъв знак от Кай.

Погледнах към него, как вървеше покрай потока, и забелязах колко лека бе походката му дори когато стъпваше на места, където имаше хлъзгави камъни и измамно поддаващи пясъци, прикрити с вода. Той също ме погледна, спря и ми се усмихна.

Ти принадлежиш на това място, помислих си аз. Тук се движиш по различен начин, не както когато бе затворник на правилата в Обществото. Всичко в това селище изглеждаше съвсем правилно, като част от света, в който той би трябвало да живее — красивите необикновени рисунки, грубата, сурова независимост на самия град. Липсваха единствено хора, които да поведе. Разполагаше само с нас.

— Кай — казах аз, когато стигнахме до края на редицата дървета.

Той спря. Очите му гледаха само мен, устните му бяха докосвали моите, бяха целували шията ми, раменете, китките, ръцете ми, пръст по пръст... Докато се целувахме онази нощ под хладните звезди, блестящи над главите ни, и се притискахме един в друг, не чувствах, че крадем време. То беше само и изцяло наше.

— Знам — промълви той.

Задържахме погледите си дълго преди да се скрием под клоните на дърветата. Те имаха олющена сива кора и кафяви листа, които се движеха и стенеха заедно с повее на вятъра в каньона.

Докато листата се поклащаха над главите ни, видях други плоски сиви камъни по земята като онзи, който Хънтър постави върху гроба на момичето вчера. Докоснах ръката на Кай.

— Всички тези...

— Места, където са погребани хора — каза той. — Да. Нарича се „гrobiще“.

— Защо не са ги погребвали на по-високо?

— Онази земя им е била нужна, за да живеят.

— Ами книгите... Тях са ги запазили нависоко, а те не са живи...

— Да, но живите хора все още е трябвало да използват книгите — каза Кай нежно. — А телата на мъртвите... Ако гробището се наводни, няма да се разруши нищо, което вече не си е отишло от този свят. С библиотеките е различно.

Коленичих, за да разгледам каменните плочи. Местата, където бяха заровени хора, бяха отбелязани по различен начин. Имена, дати, понякога дори ред от стих.

— Какви са тези думи? — попитах аз.

— Наричат се „епитафия“, надгробен надпис — каза той.

— Кой ги избира?

— Зависи. Понякога, ако човекът знае, че времето му свършва, сам избира какво да пише на гроба му. По-често обаче го правят тези, които са го обичали и остават след него — те решават какво подхожда да пише на надгробния му камък.

— Това е тъжно — казах аз. — Но и прекрасно по някакъв начин.

Кай повдигна вежди и аз побързах да обясня:

— Смъртта не е красива. Имах предвид самата идея за епитафията. Обществото избира какво да остане след нас, когато

умрем. То казва какво си струва да влезе в картата с информацията за твоя живот.

Въпреки че осъзнавах това, отново се ядосах на себе си, че не бях погледнала по-внимателно какво имаше на микрокартата на дядо. Но всъщност той сам бе решил какво ще остане от него на този или в някой бъдещ свят: нищо. Бе помолил баща ми да унищожи тъканната му проба и така беше направил своя избор на смърт. Не бе приел покорно чуждото решение.

— В твоето село слагали ли сте такива камъни? — попитах Кай и в същия миг прехапах устни; не биваше да го казвам, все още не трябваше да питам за тази част от историята му.

Той ме погледна.

— Не и за родителите ми. Нямаше време за това.

— Кай — промълвих аз, но той се обърна и тръгна към друга редица камъни.

Ръката ми бе ужасно студена в този миг, без неговата, която да я държи и сгрива. Не трябваше да казвам нищо. С изключение на дядо хората, които бях виждала да умират, ми бяха чужди, не ги обичах. Сега се чувствах така, сякаш се бях взряла в дълъг мрачен каньон, където не е трябвало да влизам.

Докато вървах между камъните, като внимавах да не стъпвам върху тях, забелязах, че Обществото и Хънтър бяха прави за продължителността на живота тук. Повечето от хората не бяха доживели до осемдесет години. Имаше и доста деца, заровени в земята, освен момичето, което Хънтър бе погребал.

— Толкова много деца са умрели тук — казах на глас. Бях се надявала, че момичето от вчера е изключение.

— Млади хора умират и в Обществото — каза Кан. — Спомни си Матю.

Матю, повторих аз, щом чух името, и внезапно си спомних Матю, наистина си го спомних, произнасяйки името му за пръв път от години, вместо да кажа „първото момче на Маркъм, онова, което умря при рядка за Обществото трагедия от ръцете на една Аномалия“.

Матю. Четири години по-голям от Ксандър и мен; достатъчна разлика, за да бъде недосегаем за нас. Беше приятно момче, което ни поздравяваше, когато се срещнехме на улицата, но наистина бе години пред нас. Вече носеше цилиндъра с таблетките си и ходеше във

Второстепенното училище. Младежът, когото си спомнях сега, след като си спомних името му, приличаше доста на своя братовчед Кай, но по-висок, по-едър и не толкова пъргав и същевременно спокоен, с премерени движения.

Матю. Не се бях замисляла досега, но като че ли името му бе умряло заедно с него — може би хората се страхуват, че ако загубата им продължава да носи името си, ще бъде по-реална.

— Да, но не чак толкова много — казах аз. — Само той.

— Той е просто единственият, когото помниш.

— Нима е имало и други? — попитах уплашено аз.

Някакъв звук зад мен ме накара да се обърна; бяха Илай и Инди, излизаха от малката къща. Момчето вдигна ръка, за да ни махне за поздрав, и аз му помахих в отговор. Светлината вече напълно беше превзела небето; Хънтър щеше да се появи скоро.

Погледнах към камъка, който бе поставил вчера на земята, протегнах се и погалих издълбаното там име. Сара. Беше живяла съвсем малко; смъртта я беше харесала, когато е била едва на пет години. Под датите имаше един изписан ред и когато го прочетох, се изненадах, че представлява нещо като част от стихотворение — Вятърът през юни ме стисна в шепата си име остави без душа.

Хванах ръката на Кай и я стиснах с цялата си сила. Така че студеният вятър около нас да не се опита да ми го открадне с алчните си пръсти, с тези ръце, които отнемат разни неща от хората, най-вече време, най-вече пролет...

31. КАЙ

Когато Хънтър дойде при нас, носеше със себе си манерка, пълна с вода, и няколко въжета, метнати на рамо. Зачудих се какво ли смята да прави? Преди да попитам, се обади Илай.

— Твоя сестра ли беше? — посочи към най-новия камък на гробището.

Хънтър не погледна към гроба. По лицето му премина съвсем лека емоция.

— Видяхте ли я? Колко време сте ме наблюдавали?

— Дълго — каза Илай. — Искахме да поговорим с теб, но изкачахме, докато свършиш с... работата си.

— Това е било много мило от ваша страна — каза Хънтър с безизразен глас.

— Съжалявам — прошепна Илай. — Която и да е била, съжалявам.

— Беше моя дъщеря — отвърна фермерът.

Очите на Касия се разшириха от изумление. Знаех какво си мисли. Негова дъщеря? Но той е толкова млад, само на двайсет и две или двайсет и три. Определено не на двайсет и девет, което бе най-ранната възраст, на която човек в Обществото може да има петгодишно дете.

Но тук не бяхме в Обществото.

Инди първа наруши мълчанието.

— Къде отиваме? — попита тя Хънтър.

— В друг каньон. Можете ли да се катерите?

Когато съм бил малък, майка ми се опитала да ме научи да различавам цветовете. „Това е синьо“, казала тя и посочила небето. И отново „синьо“, посочвайки водата. Разказваше ми, че съм поклатил глава, защото съм видял, че синьото небе невинаги е също като синята вода.

Беше ми нужно доста време, когато отидох в Ория, да се науча да използвам една и съща дума за всички нюанси на един цвят. Спомних си за това, докато вървахме през каньона Разломът бе оранжев и червен, но никога не бях виждал такива отсенки на оранжевото и червеното там, в Обществото.

Любовта също има различни нюанси. Например начинът, по който обичах Касия, когато мислех, че тя никога няма да ме обикне. Или както когато я обичах на Хълма. Или както я обичах сега, след като бе дошла в каньона, за да ме намери. Беше различно, по-дълбоко. Преди си мислех, че я обичам и желая истински, но докато вървахме из тесните пътеки заедно, осъзнах, че това сега е нещо повече от нов нюанс. Беше цял нов цвят.

Хънтър спря пред нас и посочи към една скала.

— Тук — каза той. — Това е най-доброто място.

Започна да оглежда скалата и да проучва терена наоколо.

Заслони с ръка очите си, за да видя по-добре къде трябва да се катерим. Касия ме погледна и направи същото.

— Оттук се върнахме с Инди в каньона — каза тя.

Фермерът кимна.

— Това е най-подходящото място за изкачване.

— В другия каньон има някаква кухня в скалите — каза Инди на Хънтър.

— Знам — отвърна той. — Нарича се Галерията. Затова ми трябва вашата помощ — да ми помогнете да разбере нещата, които се намират вътре.

— Не сме влизали там — отвърна Касия. — Нямаше откъде да проникнем. Сигурно няма вход оттам.

Хънтър поклати глава.

— Само изглежда така. Но хората ни са използвали Галерията, откакто за пръв път сме дошли в Разлома. След като Обществото я откри и си я присвои, ние все пак намерихме начин да влизаме вътре.

Касия го погледна изненадано.

— Но тогава ти знаеш какво...

Той я прекъсна.

— Знам какво има вътре. Но не и защо е там.

Погледна към Касия, очите му я измерваха и оценяваха.

— Мисля, че ти ще ми дадеш отговора.

— Аз ли? — стресна се тя.

— Ти си била част от Обществото по-дълго от останалите. Вижда се.

Касия се изчерви и инстинктивно кръстоса ръце на гърдите си, сякаш за да се прикрие, но не можеше да заличи напълно тежката сянка на Обществото, която Хънтър бе видял в нея.

Той погледна към Илай.

— Смяташ ли, че ще се справиш?

Момчето вдигна глава към канарата над нас.

— Да — отвърна след миг.

— Добре — каза фермерът. — Скалата не е особено трудна, не се изисква никаква специална техника. Дори хората от Обществото биха се справили.

— Защо не са го направили и не са дошли тук? — попита Инди.

— О, опитваха — каза Хънтър. — Но това бе един от най-охраняваните ни региони. Сваляхме с оръжие всеки, който се опита да слезе. А в каньона не може да се влезе с въздушен кораб — прекалено тясно е. Трябваше да идват пеша, а на този терен ние имахме предимство.

Направи възел и закачи въжето на една от металните халки по стената.

— Доста дълго се справяхме така с тях.

Но сега фермерите бяха изчезнали някъде в равнината. Или лежаха мъртви на билото на Разлома. Беше само въпрос на време Обществото да го разбере и да реши да слезе отново тук.

Никой не осъзнаваше това по-добре от Хънтър. Трябваше да побърза.

— Преди се катерехме навсякъде — каза той. — Разломът беше само наш.

Сведе поглед към въжето в ръцете си. Отново си спомняше, че всичко вече е свършило, че всички си бяха отишли. Човек не смята, че е възможно да се забрави такова нещо, но понякога го правиш — за миг или два. Все не можех да реша дали това бе хубаво или лошо. Забравянето ти позволява да живееш без болка, поне известно време, но след това спомените се стоварват върху теб още по-силно.

Всичко боли. Понякога, в моменти на слабост, ми се искаше червените таблетки да ми бяха подействали. Толкова много смърт

трябваше да забравя.

— Видяхме тела на върха на Разлома — обади се Инди Погледна нагоре към канарата, оценявайки маршрута. — Имаха сини следи по ръцете си като теб. И те ли са били фермери? Защо са се изкачили горе, ако е било по-добре да изчакат Обществото да слезе тук долу?

Против волята си все пак ѝ се възхищавах. Тя имаше смелостта да задава на Хънтър тези въпроси, чиито отговори аз също бих искал да науча, но не се осмелявах да попитам.

— Онова място горе е единственото достатъчно широко и равно, за да може Обществото да приземи въздушните си кораби — каза Хънтър. — Напоследък по някаква причина бяха станали по-агресивни и правеха по-сериозни опити да влязат в Разлома, а ние не можехме да охраняваме всички каньони. Само този, в който се намира градът ни.

Направи още един възел и стегна въжето.

— За пръв път в историята на нашата комуна имаме разцепление, което не можахме да преодолеем. Някои от нас искаха да се качим и да се борим, така че Обществото да си тръгне. Другите предпочитаха да избягат.

— Ти на коя страна беше? — попита Инди.

Той не отговори.

— Тези, които са прекосили равнината — продължи да го притиска за още информация Инди, — успяха ли да се присъединят към Бунта?

— Мисля, че засега си казахме достатъчно — отвърна Хънтър. Изражението на лицето му беше каменно въпреки умоляващия поглед на Инди, която искаше да разбере още. Тя затвори уста, но той само ѝ подаде въжето. — Ти имаш най-много опит в катеренето.

Не беше въпрос. Някак си можеше да преценява такива неща.

Тя кимна и почти се усмихна, като вдигна очи към скалите над нас.

— Преди обичах да се измъквам и да се катеря. Близо до нашата къща имаше подходящо място.

— Обществото ти е позволявало да се катериш? — попита я Хънтър.

Момичето го погледна замислено.

— Не ми беше позволено. Но намирах начин да го правя, без да разберат.

— Двамата с теб ще теглим по един човек след себе си — каза ѝ фермерът. — Така ще стане по-бързо. Ще можеш ли да се справиш?

Инди се разсмя.

— Внимавай — предупреди я Хънтър. — Скалите тук са различни.

— Знам — отвърна тя.

— Ти ще можеш ли да се изкачиш сам? — обърна се той към мен.

Кимнах. Не му казах, че и без това предпочитах да бъде така. Ако паднех, поне нямаше да повлека някого със себе си.

— Вие минете първи, аз ще гледам.

Инди се обърна към Касия и Илай.

— Кой от вас иска да дойде с мен?

— Илай, ти избери пръв — отвърна Касия.

— Аз искам с Кай — каза момчето веднага.

— Не — обясни му отново Хънтър. — Кай няма толкова опит в катеренето, колкото имаме ние.

Илай отвори уста, за да се възпротиви, но аз поклатих глава. Той ме погледна, после направи крачка и застана до Инди. Стори ми се, че видях лека усмивка на задоволство да пробягва по лицето ѝ, преди да се обърне отново към скалата.

Наблюдавах Касия, докато се закачаше с металните скоби към въжето на Хънтър. После проверих дали Илай се е закачил правилно и всичко е наред с въжето им. Когато вдигнах глава, Хънтър бе готов да потегли. Касия беше стиснала здраво зъби и се бе концентрирала върху това, което ѝ предстоеше да прави.

Не се притеснявах за изкачването. Хънтър явно беше добър катерач, а и имаше нужда от Касия, за да му помогне за Галерията. Повярвах му, когато каза, че иска да разбере защо Обществото е направило там това нещо, каквото и да бе то. Все още мислеше, че ако разбере „защо“, щеше да има някакво значение. Не знаеше, че да си наясно с причината никога не е достатъчно, за да се примириш с постъпките на хората.

След като всички стигнахме горе, се впуснахме да тичаме. Държах Илай с едната си ръка и Касия с другата и се движехме с равномерно темпо, дишахме на пресекулки, краката ни летяха по камъните. Бяхме на открито, изложени на вражеските очи под ясното

небе няколко дълги секунди. Другият каньон не беше достатъчно далече — имах чувството, че мога да тичам тук цяла вечност.

Вижте, искаше ми се да извикам. Все още съм жив. Все още съм тук. Въпреки че търпите ви данни и Служителите ви винаги са искали друго.

Бързо бягащи крака.

Дробове, пълни с въздух.

Държа за ръце хората, които обичам.

Аз обичах.

Най-дръзкото и безразсъдно нещо, което някога бях правил. Да си позволя да обичам.

Когато стигнахме до ръба на другия каньон, се пуснахме. Имахме нужда от ръцете си, за да се хванем за въжетата.

Вторият каньон беше по-скоро тясна цепнатина в земята, много по-малък от онзи, в който се намираше комуната на фермерите. След като всички стигнахме до дъното, Касия посочи към едно място, където стените бяха с много гладка повърхност. Скалите приличаха на пясъчник, но в тях имаше нещо странно.

— Така забелязахме, че тук трябва да има някакъв вход — каза тя. Стисна устни. — Тялото на момчето беше под тези храсти.

Свободата, която усещах по-рано, си отиде. На нейно място се появи ново, тежко чувство — осъзнаването, че Обществото контролира този каньон, бе като тежките сиви облаци, които тегнат над земята след буря.

И другите го забелязаха. Лицето на Хънтър бе мрачно и знаех, че за него е още по-тежко, защото усещаше присъствието на Обществото на място, което преди е било негово.

Поведе ни към малка кухня, образувала се там, където стените на каньона се стесняваха най-много една към друга. Петимата едва успяхме да се пхнем вътре. В дъното на пещерата имаше купчина камъни, струпани един върху друг.

— Направихме вход оттук — каза Хънтър.

— И Обществото не го е открило? — попита със съмнение Инди.

— Те дори не знаят как да гледат и какво да търсят — отвърна той. Повдигна един от камъните. — Зад тези камъни има тесен процеп. След като влезем вътре, можем да минем по тунела и ще се озовем в един от ъглите на Галерията.

— Как ще го направим? — попита Илай.

— Ще пълзим плътно по земята, без да вдигаме глави — обясни Хънтър. — Трябва да сдържате дъха си на някои места.

Махна още един от големите камъни.

— Аз ще мина пръв — каза той през рамо. — После Касия. Ще си говорим само в определени моменти, на завоите. Вървете бавно. Има място, на което трябва да се обърнете по гръб и да се изтласкате нагоре с помощта на краката си. Ако се заклещите, извикайте. Ще бъдем достатъчно близо един до друг, за да се чуваме. Ще ви давам указания. Най-тясно и трудно е точно преди края.

Поколебах се за миг, чудейки се дали това не е капан. Може би Обществото ни устройваше някаква клопка? Или пък Инди? Все още не й вярвах. Гледах я как помага на Хънтър да местят камъните, дългата ѝ коса се мятеше край нея, докато усърдно работеше. Какво всъщност искаше това момиче? Какво криеше? Погледнах към Касия. Намираше се наново място, където всичко беше различно. Беше видяла хора да умират по ужасен начин, беше гладувала и бе дошла в пустинята, за да ме намери. Все неща, в които едно момиче от Обществото нямаше никакъв опит. Зърнах блясък в очите ѝ, когато се обърна да ме погледне, и се усмихнах. Да сдържаме дъха си, сякаш казваше тя. Да се движим плътно по земята, без да вдигаме глави? Ние правим това от толкова време.

32.

КАСИЯ

Цепнатината беше толкова тясна, че Хънтър едва се побираше вътре. Вмъкна се и изчезна, без да се обърне назад за последно и да провери какво правим ние, останалите. Аз бях следващата. Погледнах към Илай, който се взираше в мрачния тунел с широко отворени очи.

— Може би трябва да ни изчакаш тук — казах аз.

Илай кимна.

— Нямам нищо против пещерите — отговори той. — Но това е тунел!

Не изтъкнах, че е най-дребният от всички нас и има най-малка вероятност да се заклеци, защото знаех за какво говори. Бе напълно погрешно, неестествено да проправяме пътя си като червеи в земята.

— Всичко е наред — казах аз. — Не е нужно да идваш. — Прегърнах го през раменете и го стиснах успокоително. — Не мисля, че ще ни отнеме много време.

Момчето кимна. Вече изглеждаше по-добре, по-малко напрегнато.

— Ще се върнем — казах му отново. — Аз ще се върна.

Илай ми напомняше за Брам и щом го погледнех, се сетях как го бях напуснала.

Пълзенето в тунела започна добре, поне докато не почнах да мисля прекалено много и да изчислявам колко ли тона пръст и скала има над мен. Нямах никаква представа колко може да тежи един кубичен метър пясъчник, но общото количество сигурно щеше да е внушително. Въздухът в това тясно пространство сигурно също бе ограничен. Затова ли Хънтър ни каза да сдържаме дъха си? Знаеше ли, че вътре няма да има достатъчно въздух? Че мога да издишам и да не намеря какво да вдишам отново?

Не можех да помръдна.

Камъкът, толкова близо до мен. Проходът, толкова тъмен. Почти нито не ме делеше от земята, притисках се плътно, лежах по гръб с

чернотата отпред и отзад и непоколебимостта на скалата над и под мен и от всички страни. Масата на Разлома ме затискаше отвсякъде; преди се страхувах от необятността му, сега бях уплашена от близостта му. Лицето ми бе обърнато към небето, което не можех да видя, към синевата над камъните.

Опитах се да се успокоя, казах си, че всичко е наред. Живи същества бяха летели в пространства, по-тесни от това тук. Аз бях просто пеперуда, „траурна мантия“, все още затворена в своя пашкул със слепи очи и залепени криле. И внезапно се запитах дали понякога пашкулите не успяват да се отворят дали пеперудата вътре просто не е достатъчно силна, за да излезе навън.

Силно ридание премина през гърдите ми и излезе от гърлото ми.

— Помощ — проплаках.

За моя изненада отговори не Хънтър, който беше отпред. Първо чух гласа на Кай зад себе си.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Опитай само още малко.

И дори в паниката си усетих музиката в дълбокия му глас, звучеше като песен. Затворих очи, представих си, че моят дъх е негов, че Кай до мен.

— Поспри за миг, ако искаш — каза той.

Представих си, че съм по-малка, пъхам се в пашкула, придърпвам го силно към себе си като истинска мантия или одеяло. И после не започнах да си мисля как се освобождавам от него. Просто си стоях вътре и се опитвах да открия на какво съм способна.

Първо не открих нищо.

Но после я почувствах. Дори скрита така дълбоко в мрака, можех да кажа, че е там. Една малка част от мен винаги, винаги беше свободна.

— Ще успея — казах високо аз.

— Ще успееш — каза Кай зад мен и тогава усетих свободно пространство над себе си, открих, че има въздух, място, в което дори можех да се изправа.

Къде се намирахме?

Форми и фигури се открояваха в мрака, осветявани от малки сини светлинни, които блещукаха по целия под на пещерата като малки дъждовни капки. Но, разбира се, бяха прекалено симетрични, за да са естествено явление. Други лъчи осветяваха високи гладки

шкафове и машини, които бръмчаха и поддържаха равномерна температура между каменните стени. Това, което виждахме пред нас, бе Обществото: мащаб, организация, точно изчисление.

Някой застана до мен и ахнах, преди да си спомня. Хънтър.

— Толкова е огромна — казах аз и той кимна.

— Преди се събирахме тук. Не бяхме първите. Галерията е древно място.

Потръпнах, когато се огледах наоколо. В стените на това обширно пространство бяха запечатани раковини на мъртви животни и кости на зверове, всичките пленени в камъните, кои то някога са били просто кал. Това място бе съществувало много преди появата на Обществото. Може би дори още преди да е имало хора на този свят.

Кай се вмъкна в пещерата, изправи се, изтръска пръстта от косата си и аз отидох до него. Докоснах ръцете му, които бяха студени и груби, но не приличаха на камък.

— Благодаря ти, че ми помогна — прошепнах в ухото му с парещ дъх. После се отдръпнах, за да види къде се намираме.

— Това е Обществото — каза той със спокоен като самата Галерия глас. Тръгна напред и с Хънтър го последвахме. Постави ръка на вратата от срещуположната стена на помещението. — Стомана.

— Нищо от това не би трябвало да е тук — каза фермерът мрачно.

Наистина изглеждаше погрешно: стерилната атмосфера, Обществото над земната, естествената среда. Обществото не би трябвало да се намесва и в отношенията ми с Кай, помислих си аз, като си спомних как моята Служителка ми каза, че те вече знаят всичко. Обществото се намъкваше навсякъде, пълзеше в цепнатините като змия, капеше капка по капка в скалата, докато дори камъкът нямаше друг избор, освен да промени формата си.

— Искам да разбера за какво ни убиват — каза Хънтър и посочи към шкафовете. Бяха пълни със стъклени тънки тръбички, редици след редици, блестящи на синята светлина. Красива като морето, представих си аз.

Инди влезе в пещерата. Огледа се с изумление.

— Е, какво е това? — попита тя.

— Нека да погледна по-отблизо — казах аз и тръгнах между две редици.

Кай вървеше с мен. Прокарах ръка по шкафовете и витрините им, направени от гладка прозрачна пластмаса. За моя изненада вратиците не бяха заключени и аз отворих една, за да огледам. Тя се откряна с тихо съскане. Взрях се в тръбичките, внезапно замаяна от това гигантско количество еднаквост, която винаги щях да свързвам с Обществото, и от осъзнаването на факта, че вече имам избор да бъда различна.

Не исках да пипам тайнствените стъкленици, в случай че са включени към някаква алармена система, затова се протегнах максимално напред, за да мога да видя информацията, изписана върху една от тях, намираща се в шкаф на средната редица. Хановър, Маркър, КЕ. Първото беше име, очевидно, а втората част бе абревиатурата на провинция Кея. Под инициалите на провинцията имаше две дати и баркод.

Това бяха тъканни проби на хора, заровени в земята заедно с костите на същества, мъртви от хиляди години, с морските наноси, вкаменени от векове; редици и редици шкафове със стъкленици, подобни на онази на дядо ми, съдържащи проби за съхранение.

Зад изтощението и умората почувствах как свикналият ми да сортира всяка информация ум се захвана за работа. Препускаше из дебрите на новите данни и обработваше материала, опитваше се да открие някаква логика в това, което вижда. Пещерата бе място за съхранение — случайно и преднамерено, пазейки в единия случай фосилите, вкаменени в стените, а в другия — пробите, запечатани в стъклените тръбички.

Защо тук обаче, питах се аз. Защо толкова далече, на границата на Обществото? Със сигурност има и по-добри места, купища безопасни хранилища в по-централните територии. Това бе обратно на гробище. Обратното на сбогуването. И аз го разбирах. Макар да не ми се искаше да е така в някакъв смисъл ми се струваше по-логично от начина, по който фермерите заравяха мъртвите си винаги в земята и им позволяваха да си отидат.

— Това са тъканни проби — казах на Кай. — Но защо Обществото ще ги съхранява тук?

Потръпнах и той ме прегърна.

— Аз знам — прошепна след миг.

Но не бях убедена, че наистина знае отговора.

Разлома не го беше грижа за нас.

Живеем, умираме, превръщаме се в скала или потъваме в земята, използваме от морето или се разпадаме на пепел... На Разлома му бе все едно. Ние идвахме и си отивахме. Обществото бе дошло и щеше да си замине някой ден. Каньоните щяха да ни надживеят.

— Вие знаете какво представляват, нали? — попита Хънтър.

Погледнах го. Какво ли мислеше за всичко това човек, живял винаги извън Обществото?

— Да, знаем — отвърнах аз. — Но не знам защо са тук. Чакай, остави ме да помисля.

— Колко има тук? — попита Кай.

Направих бърза сметка въз основа на редиците пред нас.

— Хиляди — казах аз. — Стотици, стотици хиляди.

Тръбичките бяха малки, шкафовете бяха натрупани един върху друг, един до друг, редица след редица, във всички възможни ниши на обширната галерия.

— Но пак не са достатъчно за всички проби, вземани през годините на съществуването на Обществото. Сигурно някъде другаде има още подобни хранилища.

— Възможно ли е да са искали да ги разкарат от Обществото? — попита Кай.

Тръснах глава, объркана от въпроса му. Защо ще искат да правят това?

— Подредени са по провинции — казах аз, след като забелязах, че всички стъкленици в кутията пред мен бяха с инициалите КЕ.

— Намери Ория — каза Кай.

— Трябва да е на следващата редица — отбелязах аз и се впуснах напред.

Инди и Хънтър останаха по местата си и само ни следяха с поглед. Завих зад поредната редица и открих тръбите, белязани с буквите ОР за Ория. Познатото съкращение на толкова странно място ме накара да изпитам чувство на близост, но същевременно отново осъзнах колко далече се намирам от света, в който бях израснала, от всички, които обичам. Освен от Кай.

Чух шум от тайния проход на Галерията. Всички се обърнахме. Илай се появи също като Кай, хилейки се и изтупвайки пръстта от косата си. Изтичах до него и го сграбчих силно, сърцето ми

препускаше лудо в гърдите, като си представих през какво бе минал самичък.

— Илай — казах аз. — Мислех, че ще ни чакаш там.

— Добре съм — каза той. Погледна през рамото ми, търсейки Кай.

— Справи се — провикна се към него той и момчето инстинктивно изпъна рамене.

Поклатих глава. Илай, Илай... Обещава едно, а после избира свой собствен път, защото е променил решението си. Брам щеше да направи същото.

Илай се огледа наоколо с отворени от изненада очи като малко дете.

— Значи тук съхраняват... тръбички — каза той.

— Мислим, че са подредени по провинции — започнах да му обяснявам аз и тогава видях, че Кай ми прави знак.

— Касия, намерих нещо.

Запътих се към него, а Инди и Илай тръгнаха между редиците, за да открият своите провинции.

— Ако първата дата е денят на раждането — каза Кай, — значи втората е... — млъкна, в очакване да стигна сама до същото заключение.

— Денят на смъртта. Денят, в който е взета пробата — казах аз. И тогава осъзнах какво имаше предвид. — Датите са прекалено близки. Не са минали осемдесет години.

— Не пазят само тъканните проби на старите хора — продължи мисълта ми Кай. — Тези хора не може всички да са мъртви.

— Не ни вземат проби само когато умираме — казах замислено аз, докато умът ми препускаше из новата информация. Имаха толкова много възможности — нашите прибори за хранене, дрехите ни. Или може би сме им давали доброволно проби, кимали сме в знак на съгласие и после сме гълтали червената таблетка. — Пробата в края на живота не означава нищо. Обществото вече има проби от всички, които искат да съхранят. Може би по-рано взетите са по-добри от тези на старците. А и по този начин, ако не знаем, че има и други проби, т.е. други шансове за безсмъртие, ще ни държат в подчинение до края на живота ни.

Сърцето ми подскочи и по някаква извратена причина изпитах благодарност към Обществото.

Тук можеше да има проба от дядо. Можеше да не е фатално, че татко унищожи онази, взета от Служителите на Последното му тържество.

— Касия — каза внимателно Кай. — Ксандър е тук.

— Какво?

Къде? Нима ни беше открил? Как бе успял?

— Тук — отвърна спокойно Кай и посочи една от осветените в синьо тънки тръбички.

Разбира се. Не отвърнах на погледа на Кай и се наведох към стъкленницата. Кароу, Ксандър. ОР. Датата на раждане беше вярна. Пробата беше негова, но той още не бе мъртъв.

Поне доколкото знаех.

А после и двамата с Кай останахме неподвижни до пластмасовия прозрачен шкаф, очите ни пробягваха по номерата, пръстите ни се преплитаха. Кой беше тук? Кой бе спасен?

— И теб те има — посочи Кай.

Ето я, датата на раждането ми. Името ми: Рейес, Касия. Поех си шумно дъх. Моето име. Да го видя тук бе почти същото, както когато чух да го произнасят на Тържеството на Подбора. Напомни ми, че принадлежа към нещо, че моето бъдеще бе подсигурано от Обществото с голяма грижа.

— Мен ме няма — каза Кай, без да откъсва поглед от мен.

— Може би си в друга провинция. Може би...

— Не, няма ме изобщо тук — повтори той.

И в този момент сред мъждивата светлина в пещерата, с неговата способност да се слива със сенките, наистина ми се стори, че го няма тук. Само допирът на дланта му, стискаща здраво моята, ми казваше обратното.

Хънтър се приближи и застана до нас. Опитах се да му обясня.

— Това са тъканни проби — започнах аз. — Частички от кожа, коса или нокти. Обществото ги взема от гражданите си, за да може някой ден да ни върне отново към живот.

Трепнах, когато споменах това „ни“ — доколкото знаех, от всички нас само аз имах съхранена проба в пещерата. И дори това може би беше така само защото не бяха имали време да сменят статуса

ми. Погледнах отново към стените, към костите, зъбите и раковините, показващи се на места от тях. Ако това, което бяхме всички ние, което ни правеше тези, които сме, не бе в костите ни, сигурно бе в тъканта ни. Все би трябвало да е някъде, нали?

Хънтър погледна първо мен, после стъклените тръбички. Гледа ги толкова дълго, че в един момент отворих уста, за да му обясня отново, но тогава той бръкна в шкафа и извади една, преди да успея да го спра.

Нямаше никаква аларма.

Отсъствието ѝ ме притесни. Дали някъде в Обществото, в кабинета на някой Служител сега светваше сигнална лампичка, за да му покаже, че има пробив в хранилището? Хънтър повдигна тръбичката и я освети с фенера си. Пробите вътре бяха толкова дребни, че дори не можеха да се видят през разтвора, който се поклащаше отвътре.

Тряс. Стъкленицата се строши на парчета в земята, а по ръката на фермера потече червена кръв.

— Те ни убиват, за да запазят себе си — каза той.

Всички погледи бяха насочени към него. За един див импулсивен миг се изкуших да се присъединя към трошенето. Щях да отворя всички вратички на тези шкафове, да грабна нещо — пръчка, може би. Щях да се затичам между редиците със стъклени тръбички, сияещи в синьо и сребристо, окъпани от светлина. Щях да прокарам пръчката по тях, за да видя дали ще изкарам някаква мелодия — както дрънчат висящите от дърветата стъклени камбанки. Чудех се дали мелодията на тези чужди животи ще бъде гневна и неправилна или пък силна, чиста и нежна, истинска музика. Но не постъпих така. Направих нещо съвсем различно, докато всички зяпаха Хънтър.

Той отвори ръката си и погледна към кръвта и гъстата течност по дланта си. Не го исках, но просто не можах да се въздържа и забелязах името на етикета: Търстън, Морган Погледнах отново към фермера. Счупването на такава тръбичка изискваше много сила, но за него явно не беше проблем. Направи го без всякакво усилие.

— Защо? — попита той. — Как? Нима са открили начин да връщат мъртвите към живот?

Всички се втренчиха в мен, очаквайки да му обясня. Обзеха ме гняв и разочарование. Защо смятаха, че знам всички отговори. Защото

бях „най-истинският“ член на Обществото тук? Но имаше неща, които не разбирах, неща, отчасти свързани с Обществото и отчасти с мен.

Кай постави ръка на рамото ми.

— Касия — каза тихо той.

— Не съм Ксандър! — изкрещях аз, прекалено високо и думите ми отекнаха в кънтящата пещера. Кай примигна от изненада. — Не разбирам нищо от медицина. Или от таблетки. Или от съхранение на проби. Или пък какво може или не може да направи Обществото. Не знам докъде са се развили технологиите им.

За миг всички останаха мълчаливи. После се обади Инди.

— Тайната на Ксандър — каза тя, обръщайки се към Кай. — Това има ли нещо общо с теб?

Кай отвори уста, за да каже нещо, но преди да проговори, всички я видяхме — малка червена светлина, блещукаща в най-горната част на шкафа, който Хънтър беше отворил.

Отново ме прониза страх, но този път не знаех от какво се плаша повече — от Обществото или от Галерията, която ни бе уловила в своя плен.

33. КАЙ

Хънтър се пресегна за втора стъкленица и строши и нея в ръката си.

— Да се махаме оттук — казах на Касия и на останалите. — Тръгвайте!

Инди не се поколеба, обърна се, затича се към входа на пещерата и се плъзна между камъните.

— Не можем да го оставим тук — каза Касия, взирайки се в Хънтър, който в момента не виждаше и не чуваше нищо друго, освен звука на тръбичките, които трошеше в ръцете си.

— Ще се опитам да го накарам да дойде с нас — обещах й аз. — Но вие трябва да тръгвате. Сега!

— Имаме нужда от него, за да изкачим отново стената — каза тя.

— Инди ще ти помогне. Тръгвай. Няма да се бавя много.

— Ще ви чакаме горе, преди да пресечем — обеща Касия. — На Обществото ще му е нужно доста време, докато дойде тук.

Освен ако вече не са в района, помислих си аз. Тогава може да е въпрос на минути.

След като те тръгнах, се обърнах към Хънтър.

— Трябва да спреш. Върни се с нас.

Той поклати глава и счупи още една стъкленица.

— Можеш да опиташ да настигнеш фермерите, които са тръгнали да прекосят равнината — казах аз.

— Сигурно вече са мъртви — отвърна той.

— Да не би да са се опитали да се присъединят към Бунта? — попитах аз.

Хънтър не отговори.

Не се опитах да го спра. Една тръба, хиляда — каква щеше да бъде разликата? Обществото бе разбрало за пробива така или иначе. Част от мен искаше да се присъедини към Хънтър. Когато си загубил всичко, защо да не вземеш каквото можеш, преди да дойдат за теб?

Спомних си това чувство. Друга, по-мрачна част от мен мислеше още нещо. Ако той не дойде с нас, няма да каже на Касия за Бунта и как да намери бунтовниците. А аз съм сигурен, че той знае.

Отидох до входа на тайния тунел и намерих един камък. Върнах се при Хънтър и му го подадох.

— Опитай с това, ще стане по-бързо.

Той не каза нищо, но взе камъка от ръката ми, вдигна го над главата си и го стовари с пълна сила върху цяла редица стъкленици. Чух как се чупят и стъклата се посипват по пода, докато се пъхах в тунела, за да изляза отново в каньона при другите.

Когато се озовах навън, повдигнах глава и се ослушах за шум от въздушни кораби. Нищо. Все още.

Те ме чакаха.

— Трябваше да тръгнете нагоре — казах аз, но нямаше време да им се карам.

Закачихме се за въжетата и започнахме да се катерим. Стигнахме и се впуснахме напред, за да пресечем откритото пространство до другия каньон. За миг преди да се затичаме, се поколебах дали трябва да бъда най-отпред или отзад — кой щеше да е най-добрият вариант, за да защита Касия — и после открих, че тичаме един до друг.

— Ще ни намерят ли, ще ни видят ли от въздуха? — попита задъхано Илай, щом стигнахме долу.

— Не се тревожи, ще тичаме покрай потока, по камъните на плитките места, ще се справим — казах му аз.

— Но понякога там има само пясък, той се плъзга и ще потънем — паникьоса са хлапакът.

— Всичко е наред — успокоих го отново. — Тук винаги вали, те не могат да летят в такова време.

Всички вдигнахме глави нагоре. Небето над нас бе в деликатния оттенък на синьото, какъвто има в ранната зима. В далечината се виждаха надвиснали сиви облаци, но все още бяха на километри оттук.

Касия не бе забравила думите на Инди в пещерата. Тя дойде до мен и постави ръка на рамото ми.

— Какво имаше предвид Инди? — попита, шепнейки. — За тайната на Ксандър?

— Не знам за какво говореше — излъгах аз.

Не погледнах към Инди. Ботушите и шляпаха по камъните зад нас, но тя не се обади и не ме опроверга и аз знаех защо. Инди искаше да открие Бунта и по някаква причина мислеше, че аз знам как да стигнем до тези хора. Бе решила да обвърже съдбата си с моята, въпреки че не ме харесваше — не повече, отколкото аз харесвах нея.

Хванах ръката на Касия и се ослушах отново за звука от моторите на въздушните кораби, но те все още не бяха дошли.

Нито дъждът, който очаквахме да ни скрие.

Когато с Ксандър взехме червените таблетки в онзи ден преди много години, ние преброихме до три и ги глътнахме едновременно. Наблюдавах лицето му. Нямах търпение да видя как ще забрави. Не ми беше нужно много време да осъзная, че не му действат и че той е също като мен. Дотогава мислех, че само с мен е така, че съм единствен. „Предполагаше се да забравиш“, казах му аз. „Да, но не забравих“, отвърна той. Касия ми беше разказала какво се бе случило в Квартала в деня, в който ме отведоха — как накарали всички жители да глътнат червените хапчета, за да забравят скандала, който леля ми и тя бяха вдигнали. Тя не бе глътнала своята таблетка и помнеше всичко. Ксандър я беше глътнал, но не бе забравил и така тя бе научила, че е имунизиран към действието ѝ. Но не знаеше другата му тайна. Ще я запазя засега, защото така е честно, казах си аз. Защото е негово право да ѝ я каже. Не мое.

Опитах се да не мисля за другите причини, поради които не казвах на Касия тайната на Ксандър.

Ако я знаеше, тя може би щеше да промени мнението си за него. И за мен.

34.

КАСИЯ

Инди носеше раницата си още по-внимателно от преди и се зачудих дали гнездото на оси не се е счупило по време на пълзенето ѝ през тунела. Беше взела раницата си със себе си и макар самата тя да бе доста слаба, не можех да си представя как успя да я прекара през онази теснина. Не разбих как крехката пита на гнездото още не се е счупила.

Нещо в историята на Инди за майка ѝ и лодката ми се струваше странно и постоянно се завръщаше при мен като ехо, отекващо в стените на каньона, оставяйки част от вече изречените думи да заглъхват назад. Питам се доколко познавам всъщност Инди. Но после тя намести раницата отново на гърба си и в ума ми внезапно се появи образът на крехкото като хартия гнездо вътре, както и споменът за рисунката, отпечатана на хартия, която се разпадна на късчета, и за крехките листенца на новорозата... Познавах Инди от трудовия лагер и досега тя не ме бе предавала.

Кай се обърна и ни извика да побързаме. Инди погледна към него и видях как на лицето ѝ се появява изражение на глад, на смътен копнеж...

Можеш да помиришеш дъжда, преди да го видиш или усетиш. Ако любимата миризма на Кай от Външните провинции бе на салвия, мисля, че моята беше на този дъжд, който ухаеше едновременно на нещо древно и ново, на скали и небе, на река и пустиня. Вятърът най-накрая довя над нас облаците, които бяхме видели по-рано, и небето започна да сменя цвета си — пурпурно, сиво, синьо, докато слънцето залязваше, а ние успяхме да стигнем до селището на фермерите.

— Не можем да останем тук много дълго, нали? — попита Илай, докато се катерехме към пещерата със запасите. Искрящобяла светкавица разсече небето и докосна земята и след миг из каньона проехтя гръмотевица.

— Не — отвърна Кай.

Кимнах в знак на съгласие. Вече имаше много по-голям риск Обществото да слезе в каньоните, опасността бе по-голяма, отколкото това, което ни заплашваше в равнината. Трябваше да продължим нанякъде.

— Но първо е добре да се отбием в пещерата — казах аз. — Нуждаем се от още храна, а и с Инди трябва да вземем някакви книги или документи.

А може да открием и нещо, което да ни доведе до Бунта.

— Бурята ще ни спечели малко време — добави Кай.

— Колко? — попитах го аз.

— Няколко часа. Но Обществото не е единствената опасност за нас. В буря като тази може да причини наводнение в каньона и ако водата в реката се надигне много, няма да можем да я пресечем. Ще бъдем в капан. Затова ще останем в пещерата само докато спрат гръмотевиците.

Толкова дълго пътуване и сега всичко бе въпрос на няколко часа, от които зависеше дали ще намерим Бунта или не. Но аз не дойдох тук, за да намеря бунтовниците, припомних си в този миг. Дойдох да открия Кай и го направих. Каквото и да се случи оттук нататък, поне ще сме заедно.

С Кай се забързахме към пещерата, която служеше за библиотека, и към купчините с книги. Инди ни последва.

— Има толкова много — прошепнах замаяно, като отворих капака на една от кутиите и видях натрупаните вътре книги и листове.

Това бе напълно различен вид подбор и сортиране на информация — толкова много страници, толкова много истории. Така се получава, когато Обществото не редактира и не цензурира миналото, когато не съкращава това, което смята за излишно.

Някои от страниците бяха печатни; имаше и много писани на ръка от различни хора. Всеки почерк бе отличителен, уникален, също като хората, които бяха писали. Всички са могли да пишат на ръка. Внезапно изпадناх в паника.

— Как да разбера кое е важно, кое има стойност? — попитах Кай.

— Помисли си за някои думи — каза той — и ги потърси. Какво искаш да разбереш?

Заедно съставихме списък. Бунт. Общество. Враг. Лоцман. Искахме да научим повече за „вода“ и „река“, за „бягство“, „храна“ и „оцеляване“.

— Ти направи същото — обърна се Кай към Инди. — Търси всякакви листове и книги, в които се срещат тези думи, и ги слагай тук — посочи към средата на масата.

— Ще го направя — каза Инди. Изглежда го продължително, но той не извърна поглед; тя го направи първа. После отвори една книга и започна да я преглежда.

Намерих нещо, което изглеждаше обещаващо — печатана брошура.

— Вече имаме от тези — каза Илай. — Вик откри цяла купчина от тях.

Оставих брошурата. После вдигнах една книга и веднага вниманието ми бе привлечено от някакво стихотворение.

*„Те падаха като снежинки, падаха като звезди,
като листенцата на розата, отчаяно копнееща да
разцъфти.
А после вятърът през юни ме стисна в шепата си
и ме остави без душа.“^[1]*

Това бе стихотворението, от което Хънтър беше взел надписа за гроба на Сара.

Страницата беше откъсната и аз я пяхнах обратно между другите — всъщност цялата книга беше разкъсана, сякаш са се канели да я хвърлят в огньовете на Реставрационната служба и после някой я беше намерил и бе събрал всичките ѝ страници отново. Като частите на едно тяло. Книгата не бе съвсем цяла — предната корица изглеждаше импровизирана, след като оригиналната е била загубена. Сега представляваше просто обикновена празна страница, пришита над другите, и никъде не се виждаше името на автора.

Прелистих страниците и попаднах на друго стихотворение.

„Не те достигах, тъй далече беше ти, но ден след ден аз приближавам.

Самотен хълм да пресека и три реки, една пустиня и море остават.

Дали е дълъг път, кажи, това, което ни дели?“

Хълм. И после пустиня и път — звучеше точно като историята мис Кай. Знаех, че трябва да търся други неща, но продължих да чета, за да видя какъв ще бъде краят на тази история.

*„Оказва се — пустините са две,
но пясъкът не ме опари —
годината студена бе.
Една пустиня, втора преминавам.
Нищожна е цената на Сахара —
готова съм да я платя,
за да докосна твоята ръка.“^[2]*

Щях да платя всяка цена, за да бъда с Кай. Мисля, че разбиха смисъла на това стихотворение, макар да нямах представа какво е Сахара. Звучеше малко като Сара, името на дъщерята на Хънтър, но животът на едно дете е вече прекалено висока цена, за да стиснеш нечия ръка.

Смърт. Смъртта на дядо в Ория: корички и трохички от пая в чинията му; стихотворение в пудриерата; чисти бели чаршафи; красиви последни думи. Смъртта на билото на Разлома: черни изгорели хора; широко отворени очи. Смъртта долу в каньона: сини линии; капки дъжд по лицето на малко момиче.

А в пещерата — редици със светещи стъкленици.

Вече никога няма да бъдем ние, не и отново. Дори и да извадят телата ни от реката или от земята, да ни съживят по някакъв начин и пак да ни накарат да работим и да ходим, никога няма да бъде като първия път. Нещо ще липсва. Обществото не може да го направи, да го

възстанови за нас. Ние не можем да го направим отново за себе си. Има нещо специално, незаменимо в първия изживян живот.

Кай остави една книга и взе друга. С него ли разбрах какво е любов за пръв път? Или с момчето, което ми даде моята първа истинска целувка? Всяко листче, което Ксандър ми бе изпратил, скрито под таблетките, беше наситено със спомени, толкова ясни и силни, че можех да ги докосна, да ги вкуся, да ги помириша. Почти чувах гласа му, който ме викаше да се върна.

Винаги бях смятала, че Ксандър е късметлия, защото се бе родил в Квартала, но вече не бях толкова сигурна. Кай бе изгубил толкова много, но това, което имаше, не беше никак малко. Можеше да създава, можеше да пише свои собствени думи. Всичко, което Ксандър някога бе написал в живота си — напечатано на клавиатурата или на комуникационния портал, не му принадлежеше и други хора винаги имаха достъп до неговите мисли.

Вдигнах очи и срещнах погледа на Кай. Всичките ми съмнения, които се бяха породили преди малко, когато той и Инди се изгледаха втренчено, изчезнаха в миг. Нямахше нищо несигурно в начина, по който ме гледаше сега.

— Какво намери? — попита ме той.

— Стихотворение. Трябва да се съсредоточа.

— Аз също — каза Кай и ми се усмихна. — Първото правило на сортирането. Не е толкова трудно да си го спомниш.

— И ти ли можеш да сортираш? — попитах изненадано. Никога досега не го бе споменавал. Сортирането на информация и правенето на изводи от нея беше специално умение и повечето хора не го притежават. Дори когато се учи в училище в Обществото, само малцина показват добри резултати.

— Патрик ме научи — каза тихо той.

Патрик? Шокът явно бе изписан на лицето ми.

— Те се бяха надявали Матю да стане сортировач някой ден — обясни Кай. — Патрик искаше да знам как се прави. Беше наясно, че никога няма да получа добро работно назначение. Но въпреки това смяташе, че ако мога да правя това, ще имам възможност да използвам ума си за други неща, след като напусна училище.

— Но как е успял да те научи? Порталите сигурно са щели да регистрират, ако той ти е показвал у дома как се прави?

Кай кимна.

— Измисли друг начин.

Преглътна и хвърли бърз поглед към края на пещерата, където беше Инди.

— Баща ти беше разказал на Патрик какво си направила за Брам — как си използвала електронния скриб, за да му измислиш нови игри, на които да си играе. Това му даде идея и той направи нещо подобно и за мен.

— И Служителите не забелязаха?

— Не използвахме моето устройство — каза Кай. — Той изтъргува друго — от Архивистите. Даде ми го в деня, в който получих назначението си в Центъра за хранене. Така научих за Архивистите в Ория.

Лицето му застина, гласът му бе някак отнесен. Познавах този поглед. Погледът, който имаше, когато говореше за нещо, което отдавна или дори никога не бе споделял с някого.

— Знаехме, че назначението ми няма да бъде добро. Не бях изненадан. Но след като Служителят си тръгна, аз... — замълча за миг. — Отидох в стаята си и извадих компаса. Седях там и просто го държах в ръка известно време.

Исках да го докосна, да го прегърна, да сложа компаса отново на дланта му. В очите ми се появиха сълзи и се напрегнах да го чуя, защото вече говореше съвсем тихо.

— После станах, облякох новата си синя униформа и тръгнах за работа. Айда и Патрик не казаха нито дума. Нито пък аз.

Погледна ме и аз се протегнах към ръката му, надявайки се, че ще пожелае и ще приеме докосването ми. Той го направи. Пръстите му се преплетоха силно с моите и аз се потопих в още една част от неговата история. Това се бе случило с него, докато аз си бях седяла в моята стая, в моята къща на същата улица, бях яла предварително направената за мен храна, бях слушала съобщенията по портала и бях мечтала за свършения живот, който Обществото щеше да ми осигури и достави по същия начин, както доставяше винаги всичко.

— Тази нощ Патрик се прибра със скриба от черния пазар. Устройството беше старо. Тежко. Екранът му беше толкова голям, че направо бе смешно. Първо му казах да го върне, мислех, че рискува прекалено много. Но Патрик ми каза да не притеснявам за него. Каза

ми, че баща ми му бил изпратил лист със стари думи, след като Матю умрял. Използвал го и го заменил за устройството. Каза, че така или иначе винаги бил смятал да замени този лист с нещо, което да ми бъде от полза. Отидохме в кухнята. Патрик мислеше, че звукът от инсинератора ще прикрие шума, който издаваше клавиатурата. Седяхме на такова място, което не можеше да се види от портала. Така ме научи как да сортирам — не говорехме много, просто ми показваше. Криех скриба заедно с компаса в стаята си.

— Ами онзи ден, в който Служителите претърсиха къщите ни и взеха всички артефакти? — попитах аз. — Как успя да го опазиш?

— Вече го бях изтъргувал, когато те дойдоха — каза той. — За стихотворението, което ти подарих за рождения ден.

Усмихна ми се, очите му не се откъсваха от моите. Тук, във Външните провинции. Бяхме стигнали толкова далече.

— Кай — прошепнах аз. — Това е било много опасно! Ами ако те бяха хванали със стихотворението?

Той се усмихна отново.

— Дори и тогава ти беше тази, която ме спаси. Ако не ми беше казала стихотворението на Дилън Томас на малкия хълм, аз никога нямаше да отида при Архивистите, за да заменя пишещото устройство за стихотворението за рождения ти ден. Служителите щяха да го открият у дома и да ни хванат с Патрик. Много по-лесно се крие отделно листче хартия, отколкото голям скриб с клавиатура и монитор.

Помилва ме по бузата.

— Ти беше причината те да не открият нищо, когато дойдоха у нас. Вече ти бях дал компаса.

Прегърнах го. Те нямаше какво да вземат, защото той ми бе дал всичко. Никой от нас не каза нищо известно време.

После той се размърда и посочи към една страница от отворена книга пред нас.

— Ето тук. Река. Това е една от думите, които ни трябва. И начинът, по който го каза, начинът, по който се движеха устните му и по който звучеше гласът му, ме накара да закопнея да зарежа тези страници и да прекарам дните си в пещерата, в една от малките къщички или на някоя поляна край реката, опитвайки се да го разгадая. Само тази мистерия имаше значение за мен.

[1] „They dropped like flakes...” — Стихотворение от Емили Дикинсън, американска поетеса (1830–1886). Посветено на загиналите в Гражданската война в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] „I did not reach Thee...” — Емили Дикенсън. — Б.пр. ↑

35. КАЙ

Докато разгръщах страниците от историята на фермерите, моята собствена история започна да изплува пред очите ми. Спомените идваха внезапно, един след друг като светкавиците, които просветваха извън пещерата. Ярки. Бързи. Не можех да кажа дали виждах по-ясно в миналото си, или напротив — ослепявах. Дъждът се лееше неспирно и си представих реката, която сигурно в момента помиташе всичко по пътя си. Заливаше името на Сара върху малкия надгробен камък и оголваше костите ѝ от пръстта.

Обзе ме паника. Не биваше да се озова в капан тук. Бях стигнал толкова далече, почти усещах свободата, не можех да се проваля сега.

Намерих тетрадка, изпълнена с редове, на които с детски почерк бяха изписани едни и същи букви една след друга. Дали дъщерята на Хънтър се бе учила да пише тук? „Мисля, че вече си достатъчно голям“, каза баща ми и ми подаде твърдо и заострено в единия край парче кора от топола, което бе донесъл от каньона. И той държеше едно и надраска нещо в калта, останала след дъжда предишната нощ. „Научих се на това в каньона. Виж. К. Това е буквата, с която започва името ти. Казаха ми, че винаги трябва да научиш човека първо да изписва собственото си име. Така дори да не се научи да пише друго, поне ще му е останало нещо важно, което да е само негово“. По-късно ми каза, че ще покаже и на другите деца как да пишат. „Защо?“, попитах аз. Бях на пет години, не исках да учи другите. Той знаеше какво си мисля. „Неумението да пишеш те прави интересен, а това, което пишеш“, успокои ме той. „Но ако всички могат да пишат на ръка, аз няма да съм специален“, казах аз. „Това не е най-важното“, опита се да ми обясни той. „Но ти също искаш да си специален.“ Макар и малък, вече знаех. „Ти искаш да си Лоцманът“. „Искам да съм Лоцманът, за да мога да помагам на хората“, отвърна той.

Тогава кимнах. Повярвах му. Мисля, че и той сам си вярваше.

Друг спомен проблесна в паметта ми: разнасям бележка, написана от баща ми, из селото, тичам от едно място до друго, за да я прочетат всички. На листа пише мястото и времето на следващата сбирка и баща ми я изгаря веднага щом се прибера у дома.

„За какво е срещата?“, попитах го аз. „Фермерите отново отказаха да се присъединят към Бунта“, каза той. „Какво ще правиш?“, попита майка ми. Той обичаше фермерите. Те, не бунтовниците, го бяха научили да пише. Но бунтовниците се бяха свързали с него още преди да ни бъде отнет статусът. Те планираха да се бият, а той обичаше битките. „Ще остана лоялен на Бунта — каза той. — Но ще продължа да търгувам с фермерите“.

Инди се наведе напред и улови погледа ми. Усмихна ми се леко и ръката ѝ се задържа на раницата ѝ, сякаш току-що беше пхнала нещо вътре. Какво беше намерила?

Гледах я, докато най-накрая тя се обърна. Каквото и да бе, не го показва и на Касия. По-късно трябваше да разбера.

Няколко месеца преди последната, съдбоносна стрелба баща ми ме научи да работя с жици и различни механизми. Това беше неговата работа — да поправя жиците на всичко, което се развалеше в селото. Тук нещата често се чупеха, но ние бяхме свикнали с това. Всичките ни уреди и съоръжения бяха отпадъци от Обществото. Също като нас. Механизмите за затопляне на храната почти непрекъснато бяха повредени. Дори имаше слухове, че провизиите, които Обществото ни пращаше, бяха масова продукция и съдържаха стандартни витамини, а не индивидуално премерените порции, които даваха на хората в другите провинции, независимо че пристигаха в такъв вид. „Ако можеш да вършиш моята работа тук — да поправяш машините за храна и отоплителите в къщите, аз ще мога да ходя до каньона. Никой няма да каже на Обществото, че работиш вместо мен“, каза ми той. Аз кимнах. „Не всички се справят с ръцете — продължи той. — Ти си добър, наследил си го от двама ни с майка ти“. Погледнах към майка ми, която рисуваше, и после към жиците, които все още държах. „Винаги съм знаел какво искам да правя — каза баща ми. — Знаех колко нисък резултат трябва да покажа, за да ме назначат на работа като монтьор — да поправам машини“. „Това е било доста рисковано“, казах аз. „Беше — съгласи се татко. — Но винаги отговарях на очакванията им — кога да изпъкна, кога да се проваля“. Усмихна ми

се, после се огледа край себе си, сред природата на Външните провинции, които той обичаше и на които принадлежеше. След това изведнъж стана сериозен. „Сега. Да видим дали ще се справиш“. Пререди ги житите, пластмасовите тапи и таймера така, както той ми беше показвал, но направих съвсем лека промяна. „Добре“, каза татко доволно. „Притежаваш и интуиция. Обществото казва, че такова нещо не съществува, но това не е вярно. И ти определено я имаш“.

Следващата книга, която вдигнах, беше тежка и отгоре ѝ пишеше „Счетоводство“. Разгърнах страниците внимателно, като започнах отзад напред. Макар да го очаквах, все пак ме заболя, когато видях сделките, правени от него. Познах ги по подписа му на редовете и споменатите дати. Той бе един от последните търгували е фермерите дори когато животът във Външните провинции бе започнал да става все по-опасен. Смяташе, че ако се откаже, това ще бъде признак за слабост.

Както пишеше в брошурата, винаги има Лоцман и винаги има хора, обучавани да заемат мястото му, ако той загине. Баща ми никога не е бил Лоцман, но беше от хората, които бяха готови да поемат тази отговорност, ако се наложи. „Прави каквото ти нарежда Обществото — казвах му аз, когато пораснах и вече виждах какви рискове поема. — Така няма да си имаме проблеми“. Но той не можеше да се спре. Беше умен и находчив, но изцяло човек на действието, лишен от лукавство и не знаеше кога да спре. Разбиха това, макар че бях дете. Не му беше достатъчно да ходи в каньоните да търгува, трябваше да се научи да пише. Не му беше достатъчно да научи и мен, трябваше да предаде това знание на всички деца и на техните родители. Не му беше достатъчно да знае за Бунта, трябваше да го пропагандира и сред своите хора.

Негова беше вината, че всички умряха. Той притискаше прекалено силно и поемаше прекалено много рискове. Хората нямаше да се събират на тези срещи, ако той не ги подтикваше. И след тази последна стрелба кой дойде да прибере оцелелите? Обществото. Не Бунтът. Виждаш как те изоставят, когато вече нямат нужда от теб. Страхувах се от Бунта.

И нещо повече, страхувах се от това кой щях да бъда аз сред бунтовниците.

Отидох до мястото, където стоеше Инди, когато бе пхнала нещо в раницата си. На масата пред мен имаше водонепропусклива кутия, пълна с карти.

Погледнах към Инди. Тя се размърда неспокойно, пръстите ѝ отгърнаха друга страница на книгата, която държеше, а сведената ѝ глава ми напомни за камбанката на цветето юка, която се накланяше към земята.

— Не ни остава много време — казах аз, докато вдигах кутията. — Ще потърся карта за всеки от нас, в случай че се разделим.

Касия кимна. Беше намерила нещо друго интересно. Не можех да видя какво, но по лицето ѝ бе изписана радост и тя едва ли не подскачаше от вълнение. Самата идея за Бунта я караше да се чувства жива. Това искаше. Може би дядо ѝ също бе искал тя да открие точно това.

Знам, че дойде в Разлома заради мен, Касия. Но Бунтът е единственото място, в което не знам дали аз бих отишъл заради теб.

36.

КАСИЯ

Кай остави някаква карта на масата и се пресегна за малък черен въглен.

— Намерих друга, която можем да използваме — каза ми той, като започна да чертае по нея. — Трябва да променя някои неща по тази, прекалено е стара.

Взех друга книга и почнах да прелиствам страниците, търсейки някаква полезна информация, но някак си вместо това все се улавях, че се опитвам да напиша най-накрая онова стихотворение. Това беше за самия Кай, не нещо, което измислях заради него. Улових се, че подражавам на стила на неизвестния автор:

*„На картата си отбелязах
смъртта и болките от удари.
Животът ми бе черна страница,
снегът от нея се изгуби.“*

Погледнах към Кай. Ръцете му се движеха бързо и внимателно по картата, така сигурно, както се движеха по тялото ми.

Той не вдигаше очи към мен и аз усетих, че ме изпълва все по-силен копнеж. Копнеж по него. Искях да знам за какво си мисли, как се чувства. Защо Кай бе способен да седи така спокойно и мълчаливо, да преценява, да вижда толкова много? Как можеше да ме тегли към себе си и същевременно все още да не ме допуска вътре?

— Трябва да изляза за малко — казах и изпуфтах разочаровано.

Не бяхме намерили нищо конкретно — само страници и страници с история и пропаганда за Бунта и Обществото и самите фермери. Първоначално бяхме очаровани, но сега си давах сметка, че реката отвън се надигаше все повече и повече, а в гърдите ми пък се

надигаше паника. Гърбът ме болеше, сърцето ме болеше... Да не би да бях загубила способността си да сортирам, да преценявам информацията? Първо погрешното решение със сините таблетки, сега това...

— Гръмотевиците спряха ли?

— Мисля, че да — отвърна Кай. — Да излезем да проверим.

В пълната с храна пещера Илай се бе свил на кълбо и дори в съня си стискаше раницата, натъпкана до горе с ябълки.

С Кай надникнахме навън. Дъждът продължаваше да вали, но във въздуха вече не се усещаше никакво електрическо напрежение.

— Можем да тръгнем, когато стане светло — каза той.

Погледнах към него, към тъмния му профил, осветяван съвсем слабо от лъча на фенерчето, което носеше. Обществото никога не би успяло да сложи това в микрокартата. Принадлежи на тази земя. Може да тича. Те никога не биха могли да опишат какво представлява той.

— Все още не сме намерили нищо — опитах се да се засмея. — Ако някога се върна, Обществото ще трябва да промени данните на микрокартата ми. Демонстрира изключителни умения в сортирането, определено не бива да е вътре.

— Това, което правиш, е много повече от сортиране — каза спокойно Кай. — Трябва да си починем, ако можем, разбира се...

Той няма толкова силно желание като мен да открие Бунта, осъзнах внезапно аз. Опитва се да ми помогне, но ако не бях тук, изобщо нямаше да търси начин да се присъедини към тях.

Пак се сетих за думите от онова стихотворение. „Не те достигах..."

Отблъснах ги надалече. Бях уморена и се чувствах уязвима, това бе всичко. А и не бях чула историята на Кай докрай. Той имаше причини да се чувства по този начин, но все още не ги бе споделил.

Замислих се за всичко, което можехме да правим — да пишем, да дълбаем по кората на дърветата и по камъните, да рисуваме — и внезапно, докато го наблюдавах, застанал до мен в мрака на ръба над празното селище, ме заля огромна тъга. Няма място за човек като него в Обществото, помислих си аз. За човек, който може да създава. Той може да прави кова изумителни, несравними неща, които никой друг не може, а Обществото не го е грижа за това.

Запитах се дали, когато Кай гледа към това празно селище, вижда място, на което би могъл да принадлежи. Където би могъл да пише заедно с останалите, а красивите момичета от рисунките щяха да знаят как да танцуват.

— Кай — казах аз. — Искам да чуя останалата част от историята ти.

— Цялата ли? — попита той със сериозен глас.

— Всичко, което искаш да споделиш с мен.

Той ме погледна. Вдигнах ръката му към устните си и целунах наранените му кокалчета, издрасканите му длани. Кай затвори очи.

— Майка ми рисуваше с вода — започна след миг мълчание. — А баща ми си играеше с огъня.

37. КАЙ

Докато дъждът продължаваше да вали, аз си представих история за нас. Онази, която щях да напиша, ако можех.

Двамата забравиха за Бунта и останаха сами в селището. Вървяха между празните сгради. През пролетта засаждаха семена, а през есента събираха реколтата. Отпускаха краката си в прохладната вода на реката. Имаха своята поезия. Шепнеха си един на друг думи, които отекваха в празните стени на каньона. Устните и ръцете им се докосваха, когато пожелаеха и за толкова дълго, колкото искаха.

Но дори в своята собствена версия на това, което можеше да се случи, не можех да променя нас самите и факта, че имаше и други хора, които обичахме.

Не мина много време и те започнаха да мислят и за другите. Брам ги наблюдаваше с тъжни, изпълнени с очакване очи. Илай изчезна. Родителите им вървяха по улиците, но извърщаха глави при всеки странен шум, копнеещи да зърнат отново децата си.

И Ксандър бе също тук.

В пещерата Илай вече се беше събудил и отново преравяше книгите и купчините листа заедно с Инди.

— Не можем да търсим вечно.

В гласа му се долавяше паника.

— Обществото ще ни намери.

— Още съвсем малко — каза Касия. — Сигурна съм, че тук има нещо.

Инди остави книгата, която държеше, и метна раницата на рамо.

— Ще слеза долу — каза тя. — Ще обходя отново къщите, за да видя дали не сме пропуснали нещо.

Очите ни се срещнаха за миг, когато тя излизаше от пещерата, и знаех, че Касия е забелязала.

— Мислиш ли, че са хванали Хънтър? — попита ме Илай.

— Не — отвърнах аз. — Мисля, че той някак си ще се справи с нещата. По своя си начин.

Илай потръпна.

— Тази Галерия — беше толкова странно, погрешно...

— Знам — казах аз. Момчето потърка очи с юмруци и се протегна към нова книга. — Трябва да си починеш, Илай. Ние ще продължим.

Той се загледа към стените наоколо.

— Чудя се защо не са изрисували всичко тук.

— Илай — казах вече по-настойтелно. — Почини си.

Той се сви на кълбо в едно одеяло, този път в ъгъла на „библиотеката“, за да бъде по-близо до нас. Касия внимаваше да не свети прекалено близо до него с фенерчето си. Беше прибрала косата си назад, за да не ѝ пречи, и така още по-ясно се виждаха дълбоките сенки от изтощение под очите ѝ.

— И ти би трябвало да си починеш — казах аз.

— Тук има нещо — настоя тя. — Трябва да го намеря.

Усмихна ми се.

— Чувствах се по същия начин, когато те търсех. Понякога си мисля, че съм най-силна, когато търся.

Вярно беше. Това бе едно от нещата, които обичах най-много у нея.

Затова я излъгах за тайната на Ксандър. Ако не го бях направил, тя нямаше да се спре, докато не разбере всичко за нея. Изправих се.

— Ще помогна на Инди — казах. Време беше да разбере какво крие тя.

— Добре — отвърна Касия. Вдигна ръката си от книгата и изгуби страницата, която четеше. — Бъди внимателен.

— Обещавам. Ще се върна скоро.

Лесно открих Инди. Блещукащата светлина в една от къщите под нас я издаваше, като че ли самата тя бе искала да стане така. Минах по пътеката между камънаците, която бе станала доста хлъзгава след дъжда. Когато стигнах до къщата, първо погледнах през прозореца. Стъклото беше зацапано от времето и от водата, но виждах вътре Инди ясно. Фенерчето лежеше на пода до нея, а в ръцете си тя държеше нещо съвсем друго, което също хвърляше достатъчно силна светлина.

Мини порт.

Тя ме чу, че идвам. Изблъсках устройството от ръцете ѝ, но не успях да го хвана и то се стовари на земята, обаче не се счупи. Инди изглеждаше облекчена.

— Давай — каза тя. — Погледни, ако искаш.

Говореше тихо. В гласа ѝ се чуваше звукът на дълго спотаявано желание. Някъде зад нас реката се блъскаше в стените на каньона. Инди се пресегна и ме докосна по рамото. За пръв път я виждах да докосва някого по своя воля и може би това ме спря да не смачкам с крак минипорта.

Погледнах към екрана и оттам ми отвърна познато лице.

— Ксандър — казах с изненада. — Имаш снимка на Ксандър. Но как... — след секунда обаче осъзнах какво е станало. — Откраднала си микрокартата на Касия.

— Тя дори ми помогна да я скрия на въздушния кораб — каза Инди без следа от вина. — Естествено, не знаеше. Скрих я при нейните таблетки и я пазех, докато ми се удаде възможност да видя какво има на нея.

Протегна се и изключи минипорта.

— Това ли намери в библиотеката? — попитах аз. — Минипорта?

Тя поклати глава.

— Откраднах го още преди да дойдем в каньоните.

— Как?

— Взех го от водача на момчетата в селото, в което ни докараха отначало тук. Трябваше да бъде по-внимателен. Всички Отклонения знаят как да крадат.

Не всички, Инди. Само някои от нас.

— Те знаят ли къде сме? — попитах. — Предава ли портът данни за местоположението ни?

С Вик все спорехме какво всъщност могат да правят мини портовете.

Тя сви рамене.

— Не мисля. Обществото така или иначе ще дойде тук след това, което стана в Галерията. Но не минипорта исках да ти покажа. Само убивах времето, докато те чаках да дойдеш. Опитах се да кажа нещо от рода на как не е трябвало да краде от Касия, но тя бръкна в раницата си и извади оттам сгъната плътна материя. Платно.

— Ето това трябва да видиш — разгъна платното. — Това е карта. Мисля, че на нея е показан пътът до Бунта — каза тя. — Виж.

Думите на картата бяха кодирани, но пейзажът ми беше познат: краят на Разлома и равнината отвъд него. Вместо да показва планините, където бяха отишли фермерите, на картата бе нарисувана много по-голяма част от реката, край която загина Вик — тя пресичаше цялата равнина и се спускаше в долната част на платното. Реката свършваше в черно нищо, запълнено плътно с тъмно мастило, а върху него бяха изписани с бяло закодирани думи.

— Мисля, че това е океанът — каза Инди, докосвайки черното пространство. — А тези думи бележат някакъв остров.

— Защо нея показва на Касия? — попитах аз. — Тя е сортировач, може да открива информация, да прави изводи.

— Искях да я дам на теб. Защото си такъв, какъвто си.

— Какво имаш предвид?

Но тя поклати нетърпеливо глава.

— Знам, че можеш да разбереш какво означават тези думи. Знам, че и ти можеш да откриваш смисъла зад кодовете.

Инди беше права. Можех да сортирам. Вече бях отгатнал какво означаваша белите думи: „Ще се завърнете у Дома преродени.“

Бяха почти като онзи ред от стихотворението на Тенисън. Това бе територия на бунтовниците. Домът, така я наричаха.

До нея можеше да се стигне по реката, в която Обществото беше хвърлило отрова и край която Вик бе умрял.

— Откъде знаеш, че мога да сортирам? — попитах, като оставих картата на пода и се престорих, че още не съм разгадал кода.

— Умея да слушам — каза тя. После се наведе към мен. Двамата седяхме в малката къща на бледата светлина на фенера. Изглеждаше, че целият останал свят е напълно черен и аз съм сам с нея и с това, което тя си мислеше за мен. — Знам кой си ти.

Приближи се още повече.

— И кой би трябвало да бъдеш.

— Кой би трябвало да бъда? — попитах я аз. Не се наведох към нея.

Тя се усмихна.

— Лоцманът — каза след малко.

Засмях се и се отдръпнах назад.

— Не. Ами онова стихотворение, което каза на Касия? В което се говореше, че и жена може да бъде Лоцманът?

— Това не е стихотворение — отвърна тя рязко.

— Песен — осъзнах внезапно аз. — Думите преди са били съпроводени с музика.

Трябваше да се сетя по-рано.

Инди изпуфтя с досада.

— Няма никакво значение как се става Лоцман, нито дали е мъж или жена. Идеята е същата. Вече го знам.

— Аз все пак не съм Лоцманът.

— Ти си — каза тя. — Не искаш да бъдеш, затова бягаш далече от Бунта. Някой трябва да те заведе при бунтовниците и аз се опитвам да го направя.

— Бунтът не е това, което си представяш — казах аз. — Не са просто събрани Аномалии и Отклонения, бунтовници и разни отцепници, които живеят свободно. Той е организация със своя структура.

Тя сви рамене.

— Каквото и да е, искам да съм част от него. Мислила съм за това през целия си живот.

— Ако смяташ, че ще те отведе до Бунта, защо я даде на мен? — попитах аз и вдигнах картата в ръка. — Защо не я даде веднага на Касия?

— Ние сме еднакви — каза тя. — Ти и аз. Приличаме си повече, отколкото ти и Касия. Можем да тръгнем веднага.

Беше права. Наистина виждах себе си в това червенокосо момиче. Изпитвах толкова дълбока жал към нея, че чувството можеше дори да бъде нещо съвсем различно. Емпатия. Трябва да вярваш в нещо, за да оцелееш. Тя беше избрала Бунта. Аз избрах Касия.

Инди се бе спотайвала дълго време. Беше мълчала. Бе се крила. Беше бягала. Поставих ръката си до нейната. Не докоснах пръстите ѝ, но тя видя белезите по ръцете ми. Имах белези от живота, който бях водил тук като дете, каквито нито един Гражданин не би трябвало да има. Тя ги погледна по-внимателно.

— От колко време? — попита след миг.

— Какво?

— От колко време си Отклонение?

— От съвсем малък. Бях на три години, когато ни рекласифицираха.

— Кой беше виновен за това?

Нямах желание да ѝ отговарям, но чувствах, че сме на ръба. Сякаш тя се държеше за стените на каньона. Ако направех погрешно движение, щеше да погледне през рамо, да се пусне и да рискува с бездната. Трябваше да ѝ дам поне малко парченце от своята история.

— Баща ми. Бяхме Граждани в Обществото. Живеехме в една от Граничните провинции. После Обществото го обвини, че има връзки с въстанието и ни изпрати във Външните провинции.

— А той беше ли бунтовник?

— Да. И когато се преместихме във Външните провинции, убеди хората от нашето село да се присъединят към неговата идея. Почти всички умряха.

— Ти обаче още го обичаш.

Бях на ръба заедно с нея. Сега тя знаеше. Трябваше да ѝ кажа истината, ако исках да я задържа. Поех си дълбоко дъх.

— Разбира се, че го обичам.

Казах го.

Ръката ѝ беше отпусната на пода, върху напуканите дъски, близо до моята. На светлината от лъча на фенерчето ми дъждовните капки падаха като златисти и сребристи сълзи отвън през прозореца. Без да помисля, докоснах нежно пръстите ѝ.

— Инди, аз не съм Лоцманът.

Тя поклати глава. Не ми вярваше.

— Просто разчети картата. След това ще знаеш всичко.

— Не — отвърнах аз. — Не искам да знам всичко. Искам да знам твоята история.

Беше жестоко от моя страна, защото когато някой знае историята ти, те познава целия. И тогава може да те нарани. Ето защо споделях моята късче по късче дори с Касия.

— Ако тръгна с теб, трябва да те познавам.

В момента я лъжех. Нямаше да тръгна с нея към Бунта, каквото и да станеше. Дали го усещаше?

— Всичко е започнало, когато си избягала — подтикнах я аз.

Тя ме погледна колебливо. Внезапно ми се прииска да се пресегна и да я прегърна силно, независимо че бе толкова упорита и

опърничава. Не по начина, по който прегръщах Касия. Просто като човек, който също знае какво означава да си Отклонение в този свят.

— Всичко започна, когато избягах — каза тя.

Наклоних се към нея. Инди заговори тихо и с толкова нежен глас, че отначало не можех да повярвам, че е нейният.

— Исках да избягам от трудовия лагер. Когато ме вкараха отново във въздушния кораб, помислих, че съм изгубила и последния си шанс да се махна. Знаех, че ще умрем във Външните провинции. После видях Касия на кораба. Тя не принадлежеше на това място, дори не трябваше да е в лагера. Бях преровила нещата ѝ и знаех, че не е Отклонение. Замислих се. Защо се беше качила на кораба? Какво търсеше?

Гледаше ме право в очите, докато говореше, и виждах, че казваше истината. За пръв път бе напълно открита с мен. Когато не се отбраняваше срещу всичко и всички, беше красива.

— После в селото чух Касия да говори с онова момче за Лоцмана и за теб. Искаше да те последва и тогава за пръв път ми хрумна, че ти може да си Лоцманът. Мислех, че Касия знае, че ти си Той, но просто го пази в тайна от мен.

Разсмях се.

— По-късно осъзнах, че не ме беше лъгала. Не ми беше казала, че ти си Лоцманът, защото самата тя все още не е осъзнала, че е така.

— Тя е права — казах отново. — Не съм аз.

Инди поклати решително глава.

— Добре. Ами червената таблетка?

— Какво имаш предвид?

— Не ти действа, нали?

Не казах нищо, но тя знаеше отговора.

— И на мен не ми действа. Обзалагам се, че и с Ксандър е същото, нали?

Не изчака да потвърдя или да отрека.

— Мисля, че някои от нас са специални. Бунтът ни е избрал по някакъв начин. Защо иначе всички ще сме имунизирани към таблетката?

Гласът ѝ бе изпълнен с въодушевление и отново разбихах как се чувства. Да преминеш от състояние на отхвърлен към това да бъдеш избран, защото си специален — това искат всички Отклонения.

— Ако сме такива, защо Бунтът не прави нищо, за да ни спаси, когато обществото ни изпрати тук да умрем? — напомних ѝ аз.

Инди ме погледна намусено.

— А защо да го правят? Ако не успеем сами да открием път до тях, значи не заслужаваме да бъдем част от въстанието — повдигна гордо брадичка. — Не знам какво точно пише на тази карта, но знам, че ни дава указания как да стигнем до Бунта. Майка ми каза, че ще бъде точно така. Черното място е океанът. Там, където са думите, е остров. Просто трябва да стигнем там. И аз бях тази, която намери картата. Не Касия.

— Завиждаш ли ѝ? — попитах аз. — Затова ли ѝ позволи да глътне синята таблетка?

— Не — изненадано каза Инди. — Не видях, че я взема. Ако бях, щях да я спра. Не искам тя да умира.

— Да, но искаш да я оставим тук, както и Илай.

— Това е съвсем различно. Обществото ще я намери и ще я върне там, където ѝ е мястото. Ще бъде добре, Илай също. Той е малък, сигурно е тук погрешка.

— А ако не стане така?

Тя ме изгледа изпитателно.

— И преди си оставял хора зад себе си и си бягал. Не се прави, че не разбираш.

— Няма да я изоставя.

— Не съм си и мислила, че ще го направиш — каза Инди. Но всъщност не бе победена, тя беше искала да ме доведе до тук. — Отчасти и затова ти дадох листчето с думите за тайната на Ксандър. За да ти напомни, ако се стигне до това.

— Какво да ми напомни?

Момичето се усмихна.

— Че ще бъдеш част от Бунта по един или по друг начин. Не искаш да избягаш и да дойдеш с мен. Добре. Но независимо от всичко, ти пак ще се присъединиш към тях.

Пресегна се за минипорта и аз ѝ позволих да го вземе.

— Ще го направиш, защото искаш Касия, а пък тя иска това.

Поклатих глава. Не.

— Не смяташ ли, че ще е по-добре за теб, ако си един от бунтовниците? — попита гневно Инди. — Дори самият лидер? Защо

иначе тя да избере теб, когато би могла да има Ксандър?

Защо Касия би избрала мен?

Прогнозирана работна длъжност: работник в Хранителния център, селянин примамка.

Прогнозиран шанс за успех: няма такъв за Отклонения.

Прогнозирана продължителност на живот: 17. Изпратен да умре във Външните провинции.

Касия ще спори, че не ме възприема по начина, по който ме вижда Обществото, ще каже, че техният списък няма никакво значение за нея. И аз знаех, че наистина е така. Това бе едно от нещата, заради които я обичах. Но не мисля, че би ме избрала, ако знаеше тайната на Ксандър. Инди ми даде това листче, защото искаше да ме удари по болното място — моята несигурност за отношенията на Касия и Ксандър. Но това листче — и тайната — означаваше много повече, отколкото самата тя предполагаше.

Нещо явно бе проличало на лицето ми — истината, може би. Очите ѝ внезапно се разшириха и почти виждах мислите ѝ, как подреждат парченцата по местата им: нежеланието ми да се присъединя към Бунта; лицето на Ксандър на микроартата. Собственото ѝ влечение към него и решителността ѝ да намери Бунта. Ясният, логичен ум на Инди ѝ помогна да види цялостната картина, която ѝ разкри истината.

— Това е — каза тя с убеден глас. — Не можеш да ѝ позволиш да отиде в Бунта без теб, защото ще я загубиш.

Усмихна се.

— Защото това е тайната: Ксандър е част от Бунта.

Беше седмица преди Тържеството на Подбора. Намериха ме, докато се прибирах у дома, и ми казаха: „Не си ли уморен да губиш, не искаш ли да печелиш, не искаш ли да се присъединиш към нас, с нас ще можеш да побеждаваш“. Казах им „не“. Казах им, че съм виждал как губят и предпочитам да губя по своя начин.

Ксандър дойде при мен на следващата вечер. Бях в предния двор и садях новорози, защото Патрик и Айда ги обичаха. Той застана до мен, усмихна се и се държеше така, че отстрани всеки би помислил, че си говорим за нещо съвсем незначително и ежедневно.

— Присъедини ли се? — попита ме с усмивка.

— Да се присъединя към какво? — направих се, че не разбирам. Избърсах потта от лицето си. По онова време обичах да копая, нямах никаква представа колко много щях да намразя тази работа по-късно.

Ксандър коленичи до мен и се престори, че ми помага.

— Към въстанието — каза спокойно. — Срещу Обществото. Потърсиха ме тази седмица. Ти също си част от него, нали?

— Не — отвърнах аз.

Очите му се разшириха от изненада.

— Мислех, че си. Бях сигурен.

Поклатих глава.

— Очаквах двамата да бъдем заедно в това.

Звучеше странно, някак объркано. Никога преди не бях чувал Ксандър да е объркан за нещо.

— Предполагах, че знаеш за въстанието отпреди и дори вече си се присъединил.

Замълча за миг.

— Смяташ ли, че са попитали и нея?

И двамата знаехме за кого говори. Касия. Разбира се.

— Не знам. Струва ми се много вероятно. Питаха нас. Сигурно имат списък с хора от Квартала, които смятат за надеждни по някаква причина.

— Какво става с тези, които им отказват? — попита ме Ксандър. — Дадоха ли ти червена таблетка?

— Не.

— Може би нямат достъп до червените таблетки — каза той замислено. — Аз работя в медицинския център, но не знам къде ги държи Обществото. Те са нещо съвсем различно от зелените и сините таблетки.

— Или може би бунтовниците се обръщат към хора, за които са сигурни, че няма да им откажат — предположих аз.

— Как биха могли да знаят това? Как могат да предположат, че някой няма да ги издаде?

— Някои от тях са част от Обществото — напомних му аз — Разполагат с нашите данни, могат да предвидят реакциите ни.

Замълчах.

— И са били прави. Ти няма да ги издадеш, защото си се присъединил към тях. Аз няма да го направя, защото им отказах, а не

защото съм Отклонение, помислих си, но не го казах на глас. Последното, което исках, бе да привлекам внимание към себе си. Особено като докладвам на Обществото за въстанието.

— Защо не се присъедини и ти? — попита ме Ксандър. Не ми се подиграваше, просто искаше да знае. За пръв път, откакто го познавах, видях нещо подобно на страх да проблясва в очите му.

— Защото не им вярвам, не вярвам и в техния бунт — казах му аз.

С Ксандър не бяхме сигурни дали някой от онези хора бе говорил с Касия. Не знаехме дали е вземала червена таблетка и не можехме да я питаме за това, без да я изложим на опасност.

По-късно, когато я видях да чете онези стихотворения в гората, си помислих, че съм направил погрешен избор. Помислих си, че стихотворението на Тенисън е у нея, защото е нещо като химн на бунтовниците, а аз бях пропуснал шанса си да бъда част от въстанието заедно с нея. Но после разбрах, че думите, които Касия истински обича, бяха думите на другия поет. Тя бе избрала собствения си път. И затова се влюбих още по-силно в нея.

— Наистина ли искаш да си част от Бунта? — попитах Инди.

— Да — отвърна тя. — Да.

— Не — казах ѝ аз. — Искаш го сега. Може да си щастлива там за няколко месеца, дори години, но мястото ти не е при онези хора.

— Не ме познаваш — каза тя.

— Напротив, познавам те.

Приблжих се към нея и докоснах ръката и отново. Тя затаи дъх.

— Забрави за всичко това, нямаш нужда от Бунта. Фермерите са някъде в планините. Ще тръгнем заедно, ти и аз Касия и Илай. Ще открием нещо ново. Какво е станало с теб. Къде е онова момиче, което е искало да си тръгне и да изгуби брега от погледа си?

Хванах ръката ѝ и я стиснах силно. Инди ме погледна изумено. Когато Касия ми разказа историята ѝ, осъзнах какво беше станало. Инди бе разказвала версията за майка си, за лодката и водата толкова много пъти, че самата тя бе започнала да вярва в нея.

Но сега си спомни какво се опитваше да забрави. Че историята не беше за майка ѝ, а за нея. След като бе слушала песента на майка си през целия си живот, Инди бе тази, която бе направила лодката, тя самата беше виновна за отнемането на статуса ѝ, тя не бе открила

Бунта, тя така и не бе загубила брега от погледа си. И накрая Обществото я беше пратило далеч от океана, за да умре в пустинята.

Знаех, че беше станало по този начин, защото я познавах. Тя не беше от хората, които щяха да гледат как някой друг строи лодка и да му позволят да отплава сам. Инди искаше да намери Бунта толкова отчаяно, че не виждаше нищо друго. Със сигурност не виждаше мен. Бях по-лош, отколкото тя предполагаше.

— Съжалявам, Инди — казах аз и наистина го мислех. Болеше ме от това, което трябваше да направя. — Но Бунтът не може да спаси никого от нас. Виждал съм какво става, когато се присъединиш към тях.

Запалих клечка кибрит и я поднесох към картата. Инди извика, но аз я задържах встрани. Огънят облиза краищата на платното.

— Не! — извика тя и се опита да изтръгне картата от ръцете ми. Избутах я назад. Инди се огледа наоколо, но и двамата бяхме оставили манерките си в пещерата. — Не... — проплака този път тя, бутна ме и избяга през вратата навън.

Не се опитах да я спра. Каквото и да направеше — да събере в нещо дъждовна вода или да донесе от реката, щеше да ѝ отнеме прекалено много време. Картата вече нямаше да я има. Въздухът се изпълни отново с мириса на изгоряло.

38.

КАСИЯ

Беше ми трудно да се съсредоточа в думите пред себе си, докато все още се чудех какво всъщност беше казано снощи отвън, пред пещерата. Улових се, че отново чета стихотворение — следващата част на „Не те достигах...“

*„Морето идва най-накрая, от щастие пристъпва
леко.*

*За туй родени сме с тебе, зная, но първо работа ни
чака.*

*Товар най-драг за нас ще бъде тя, преди да дойде
мракът.“*

Стихотворението свършваше тук, макар да чувствах, че имаше и още стихове. Следващата страница липсваше от книгата. Но дори и в тези кратки редове усещах как непознатият автор говореше директно на мен. Въпреки че го нямаше вече, той или тя все още имаше глас.

Защо не можех и аз?

Внезапно осъзнах защо ме привличаше толкова силно това стихотворение. Не бяха самите думи, а как авторът бе съумял да ги изложи на белия лист и да ги направи свои.

Нямам време за това сега, напомних си сама. Следващата кутия бе пълна с книги, които изглеждаха почти еднакви; всичките имаха думата „Счетоводство“, гравирани на кожената им подвързия. Взех една и прочетох няколко реда отвътре: „Тринайсет страници истории — за пет сини таблетки. Възнаграждение на търговеца: една синя таблетка.“

Едно стихотворение от Рита Дав, първо издание — за информация, свързана с движенията на Обществото. Възнаграждение

на търговеца — достъп до информация.

Един роман, автор Рей Бредбъри, трето издание — за един апарат за данни и четири стъклени купи от Реставрационната служба. Възнаграждение на търговеца: две стъклени купи.

Една страница от книга — за три медицински шишенца. Възнаграждение на търговеца: нищо. Търговецът извърши лична сделка по свое желание.

Значи така бяха осъществявани сделките и затова толкова много от книгите бяха разкъсани и с изгубени страници. Фермерите са събирали книгите, но също така е трябвало и да ги разделят отново в зависимост от стойността им, да ги търгуват поотделно, на части, лист по лист понякога. Тази мисъл ме натъжи, но осъзнавах, че не са имали друг избор.

То е същото, което правеха Архивистите и което направих аз, когато запазих таблетките и размених компаса.

Таблетките. Бележките на Ксандър. Дали беше скрил нещо тайно вътре? Разкъсах целия пакет и подредих съдържанието му пред мен на масата в две редички: едната със сини таблетки, другата — с листчета.

В нито едно не се казваше нищо за никаква тайна.

„Прогнозирана работна дейност: Служител.

Прогнозирани шансове за успех: 99,9%

Прогнозирана продължителност на живота: 80 години“

Ред след ред информация, която вече знаех или за която можех да се досетя.

Усетих нечий поглед. Някой стоеше на входа на пещерата. Погледнах, наведох фенера си към песъчливия под и започнах да прибирам таблетките и листчетата обратно в чантичката си.

— Кай — започнах припряно. — Аз просто...

Фигурата беше прекалено висока, за да е Кай. Уплашена, вдигнах фенера към лицето на човека, а той закри очите си с длани. Изсъхнала кръв се чернееше по белязалите му в синьо ръце.

— Хънтър — казах аз. — Ти се върна.

— Искях да избягам — каза Хънтър.

Първо си помислих, че говори за Галерията, но после осъзнах, че отговаря на въпроса, който Инди му бе задала, преди да започнем да се катерим — „Ти какво искаше?“.

— Но не си могъл — казах, защото вече се бях досетила за истината. Листовете на масата пред мен трепнаха, когато той се приближи. — Заради Сара.

— Тя умираше — отвърна той. — Не биваше да бъде местена.

— Другите не те ли изчакаха? — попитах потресено.

— Нямаше време. Това забавяне щеше да застраши цялото бягство. Тези, които не бяха достатъчно бързи, за да пресекат равнината, решиха да се борят, но тя бе дете и прекалено болна.

Под окото му трепна някакъв нерв и когато примигна, от очите му потекоха сълзи. Той не им обърна внимание.

— Споразумях се с хората, които оставах. Щях да им помогна да разположат експлозивите в Разлома, а те щяха да ме оставят да бъда със Сара, вместо да чакам битката.

Поклати глава.

— Не знам защо всичко се провали. Корабите трябваше да бъдат свалени от експлозивите.

Не знаех какво да кажа. Беше загубил дъщеря си и всички, които познаваше.

— Все още можеш да намериш другите в равнината — казах аз. — Не е прекалено късно.

— Върнах се, защото ви обещах нещо — каза той. — Там, в Галерията, изведнъж загубих представа какво се случва с мен.

Отиде до една от големите продълговати кутии на масата и повдигна капака.

— Докато съм тук, мога да ви покажа как да намерите бунтовниците.

Пръстите ми се свиха в очакване и оставих книгата със стихотворението на масата. Най-накрая. Някой, който наистина знаеше нещо за Бунта.

— Благодаря ти — казах аз. — Ще дойдеш ли с нас?

Не можех да понеса мисълта, че вече е сам на този свят. Не исках повече да е така.

Хънтър вдигна глава от кутията.

— Тук преди имаше една карта — каза той. — Някой я е взел.

— Инди — казах аз. Това трябваше да е. — Преди малко излезе. Не знам къде е в момента.

— В една от къщите долу имаше светлина — каза Хънтър.

— Ще дойда с теб — забързах се аз към изхода, но после погледнах към Илай, който все още спеше в ъгъла на пещерата.

— Няма страшно, тук е в безопасност. Обществото още не се е появило в района.

Последвах Хънтър навън от пещерата и надолу по подгизналата от дъжда пътека; мислех само за едно — как ще намеря Инди и ще взема това, което беше скрила от нас.

Но когато отворихме вратата на малката къща, от която се носеше лека светлина, първият, когото видях, беше Кай. Гореше картата на мястото, където исках да отида.

39. КАЙ

Видях първо Касия, а после Хънтър зад нея и разбрах, че съм загубил. Дори и да изгоря картата, той щеше да ѝ каже къде да открие Бунта.

Тя изтръгна картата от ръцете ми, хвърли я на земята и започна да я тъпче с крака, за да загаси пламъците. Ъглите се разпаднаха на черна пепел, но по-голямата част от нея бе цяла. Касия щеше да стане част от въстанието.

— Щеше да го запазиш в тайна от мен — каза тя. — Ако Хънтър не беше дошъл, никога нямаше да разбере как да намеря бунтовниците.

Не отговорих, нямаше какво да ѝ кажа.

— Какво друго криеш? — попита Касия с пресипнал глас. Наведе се и вдигна внимателно картата от пода. Така държеше някога листа с поезията на Хълма. — Излъга ме за тайната на Ксандър, нали? Каква е тя?

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото не е моя тайна — казах аз. — Негова е.

Не мълчах само от егоизъм, знаех, че той би искал сам да ѝ каже това. Дължах му го. Той знаеше моята тайна — статуса ми на Отклонение — и не го каза на никого. Дори на Касия.

Това не беше игра и той не бе мой съперник, нито пък Касия бе наградата в някакъв двубой.

— Но това тук — посочи картата тя — е избор. Щеше да ме лишиш от него — от правото да направя своя избор.

Въздухът в къщата миришеше остро и горчиво на изгоряло платно. Видях, че Касия ме гледа с очите на сортировач, и потреперих. Тя обмисляше фактите, пресмяташе, вземаше своето решение. Знаех какво вижда — момчето на екрана със списъка на Обществото. Не момчето, което стоеше с нея на Хълма или онова, което я прегръщаше в каньона под погледа на луната.

— Къде е Инди? — попита тя.

— Излезе навън.

— Ще я намеря — каза Хънтър и изчезна през вратата оставяйки ни сами.

— Кай — рече тя, — това е Бунтът.

Гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Не искаш ли да бъдеш част от нещо, което може да промени всичко?

— Не — отвърнах рязко аз и тя отстъпи назад, сякаш ѝ бях ударил шамар.

— Не можем да бягаме вечно — каза Касия.

— Прекарах години в мълчание и покорство, опитвайки се да се скрия, да не привличам внимание — казах аз. — Какво мислиш, че правех в Обществото?

После думите започнаха да излизат сами от устата ми, без да мога да ги спра.

— Ти си влюбена в идеята за Бунта, Касия. Но всъщност нямаш представа какво е това. Не знаеш какво е да се опиташ да се разбунтуваш и да видиш как всички край теб, всички, които обичаш, умират. Не го знаеш.

— Но ти мразиш Обществото — каза тя. Виждах, че все още се опитваше да разбере, да подреди фактите. — Но не искаш да бъдеш и част от Бунта.

— Не вярвам на Обществото, не вярвам и на въстаниците — казах аз. — Няма да направя този избор, видял съм какво могат да ти причинят и двете страни.

— Тогава какво ни остава?

— Можем да се присъединим към фермерите.

Но не мисля, че тя ме чуваше в този момент.

— Кажи ми защо — каза Касия. — Защо ме излъга? Защо искаше да ми отнемеш шанса да избира сама?

Погледът ѝ омекна и тя отново ме гледаше като Кай — като човека, когото обичаше — и това в известна степен беше дори по-лошо. Всички причини, заради които излъгах, препускаха из главата ми една след друга: защото не мога да те загубя, защото ревнувам, защото не вярвам на никого, защото не вярвам дори на себе си, защото, защото, защото...

— Знаеш защо — казах аз и внезапно ме обзе такъв гняв, какъвто не бях очаквал, че мога да изпитвам. Гняв към всичко. Към всички. Към Обществото, към Бунта, към баща ми, към мен самия, към Инди, към Ксандър, към Касия.

— Не, не знам... — започна тя, но не я оставих да довърши.

— От страх.

Взирах се право в очите ѝ.

— И двамата се страхувахме. Аз се страхувах, че ще те загубя. Ти се страхуваше за мен преди, в Квартала. Когато отне правото ми аз да избира.

Касия отстъпи назад. Видях по изражението на лицето ѝ, че знае за какво говоря. Тя също не беше забравила.

Внезапно се озовах отново в онова горещо лъскаво помещение, облечен в синята си униформа, ръцете ми червени от врялата вода и парата. Потта се стичаше по гърба ми. Бях унижен. Не исках Касия да ме вижда на работното ми място. Щеше ми се да вдигна глава, да уловя погледа на зелените ѝ очи и да я накарам да види, че още съм Кай. Не просто пореден номер.

— Ти ме разпреди в онзи ден, ти определи бъдещето ми — казах аз.

— Какво друго можех да направя? — прошепна тя. — Те ме наблюдаваха.

Бяхме говорили и преди за това — на Хълма, но сега тук, в каньоните, изглеждаше съвсем различно. Осъзнавах все по-ясно, чувствах го с цялото си сърце — никога нямаше да стигна истински до нея.

— Опитах се да поправа нещата — каза тя. — Изминах целия този път, за да те намеря.

— Да намериш мен или да намериш Бунта? — попитах аз.

— Кай... — започна тя. И млъкна.

— Съжалявам — казах аз. — Това е единственото нещо, което не мога да направя заради теб. Не мога да се присъединя към Бунта.

Казах го.

Лицето ѝ изглеждаше бледо сред тъмнината на изоставената къща. Някъде над нас небето продължаваше да излива душата си в малките капки дъжд. Спомних си за сипещия се красив бял сняг. За картините, нарисувани във водата. За поезията, споделена между две

целувки, между две вдишвания. Всичко бе прекалено красиво, за да се съхрани до сутринта.

40.

КАСИЯ

Хънтър отвори вратата зад нас и влезе в къщата. Инди вървеше след него.

— Нямаме време за това — каза той. — Бунтът наистина съществува. Можете да намерите бунтовниците, като следвате картата. Можеш ли да разчетеш кода?

Кимнах.

— Тогава картата е твоя в замяна на помощта ти в Галерията.

— Благодаря ти — казах аз. Навих картата внимателно. Беше направена от плътен плат, рисунките бяха с черно мастило. Можех да я нося в дъжда или да я изпусна в реката и тя нямаше да се повреди. Но не можеше да издържи на огън. Погледнах към Кай, сърцето ме болеше, копнеех да мога да изградя мост над реката, която току-що ни бе разделила така лесно, както бяха начертани указанията на картата.

— Аз тръгвам за планините да намеря другите — каза Хънтър. — Тези от вас, които не искат да се присъединят към Бунта, могат да дойдат с мен.

— Аз искам да намеря Бунта — обади се Инди.

— Можем да вървим заедно поне през равнината — казах аз. Не бяхме изминали толкова дълъг път само за да се разделим така бързо.

— Трябва да тръгнете още сега — каза Хънтър. — Ще ви настигна, когато блокирам пещерата.

— Да блокираш пещерата? — попита Инди.

— Имаме план как да запечатаме пещерата, за да заприлича на свлачище — обясни Хънтър. — Не искаме Обществото да намери документите ни. Обещах на другите фермери да свърша това, преди да ги последвам, но ще ми отнеме малко време да приготвя всичко. Не ме чакайте.

— Не — отвърнах аз. — Ще те изчакаме.

Не можехме да оставим Хънтър отново. И макар да знаех, че нашата група — нашата малка странна група, събрала се по някакви

неведоми капризи на съдбата в крайна сметка ще се разпадне, не исках това да стане още сега.

— Значи затова сте запазили част от експлозивите? — обърна се Кай към него.

Не можех да разгадая изражението му — лицето му бе затворено, недостъпно. Това беше Кай, когото познавах от Обществото, и отново изпитах внезапната болка от загубата на онзи Кай, когото прегръщах в Разлома.

— Мога да ти помогна — каза той на Хънтър.

— Разбираш ли от експлозиви? — попита го фермерът.

— Да. Баща ми ме научи да се оправям с жици и всякакви технологии. Ще го направя в замяна на нещо, което видях в една от пещерите.

— Размяна — съгласи се Хънтър.

Какво искаше да изтъргува Кай? Какво желаше? Защо не гледаше вече към мен?

Но поне никой не говореше за разделяне. Оставахме заедно.

Засега.

Докато Кай и Хънтър събираха жиците и другите необходими устройства, с Инди се запътихме обратно към пещерата, за да събудим Илай и да напълним раниците си с нужните за пътуването провизии. Подготвихме пещерата за запечатването ѝ, като затворихме хубаво капациите на кутиите и ги подредихме близо до стените, за да ги предпазим от взрива. По някаква причина все ме привличаха страници, откъснати от книгите; напъхах някои от тях в раницата си заедно с храната, водата и клечките кибрит. Хънтър ни беше казал къде да намерим фенери, които можехме да поставим на главите си — „челници“, както ги нарече — и други неща, необходими за дългия път, който ни предстоеше. Взехме и допълнителни раници и напълнихме и тях.

Илай натъпка в раницата си четки за рисуване и много листове. Сърце не ми даде да му кажа да ги изхвърли и да вземе повече ябълки вместо тях.

— Мисля, че сме готови — казах аз.

— Почакай — рече Инди.

Не разговаряхме много и бях доволна от това; не бях сигурна какво да ѝ кажа. Не я разбирах — защо показва картата първо на Кай?

Какво друго криеше? Беше ли ме смятала изобщо някога за приятелка?

— Трябва да ти дам нещо.

Инди бръкна в раницата си и извади деликатната пита от гнездото на осите. Като по някакво чудо след всичко преживяно тя все още бе непокътната. Държеше я внимателно в ръцете си и в ума ми се появи неочакван образ — океан и Инди вдига крехка мида от пясъчния бряг.

— Не — казах аз, трогната от жеста ѝ. — Трябва да остане у теб. Ти успя да я опазиш през целия този труден път.

— Нямах това предвид — каза нетърпеливо Инди. Бръкна в гнездото и извади нещо оттам.

Микрокарта.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да разбера.

— Откраднала си я от мен — прошепнах аз. — Още когато бяхме в лагера.

Тя кимна.

— Това скрих във въздушния кораб. По-късно се престорих, че не съм взела нищо, но всъщност го направих. Ето това.

Протегна я напред.

— Вземи я.

Взех я.

— А това го взех от едно момче в селото.

Бръкна отново в раницата си и извади един минипорт.

— Сега можеш да видиш микрокартата. Единственото, което си пропуснала, е едно от листчетата, но вината за това е само твоя. Изпусна го, когато вървахме през равнината.

Бях напълно смаяна, но взех минипорта.

— Намерила си го? А прочете ли го?

Разбира се, че го беше прочела. Тя дори не си направи труда да ми отговори.

— Така разбрах, че Ксандър има някаква тайна — каза след малко. — На листчето пишеше, че той крие нещо и че ще ти го каже, когато се видите отново.

— Къде е? Върни ми го!

— Не мога, вече го няма. Дадох го на Кай и той не го запази.

— Защо?

Държах картата и микрокартата в ръце.

— Защо си направила всичко това?

Отначало си мислех, че няма да ми отговори. Тя извърна глава встрани. Но после отново се обърна към мен. Изражението ѝ беше сърдито, мускулите на лицето ѝ потрепваха.

— Не принадлежеше на онова място — каза тя. — Разбрах го в мига, в който те видях. Затова исках да разбера причината, поради която си там. Какво правеше в лагера? Първо си помислих, че си шпионин на Обществото. По-късно реших, че може би работиш за Бунта. Имаше и всички онези сини таблетки. Не бях сигурна какво смяташ да правиш с тях.

— И открадна от мен. Всъщност си крада постоянно, през целия път от трудовия лагер до Разлома.

— Как иначе щях да разбера нещо? — посочи към минипорта. — А и сега си върна всичко. Дори повече. Можеш най-накрая да пуснеш микроартата и да я изгледаш, когато пожелаеш.

— Нямам всичко. Помниш ли? Част от съобщението на Ксандър липсва.

— Не, не липсва. Току-що ти го предадох.

Исках да изкрещя от ярост.

— Ами сребристата кутийка? И нея си взела, нали?

Знам, че гневът ми не беше рационален, но внезапно си я поисках обратно, тя беше спомен от Ксандър. Исках си обратно всичко, което някога бях загубила, което ми бе откраднато, което бях разменила, което ми бе отнето... Компасът на Кай. Часовникът на Брам. И най-вече пудриерата от дядо ми със стихотворенията, грижливо скрити вътре. Ако можех да си я върна, никога не бих я отворила. Щеше да ми е достатъчно да знам, че са вътре.

Исках същото да стане и с Кай, да можех да сложа всичко красиво от нашата връзка вътре, да я запечатам на сигурно място, да залича всички грешки, които и двамата бяхме направили.

— Оставих кутийката в трудовия лагер, когато избягах — обясни Инди. — Изпуснах я в гората.

Спомних си как тя все искаше да види картината, която ми бе подарък от Ксандър; как бутна листчетата, когато тя се разпадна, и така разбрах, че я беше грижа; как стоеше в изрисуваната пещера и се взираше в момичетата с красивите рокли Инди крадеше от мен, защото искаше това, което имах аз. Погледнах към нея и си помислих, че

сякаш гледам отражението си някъде в реката, а на повърхността се полюшват леки вълни. Образът не беше съвсем точен — леко изкривен, размит — но въпреки това имахме толкова общи неща.

— Как успя да скриеш микрокартата? — попитах аз.

— Не ме претърсиха, когато ме хванаха — обясни тя. — Само на въздушния кораб, а там с теб измислихме как да ги измамим.

Отметна косата си от лицето с жест, който бе толкова типичен за нея: рязък, но с елемент на изящество. Никога не бях срещала такъв човек — толкова директен, толкова безсрамно преследващ целта си и това, което иска.

— Няма ли да погледнеш?

Не можех да устоя. Пъхнах картата на Ксандър в минипорта и зачаках лицето му да се появи.

Трябваше да видя тази информация още у дома, в Квартала, под шума на кленовите дървета. Брам щеше да ме подиграва, а родителите ми да се усмихват. Щях да погледна в лицето на Ксандър и да видя само него, нищо друго.

Но в съзнанието ми отново изплува лицето на Кай.

— Ето го — каза Инди.

Ксандър.

Бях забравила как изглежда, макар да бяха минали само дни от последната ни среща. Но сега той отново беше при мен, а след миг на екрана започна да тече информацията на Обществото.

Списъкът на микрокартата беше абсолютно същият като онзи, който бе напечатан на малките листчета, скрити в таблетките; това, което Ксандър беше искал да видя. Виж ме, сякаш казваше той. Колкото и време да е нужно. Виж ме.

Не знаех как е успял да добави допълнителния ред, който Инди беше намерила. Можеше ли да ме лъже? Не вярвах в това. Защо ли не ми бе казал тайната си в деня, в който посетихме Архивиста в музея? Тогава си мислех, че може би няма да се срещнем повече. Дали той е знаел нещо повече от мен?

Но Ксандър не бе очаквал някой друг да прочете всичко за него. Проверих паметта на картата. Не беше гледана само предишната вечер, а и по-предишната, и вечерта преди нея, и преди нея...

Инди беше гледала микрокартата му сама многократно. Кога? Докато съм спала?

— Ти знаеш ли тайната на Ксандър? — попитах я аз.

— Така мисля.

— Каж ми я.

— Това си е неговата тайна, той сам трябва да ти я каже — повтори, без да знае, думите на Кай. Гласът ѝ звучеше твърдо, както винаги. Но забелязах нещо; докато гледаше снимката на екрана, погледът ѝ беше омекнал, изражението ѝ бе станало замечтано.

И тогава разбрах. Тя не беше влюбена в Кай, както ревнивото ми сърце бе заподозряло.

— Ти си влюбена в Ксандър — казах аз твърдо, почти жестоко.

Инди не го отрече. Ксандър беше от онзи тип хора, каквито едно Отклонение никога не би могло да има. Златното момче, толкова близо до съвършенството, колкото някой в Обществото може да бъде.

Той обаче не беше нейният Партньор. А моят.

С Ксандър бих могла да имам семейство, хубава работа, щях да бъда обичана, да бъда щастлива, да живея в квартал с чисти улици и грижливо подрязани дървета. С Ксандър щях да върша нещата, които винаги бях смятала, че ще правя.

Но с Кай правех неща, на които не бях подозирала, че съм способна.

Исках и двете.

Но това бе невъзможно. Погледнах отново лицето на Ксандър. И макар той сякаш да ми казваше, че никога няма да се промени, аз знаех, че това не е вярно. Знаех, че има част от него, която беше скрита от мен, неща, случили се в Камас, за които никога нямаше да науча, тайни, които винаги щяха да си останат такива за мен, освен ако самият той не ми ги разкриеше. Ксандър също допускаше грешки — като сините таблетки, които ми беше дал, подарък, заради който бе поел голям риск, но който се беше оказал не това, на което той се беше надявал. Те не ме спасиха.

Връзката ми с него може би нямаше да бъде толкова сложна, но пак щеше да е любов. А вече бях открила, че любовта те води на нови места.

— Какво искаше да постигнеш с Кай? — попитах Инди. — Какво се опитваше да направиш, когато му показва онова листче и му даде картата?

— Бях сигурна, че той знае нещо повече за Бунта, отколкото твърдеше. Искях да го предизвикам да ми каже.

— А защо ми върна всичко това? — протегнах напред микрокартата. — Защо сега?

— Вече е време да избереш — каза Инди. — Не мисля, че ги виждаш ясно — и двамата.

— А ти ги виждаш, така ли? — попитах аз. Гневът ме заля отново. Тя не познаваше Кай, не и така, както го познавах аз. И никога не беше срещала Ксандър.

— Сама се досетих за тайната на Ксандър — обърна се Инди към изхода на пещерата. — А на теб никога дори не ти хрумна, че Кай може да е Лоцманът.

Изчезна през вратата.

Някой ме докосна по ръката. Илай. Очите му бяха широко отворени и личеше, че е разтревожен. Това ме откъсна от състоянието на транс, в което бях изпаднала. Трябваше да изведем Илай оттук. Трябваше да побързаме. По-късно щях да помисля за всичко, което ми бе казала Инди.

Пъхнах микрокартата в раницата си, когато внезапно я видях сред купчинката сини таблетки.

Моята червена таблетка.

На Инди, на Кай и на Ксандър тя не действаше.

Но аз не знаех какво съм.

Поколебах се. Можех да я пъхна в устата си, без да чакам да се разтвори. Да я сдъвча с всичка сила, без колебание. Колкото се може по на дребно, та кръвта ми да се смеси с червеното и това да бъде моят избор, а не изборът на Обществото.

Ако таблетката ми действаше, щях да забравя всичко станало през последните дванайсет часа. Нямаше да помня какво си бяхме казали с Кай, нямаше да ми се налага да му прощавам, че ме е излъгал, защото нямаше да знам, че го е направил. Щях да забравя какво ми бе казал за онзи ден, в който бях определила бъдещето му.

Ако не действаше, поне щях да знам най-накрая, веднъж и завинаги, че съм имунизирана. Че съм специална като Кай, като Ксандър и Инди.

Повдигнах таблетката към устата си. И тогава чух глас, закодиран дълбоко в паметта ми.

Ти си достатъчно силна, за да се справиш и без нея.

Добре, дядо, помислих си аз. Ще бъда достатъчно силна, за да се справя без таблетката. Но има други неща, без които не мога да се справя. И смятам да се боря за тях. За него.

41. КАЙ

Да носиш лодка е като да носиш мъртво тяло — тежко, неудобно и странно.

— Лодката побира само двама души — предупреди ме Хънтър.

— Няма значение — отвърнах аз. — Мисля, че ще ни потрябва.

Той ме погледна, сякаш се канеше да каже нещо, но после реши да премълчи.

Пуснахме лодката пред малката къща в края на селището, където се бяха събрали Касия, Инди и Илай и ни чакаха. Тя се удари в земята с тежък звук.

— Какво е това? — попита Илай.

— Лодка — каза Хънтър. Определено не бе словоохотлив.

Инди, Касия и Илай се взираха невярващо в тежкото закръглено пластмасово — гумено туловище.

— Никога не съм виждала такава лодка — каза Инди.

— Никога не сме виждали лодка въобще — казаха едновременно Касия и Илай и почти се разсмяха след това.

— Носите я, за да я пуснем по реката — осъзна внезапно Инди. — За да могат някои от нас да стигнат до Бунта по-бързо.

— Но реката е задръстена от пясък и пръст — каза Илай.

— Вече няма да е такава — казах му аз. — След дъжд като този нивото ѝ ще се е вдигнало достатъчно.

— Е, кой ще се качи на лодката? — попита Инди.

— Не знаем още — казах аз. Не погледнах към Касия. Откакто ме завари да горя картата, не бях способен да я погледна в очите.

Илай ми подаде една раница.

— Донесох това за теб. Храна и някои други неща от пещерата.

— Благодаря ти, Илай.

— Има още нещо — прошепна ми той. — Може ли да ти го покажа?

Кимнах.

— Побързай.

Той се извърна така, че другите да не ни виждат, и ми подаде...

Стъклена тръбичка от осветената в синьо галерия.

— Илай! — възкликнах изненадано. Взех я от ръцете му и я обърнах. Във вътрешността ѝ течността се разклати. Когато прочетох името, изписано отвън, издишах шумно. — Не е трябвало да я вземаш.

— Не можах да се въздържа — отвърна той.

Трябваше да строша стъкленницата в земята или да я пусна в реката. Вместо това я прибрах в джоба си.

От дъжда основите на скалите се бяха оголили, твърдата пръст се бе превърнала в кал. Не беше необходимо голямо усилие, за да предизвикаме свличане и да направим пътеката към пещерите непроходима, но освен това трябваше да запечатаме входа на пещерата хранилище, без да унищожим нещата, които се намираха вътре.

Хънтър ми показа плана си — изрядно направена диаграма къде, как и какво трябваше да поставим, за да заредим експлозивите. Беше впечатляващо.

— Ти ли я направи? — попитах аз.

— Не. Нашият водач я начерта, преди да тръгне. Ана.

Ана, помислих си аз. Дали баща ми я беше познавал?

Не го попитах. Започнах да изпълнявам указанията на диаграмата и допълнителните нареждания на Хънтър. Дъждът продължаваше да се лее над нас и правехме всичко възможно, за да запазим експлозивите сухи.

— Слез долу и кажи на другите, че ще запалят фитила — каза фермерът.

— Аз ще го направя.

Хънтър ме погледна.

— Това беше моя задача. Ана ми се довери, че всичко ще стане както трябва.

— Ти познаваш района по-добре от мен. Познаваш фермерите. Ако нещо се обърка с детонатора и фитила, само ти можеш да изведеш всички останали оттук.

— Това не е някакъв вид самонаказание, нали? — попита ме той.

— Защото се канеше да изгориш картата?

— Не — отвърнах аз. — Просто е очевидният избор.

Хънтър ме изгледа и после кимна.

Нагласих часовника на детонатора и побягнах. Беше инстинкт — разполагах с достатъчно време. Скочих от една скала близо до реката и се затичах с все сила към другите. Не бях стигнал още до тях, когато чух взрива. Не можах да се въздържа, обърнах се и погледнах.

Няколко ниски дървета се откъснаха първи от скалите и като че ли полетяха към мен; от корените им във въздуха летяха камъни и буци пръст. За миг видях тъмните преплетени коренища и после забелязах, че цялата скала под тях също се плъзга надолу. Пътеката се разпадна на отделни късове, които се изсипаха в реката — кал и камъни, камъни и кал. И свличането продължаваше.

Прекалено близо, осъзнах аз, спуска се прекалено наблизко. Ще стигне до града.

Една от къщите простена, после се разцепи на две и потъна в калта. После друга. Земята се надигаше изпод градчето, дъски хвърчаха във въздуха, трошаха се стъкла, дървета се прекършваха. И после всичко се изсипа в реката и спря.

Свлачището бе разкрило чиста, лепкава ивица, покрита с червена кал и натрошени камъни, през средата на селището и бе задръстило част от реката, образувайки нещо като бент. Водата щеше да се надигне и каньонът може би щеше да се наводни. Докато обмислях това, видях другите да излизат от къщата и да тръгват забързано по пътеката. Затичах се да помогна на Хънтър с лодката. Тя беше за нея. Ако Касия искаше да намери Бунта, аз щях да ѝ помогна да стигне до целта си.

42.

КАСИЯ

Пътят ни беше бавен и мъчителен; постоянно се подхлъзвахме и падахме и ставахме, отново и отново. Бяхме целите в кал, когато най-накрая намерихме достатъчно голяма пещера, в която да се вмъкнем всички. Лодката не се побираше и трябваше да я оставим отвън на пътеката. Чувахме как дъждът трополи по гумената ѝ повърхност. Не бяхме успели да стигнем до пещерата с танцуващите момичета; тази беше по-скоро кухня с остри скали и цепнатини.

Известно време всички мълчахме — бяхме толкова изтощени, че не намирахме сили да кажем каквото и да било. Раниците ни лежаха на земята до нас. С всяка стъпка, която правехме в калта, те ставаха все по-тежки и по-тежки и започнах да си представям как изхвърлям храната, водата, дори документите отвътре. Погледнах към Инди. Първия път, когато се катерехме към равнината, бях болна и през повечето време тя бе носила раницата ми.

— Благодаря ти — обърнах се към нея сега.

— За какво? — звучеше изненадано, подозрително.

— За това, че носи нещата ми, когато минахме оттук първия път — казах аз.

Кай вдигна глава и ме погледна. Правеше го за пръв път след спора ни в градчето. Беше хубаво да видя очите му отново. Сред мрака на пещерата изглеждаха черни.

— Трябва да поговорим — каза Хънтър. Прав беше. Това, което знаехме, но все още не бяхме коментирали, бе, че в лодката нямаше място за всички. — Какво смятате да правите оттук нататък?

— Аз ще се опитам да намеря Бунта — каза Инди незабавно.

Илай поклати глава. Още не знаеше и разбирах напълно как се чувстваше. И двамата искахме да отидем при бунтовниците, но Кай не им се доверяваше. А независимо от всичко, което беше станало с картата, знаех, че и аз, и Илай все още вярваме безусловно на Кай.

— Аз ще тръгна след другите фермери — каза Хънтър.

— Можеше да продължиш и без нас — обърна се Инди към него.
— Но ни помагаш. Защо?

— Счупих онези стъкленици в Галерията — обясни той. — Обществото може би нямаше да дойде тук толкова бързо, ако не го бях направил.

Въпреки че бе само няколко години по-голям от нас, той изглеждаше много по-мъдър. Може би става така, когато имаш дете; а може би животът в тежките условия на каньоните беше причината; или щеше да бъде същият и в Обществото, сред неговите безлични удобства.

— Освен това — продължи Хънтър, — докато ние носим лодката, вие пък ни помагате с раниците. В общ интерес е да си помагаме да излезем от Разлома. Тогава вече всеки може да тръгне по пътя си.

Кай не каза нищо.

Дъждът продължаваше да вали навън и си спомних за онази част от неговата история, която ми бе дал в Квартала. Когато вали, си спомням... Така пишеше на онзи лист. Аз също си бях дала обещание да помня. В съзнанието ми изникна още един спомен — как Кай ми каза, че мога да разменя стихотворенията си. Не ме подтикна да се отърва от стихотворението на Тенисън, макар да знаеше, че то може да ми помогне да открия Бунта. Остави този избор — какво да разменя и какво да правя с това, което намеря — на мен.

— Защо толкова мразиш Бунта, Кай? — попитах го тихо аз. Не исках да водим този разговор пред останалите, но какво друго можех да направя в тясната пещера. — Трябва да реша накъде да тръгна. Илай също. Ще ни помогне, ако ни обясниш защо го мразиш толкова много.

Кай сведе поглед към ръцете си и аз си спомних рисунката, която ми бе дал някога, онази, в която той държеше в ръцете си думите „мама“ и „татко“.

— Те не ни помогнаха — каза той. — Ние се вдигнахме на въстание, за да бъдем с тях, но бунтовниците не дойдоха. Всички, които обичах, умряха. Всеки, който оцеля, се превърна в нещо друго.

— Но Врагът е убил семейството ти — каза Инди. — Не Бунтът.

— Не им вярвам — натърти Кай. — Баща ми им се довери. Аз няма да го направя.

— А ти вярваш ли им? — попита Инди Хънтър.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Последния път, когато хората от Бунта идваха в нашия каньон, бе преди много години.

Всички, дори Кай, се наведохме напред, за да го чуем по-добре.

— Казаха ни, че са успели да се внедрят навсякъде в Обществото, дори в Централ, и отново се опитаха да ни убедят да се присъединим към тях.

Усмихна се леко.

— Ана обаче се възпротиви. Бяхме живели десетилетия сами, без да се подчиняваме на никого, и тя смяташе, че нещата трябва да си останат така.

— Значи те са ви изпратили тези брошури с историята на Бунта? — попита Кай.

Хънтър кимна.

— Изпратиха ни и картата, която използваме сега. Надявах се, че ще променим мнението си и ще се опитаме да ги намерим.

— Откъде са били сигурни, че ще разчетете кода на картата? — попита Инди.

— Това е нашият собствен код — каза фермерът. — Използвахме го, когато не искахме някой външен да разбере какво казваме и пишем.

Бръкна в раницата си и извади един челник оттам. Навън нощта вече беше покрила всичко с черната си мантия и мракът бе непрогледен.

— Бунтовниците знаеха кода ни от някои от по-младите фермери, които се бяха присъединили към тях.

Хънтър запали фенера и го наведе към пода, за да може лъчът му да осветява всички ни равномерно и да се виждаме.

— Фермерите, като общност, никога не сме се обединявали с Бунта, но винаги има по-буйни младежи, които го правят. Веднъж дори и аз се опитах да стигна до бунтовниците.

— И успя ли? — попитах аз с изненада.

— Не — отвърна той. — Стигнах до реката в равнината и после се върнах.

— Защо? — попитах аз.

— Заради Катрин — гласът на Хънтър прозвуча странно, сякаш внезапно бе пресипнал. — Майката на Сара. Естествено, тогава все

още не беше майка на Сара. Но Катрин никога нямаше да напусне града ни и аз реших, че не мога да я оставя.

— Защо не е искала да тръгне с теб?

— Тя щеше да бъде следващият ни водач. Беше дъщеря на Ана и приличаше по всичко на майка си. Когато някой ден Ана умреше, щеше да има гласуване дали приемаме най-голямото ѝ дете за водач на града и щяхме да приемем Катрин. Всички я обичаха. Но тя умря, докато раждаше Сара.

Светлината в пещерата осветяваше слабо калните ни ботуши, а лицата ни се губеха в мрака. Чух как Хънтър вади нещо от раницата си.

— Ана те е оставила — осъзнах внезапно аз. — Оставила те е, оставила е и внучката си...

— Трябваше да го направи — прекъсна ме Хънтър. — Имаше други деца и други внуци, за които да се грижи, както и цял град, който разчиташе на нея.

Замълча за миг.

— Разбираш сега защо не можем да съдим Бунта толкова сурово. Те искат най-доброто за своята група. Не можем да ги виним, защото и ние правим същото.

— Различно е — каза Кай. — Вие сте били тук от самото начало на Обществото. Бунтовниците идват и си отиват.

— Как сте успели да избегате от Обществото преди години? — попита Инди.

— Не сме — отвърна Хънтър. — Те ни пуснаха да си отидем.

Докато ни разказваше историята, започна да чертае сини линии по ръцете си с парчето креда, което бе извадил от раницата си.

— Не забравяйте, че в миналото хората са избрали Обществото и контрола му, за да предотвратят едно бъдеще, от което са се страхували — с опасностите на ново глобално затопляне. Обществото обещало да унищожи и всички болести. Ние обаче не сме пожелали да се подчиним на този контрол и сме си тръгнали. Отказали сме да приемем Обществото, което означавало, че няма да се възползваме и от неговите облаги и защита. Решили сме да сеем и отглеждаме сами храната си, а те се съгласили да ни оставят на мира. И дълго време тази договорка се спазвала. А когато Обществото я нарушавало и изпращало кораби, ние сме ги сваляли с нашите оръжия.

Хънтър замълча, пое си дъх и продължи:

— Преди всички селяни, живеещи във Външните провинции, да умрат, понякога идваха в нашия каньон за помощ. Разказваха ни истории за това как са били изпратени далече от родните си места, защото са обикнали неправилния човек или са искали да работят нещо различно от това, което Обществото им е определило. Някои идваха да се присъединят към нас, други просто искаха да търгуват. След времето на Комисията на стоте нашите книги и документи станаха изключително ценни.

Въздъхна.

— Винаги е имало хора като Архивистите. Сигурен съм, че все още ги има. Но връзките ни с Обществото бяха прекъснати, когато всички селяни в Граничните провинции умряха или бяха преселени.

— За какво заменяхте книгите си? — попита Илай. — В каньоните сте си имали всичко.

— Не — отвърна фермерът. — Нямахме всичко. Медицината на Обществото винаги е била на по-добро ниво, а имаше и други неща, от които се нуждаехме.

— Но ако вашите книги са били толкова ценни — продължи Илай, — защо сте оставили толкова много от тях в онази пещера?

— Бяха прекалено много — обясни Хънтър. — Не можехме да ги носим всичките през равнината. Много от хората ни откъснаха само най-важните за тях страници или взеха най-любимите си книги със себе си. Но беше абсолютно невъзможно да отнесем всичко. Затова трябваше да запечатам пещерата и да скрия останалото. Не искаме Обществото да го открие и да го унищожи, ако го намери.

Приключи с рисуването по ръцете си и прибра кредата в раницата си.

— Какво означават тези сини линии? — попитах аз и той обърна рязко към мен.

— На какво ти приличат?

— На реки. На вени.

Той кимна, а в погледа му проблесна интерес.

— Приличат и на двете. Можеш да ги възприемеш както искаш.

— Но какво означават за теб? — попитах отново аз.

— Мрежи — отвърна Хънтър.

Поклати глава. Не разбирах.

— Всичко, което може да свързва — обясни той. — Когато ги рисуваме, обикновено ги правим така, че да се получи ето това.

Протегна ръката си напред и пръстите ни се докоснаха. Почти подскочих от изненада, но се овладях. Той проследи с другия си показалец линиите по протегнатата си ръка и после продължи по моите пръсти, минавайки нежно по вените към лакътя ми и нагоре.

Отпусна се назад. Гледахме се един друг.

— После ти сама ще продължиш тези линии — по себе си, а след това ще докоснеш друг и ще начертаяш линия, която ще те свърже с него, а той ще я продължи... И така до всеки следващ.

Но ако връзката бъде прекъсната, исках да попитам. Както когато дъщеря ти умря!

— Ако не е останал никой, с когото да свържеш линиите си — каза той, — правиш това.

Изправи се и опря ръцете си на надвисналата над нас песъчлива стена.

— Свързваш се с нещо.

— Но Разломът не може да чувства, не го е грижа за хората — казах аз. — На каньоните им е все едно кой минава през тях.

— Така е — съгласи се Хънтър. — Но все пак си свързан.

— Донесох нещо — казах притеснено и бръкнах в раницата си. — Реших, че може би ще го поискаш.

Беше стихотворението с реда, изписан върху гроба на Сара. Онова с вятъра през юни ме стисна в шепата си и ме остави без душа.

Бях го откъснала от книгата.

Хънтър го взе и го прочете на глас.

*„Те падаха като снежинки, падаха като звезди, като
листенцата на розата, отчаяно копнееща да разцъфти.*

*А после вятърът през юни ме стисна в шепата си и
ме остави без душа.“*

И после млъкна.

— Прилича на това, което ни се случи, когато бяхме в селото — каза Илай. — Хората там умираха така. Падаха като звезди.

Кай хвана главата си с двете си ръце.

Хънтър продължи да чете.

„И те се скриха във високата трева — за погледите чужди без следа.

Единствен Господ ще запомни станалото и техните лица.“

— Някои от нас вярват, че един ден ще имаме друг живот — каза той. — Катрин вярваше, Сара също...

— Но ти не вярваш — каза Инди.

— Не. Ала никога не казах на Сара. Как можех да ѝ отнема тази вяра? Тя беше всичко за мен.

Преглътна тежко.

— Държах я в ръцете си всяка нощ, докато заспиваше, през целия ѝ живот.

По бузите му се стекоха сълзи, както бе станало по-рано в пещерата. И също както тогава, и сега той ги пренебрегна.

— Отмествах се съвсем леко, малко по малко. Вдигах бавно ръката си. Отдръпвах лицето си от нежното ѝ вратленце, съдържах дъха си, за да не издишам и да не разбъркам къдриците ѝ. Трябваше да го правя постепенно, за да не усети, че ме няма. Понякога я наблюдавах цяла нощ... В Галерията исках да строша всички стъкленици и после да остана там, просто така, докато умра в мрака. Но не можах да го направя.

Погледна надолу към листа в ръцете си и отново прочете думите, които бе изписал върху гроба ѝ.

— А после вятърът през юни ме стисна в шепата си и ме остави без душа — каза той почти като песен, с тъжен и тих глас. Изправи се и прибра листа в раницата си. — Ще видя дали дъждът е спрял — прошепна и се измъкна навън.

Когато Хънтър се върна в пещерата, всички, освен мен и Кай бяха заспали. Чувах как Кай диша тежко, легнал от другата страна на Илай. Беше се свил на кълбо съвсем близо до мен и можех лесно да се протегна и да го докосна, но не го направих. Беше толкова странно да пътуваме заедно, а помежду ни да има толкова голямо разстояние. Не можех да забравя какво бе направил. Не можех да забравя и какво бях

направила аз самата. Защо го бях разпределила онзи ден в Хранителния център? Защо бях предопределила живота му?

Чух как Хънтър се настани край входа на пещерата и ми се прииска да не му бях давала стихотворението. Не очаквах, че ще му причиня толкова болка.

Ако загинех в Разлома и някой трябваше да издълбае или да изпише епитафия на моя надгробен камък, не бях сигурна какво точно искам да пише там.

Какво ли би избрал дядо за своя епитафия?

Не си отивай кротко или дано тогаз да срещна моя Лоцман?

Дядо, който ме познаваше по-добре от всеки друг човек, се бе превърнал в истинска загадка за мен.

Кай също.

Спомних си внезапно за онази вечер в киносалона, когато бе изпитвал толкова силна болка, а никой от нас не подозираше и всички се бяхме смели, докато той плачеше.

Затворих очи. Обичах Кай. Но не го разбирах.

Той не ме пускаше в себе си, не ми позволяваше да стигна до него. Аз също бях допускала грешки, но вече бях уморена да го преследвам из каньоните и в равнините, да протягам ръката си, за да го докосна, а той да я поема понякога, друг път да я отхвърля. Може би това беше истинската причина да е Отклонение. Може би дори Обществото не можеше да предвиди какво ще направи той.

Кой беше вкарал Кай в списъците на Подбора? Служителката ми се престори, че знае, но ме излъга. Бях решила, че това няма вече никакво значение — аз бях избрала да го обичам, аз избрах да го намеря, но въпросът продължаваше да ме тормози.

Кой би могъл да бъде? Замислих се за Патрик. За Айда. И тогава внезапно ми хрумна най-шокиращата, най-невероятната мисъл. Можеше ли да е самият Кай?

Не знаех как би могъл да го направи, но също така не знаех и как Ксандър бе успял да пхне листчетата под сините таблетки в запечатаните опаковки. Любовта променя вероятните неща и прави най-невъзможните възможни. Опитах се да си спомня какво беше казал Кай, когато бяхме още в Квартала и обсъждахме Подбора и грешката в информацията на микрокартата ми. Не каза ли, че няма никакво значение кой го е направил, стига аз да го обичам наистина?

Така и не бях научила цялата му история.

Вероятно можем да се чувстваме сигурни и в безопасност само ако знаем отделни частици от историите на хората, които обичаме. Може би цялата, пълната версия ще бъде прекалено трудна за понасяне, независимо дали е историята на Обществото, на Бунта или на един човек.

Така ли се чувстваше Кай? Може би мислеше, че никой не желае да го разбере напълно, да чуе всичко за него? Че неговата истина е прекалено тежка, за да бъде понесена от някого другия?

43. КАЙ

Всички спяха.

Ако исках да избягам, сега беше моментът.

Касия ми каза веднъж, че е искала да напише стихотворение за мен. Дали беше успяла да съчини нещо друго, освен началото? Какви ли думи бе използвала за края?

Тя плака, преди да заспи. Протегнах се да я погала по косата. Не забеляза. Не знаех какво да правя. Слушах хлипанията ѝ и сърцето ме болеше. Усетих, че и по моето лице се стичат сълзи. А когато случайно другата ми ръка докосна Илай, дланта ми се намокри от неговите сълзи.

Всички бяхме белязани от своята тъга. Дълбоки разрези като по стените на каньона.

Виждах родителите си да се целуват непрекъснато. Помня как веднъж татко ходи до каньоните и тъкмо се бе прибрал у дома. Майка ми рисуваше. Той се приближи до нея. Тя се засмя и нарисува с вода нежна черта на лицето му. Пръските заблестяха по кожата му. Когато се целунаха, тя обви ръцете си около раменете му и пусна четката да падне на земята.

Беше много мило, че баща ми бе пратил онази страница на семейство Маркъм. Ако не го беше направил, Патрик може би никога нямаше да разбере за Архивистите и нямаше да ми каже как да се свържа с тях в Ория. Никога нямаше да се сдобием със скриба, онова старо устройство за писане. Нямаше да се науча да сортирам, нито да търгувам. Нямаше да мога да дам на Касия стихотворението за рождения ѝ ден.

Не можех да позволя родителите ми да лежат в земята все така безименни, непочетени от мен.

Надигнах се и като внимавах да не настъпя някого, си проправих път към дъното на пещерата. Не ми отне много време да открия това, което ми трябваше, на дъното на раницата си — боите, които Илай бе

събрал за мен. И четката за рисуване. Стиснах в юмрук тънките ѝ косъмчета.

Отворих кутийките с боите и ги подредих в редичка. Протегнах ръка напред, за да опипам стената пред себе си.

Потопах четката в боята и направих черта над мен върху стената на пещерата. Усетих как няколко капки капнаха върху лицето ми.

Докато чаках светлината да дойде, нарисувах света така, както си го представях, и в средата му — родителите си. Майка ми. Баща ми. Нарисувах я как гледа залеза. Нарисувах го как учи момче да пише. Може би бях аз. В мрака нямаше как да съм сигурен.

Нарисувах реката на Вик.

Нарисувах най-накрая и Касия.

Кои части от моя живот трябваше да нарисувам, да издълбая и да разкрия пред нея? Не беше ли достатъчно, че ѝ бях показал пътя към това, което бях, към човека, в който всички тези събития ме бяха превърнали?

Трябваше ли да ѝ кажа как понякога, когато живеех в Квартала, ревнувах и се ядосвах, защото бях различен? Как исках да бъда Ксандър или което и да е от другите момчета, които щяха да продължат да учат и да получат шанса да бъдат подбрани за нейни партньори?

Трябваше ли да ѝ кажа за нощта, когато обърнах гръб на останалите примамки и взех със себе си само Вик и Илай? Вик, защото знаех, че ще ми помогне да оцелея, и Илай, за да потисна чувството си за вина?

Да, трябваше да ѝ разкрия истината, но все още не я бях казал на самия себе си.

Ръцете ми започнаха да треперят.

В деня, в който родителите ми умряха, бях сам на билото. Видях огъня долу. След това се затичах да ги намеря. Тази част от историята беше вярна.

Когато съзрях първите тела, ми прилоша. Повърнах. И после видях, че някои неща бяха оцелели. Не хора, а предмети. Тук обувка. Там съвършено запазена, неотворена порция храна. Четка с чисти косъмчета. Наведох се за нея.

Сега си спомних. Това, за което лъжех себе си през цялото време.

След като взех четката, погледнах и видях родители си мъртви на земята. И не се опитах да ги вдигна и да ги пренеса някъде, не ги погребях.

Видях ги и побягнах.

44.

КАСИЯ

Събудих се първа. Светъл лъч проникваше през входа на пещерата и погледнах изненадано към другите, чудейки се как още не бяха забелязали ярката светлина и това, че дъждът е спрял.

Погледнах към Кай, Илай и Хънтър и се замислих как е възможно човек да носи в себе си толкова много невидими рани. Рани, белязали сърцето ти, мозъка ти, костите ти... Как можем да понасяме всичко това, питах се аз. Какво ни кара да продължаваме?

Когато излязох извън пещерата, небето ме заслепи. Заслоних очи с ръка, както правеше Кай, и когато я свалих след миг, си помислих, че пръстите ми бяха оставили отпечатьци — следи от черни вълнисти линии, белязали небето. После „следите“ мръднаха и промениха посоката си и видях, че това не бяха отпечатьците на пръстите ми, а виещи се ята птици, миниатюрни, летящи високо и надалече. И се присмях на себе си, защото бях помислила, че мога да докосна небето.

Когато се обърнах, за да събудя останалите, дъхът ми спря.

Докато бяхме спали, той беше рисувал. С нежни леки черти, с припрени движения, които си личаха по падналите на места капки боя.

Бе покрил задната част на пещерата със звездни реки. Бе нарисувал свят от скали, дървета и хълмове. Имаше и река, един мъртвец до брега ѝ и един жив човек, оставящ следи по пръстта, един гроб, отбелязан с камък във формата на риба, чиито люспи не можеха да отразяват светлината.

В центъра бе поставил родителите си.

Кай беше рисувал в мрака, без да вижда ясно какво прави. Сцените се преливаха една в друга, понякога цветовете бяха странни. Зелено небе, сини камъни. Там бях и аз облечена в дълга красива рокля.

Но тя беше червена.

45. КАЙ

Слънцето, което грееше над лодката, я беше напекло и повърхността ѝ почти не можеше да се пипне. Ръцете ми станаха червени от топлината и се надявах Касия да не ги забележи. Не исках повече да си мисли за деня, в който ме бе разпределила и изпратила тук. Стореното бе сторено. Трябваше да продължим напред.

Надявах се, че и тя се чувства по този начин, но не я бях питал. Отначало, защото не можех — всички вървахме един зад друг по тясната пътека и останалите щяха да чуят, а после вече бях прекалено уморен, за да изрека въобще някакви думи. Касия, Инди и Илай ни помагаха, като носеха раниците ни, но мускулите на ръцете все така ме боляха и пареха отвътре.

Слънцето постепенно се скри и на хоризонта се събраха облаци.

Не знаех кое ще бъде по-добро за нас — странната за сезона жегата или обичайният дъжд. Дъждът щеше да затрудни придвижването ни, но пък щеше да прикрие следите ни. Вървахме в стройна колона, плътно един до друг, за да си помагаме. Правех всичко възможно, за да съм сигурен, че Касия е добре и на безопасно място. Затова мъкнехме и проклетата лодка.

Понякога тя беше полезна и върху сушата — когато пътеката беше прекалено кална и потъвахме в меката пръст, поставяхме лодката на земята, влизахме вътре и се плъзгахме с нея. Тя оставяше дълга тясна следа. Ако не бях толкова уморен, щях да се усмихна. Какво ли щяха да си помислят хората от Обществото, ако видеха тези отпечатащи? Че някакъв странен гигант е слязъл от небето, вдигнал ни е и е излязъл с нас от Разлома!

Тази вечер трябваше да лагеруваме. Тогава щях да говоря с нея. През нощта щях да знам какво да ѝ кажа. Сега бях прекалено изтощен, за да мисля за нещо, което трябваше да поправи всичко между нас.

Правехме последно усилие за този ден. Никой не си почиваше. Всички бутахме, влачехме и вървахме напред, открадвайки понякога

секунда-две, за да отпием глътка вода и да хапнем по няколко залька хляб. Бяхме стигнали почти до ръба на Разлома, когато светлината премина в сумрак и дъждът заваля.

Хънтър спря и пусна своя край на лодката на земята. Аз направих същото. Той погледна към каньона зад нас.

— Трябва да продължим — каза решително.

— Но вече е почти тъмно — оплака се Илай.

Хънтър поклати глава.

— Нямаме време. Когато открият какво е станало в Галерията, нищо няма да им попречи да слязат в Разлома. А ако имат минипортове? Ще съобщят на хората си да ни пресекат пътя през равнината.

— Къде е нашият минипорт? — попитах аз.

— Хвърлих го в реката, преди да напуснем града — каза Касия.

Инди си пое шумно дъх.

— Добре — каза фермерът. — Не искаме да носим нещо, по което могат да ни проследят.

Илай потрепери.

— Ще можеш ли да продължиш? — попита го Касия притеснено.

— Така мисля — отвърна момчето и ме погледна. — Смяташ ли, че се налага?

— Да казах аз.

— Имаме и челници, с които да си светим — добави Инди.

— Да вървим — каза Касия и ни помогна да вдигнем лодката на раменете си.

Запътихме се към брега на реката, бързайки колкото ни беше по силите. Усещах изхвърлените от реката камъни под краката си. Чудех се дали някой от тях не беше рибата, която бях издялал за гроба на Вик. В тъмнината всичко изглеждаше различно и не бях сигурен къде точно лежеше той.

Но със сигурност знаех какво щеше да направи, ако беше жив.

Каквото бе необходимо, за да го приближи до Лейни.

Сред дърветата, на светлината от челниците си, които бяхме навели надолу, за да не привличаме излишно внимание с Хънтър разтворихме лодката и пъхнахме помпата в отвора за надуване. Лодката бързо започна да приема кръглата си форма, вътре могат да се поберат двама — каза Хънтър. — Другите, които искат да се

присъединят към Бунта, трябва да вървят пеша, като следват течението на реката. Така ще бъде много по-бавно, разбира се.

Лодката се надуваше все повече и повече, въздишайки шумно.

За момент останах напълно неподвижен.

Дъждът започна да вали отново, студен и чист. Беше различен от скорошната буря — по-скоро като лек душ, не като порой. Скоро щеше да спре.

Някъде високо в планините тази вода е сняг, казваше майка ми и разтваряше дланите си, за да улови капките.

Замислих се за рисунките ѝ и как бързо изсъхваха.

— Някъде тази вода не е нищо, по-лека е от въздуха... — казах на висок глас с надеждата, че тя може да ме чуе.

Касия се обърна и ме изгледа.

Представих си как капките дъжд падат по люспите на пясъчната риба, която издялах за Вик. Всяка капка лекува отровената река, помислих си аз и протегнах напред отворените си длани. Не исках да уловя капките или да ги задържа. Те оставяха своята следа и после се изгубваха в земята. Пусках ги да си отидат.

Да си отидат. Като родителите ми и болката от това, което им се бе случило. Като болката от това, което не бях успял да направя. Като мъката по всички хора, които не бях успял да спася или да погребя. Като ревността ми заради Ксандър. Или като вината заради станалото с Вик. Като притеснението за това, което никога нямаше да бъде, и заради това кой всъщност не бях.

Трябваше да позволя всичко да си отиде.

Не знаех дали ще мога, но дори само чувството, че опитвах, беше приятно. Затова оставих тежките капки да се стичат по дланите ми. Да се отронват от пръстите ми в пръстта.

Всяка капка ми помага, мислех си аз. Наклоних главата си назад и се опитах да се отворя целият за небето над мен.

Моят баща може би бе причината всички онези хора да умрат. Но освен това им беше помогнал и животът им бе станал поне за известно време по-поносим. Беше им дал надежда. Преди мислех, че това не е от значение, но всъщност е.

Добро и лошо. Добро — в баща ми, лошото — в мен. И нямаше дъжд или огън, които да го изкарат от мен. Сам трябваше да се отърва от него.

— Съжалявам — казах на Касия. — Не биваше да те лъжа за нищо.

— Аз също съжалявам — каза тя. — Онова сортиране беше нещо ужасно и абсолютно погрешно.

Погледнахме се под дъжда.

— Това е твоята лодка — обърна се Инди към мен. — Кой ще пътува с нея?

— Взех я за теб — казах аз на Касия. — Ти трябва да избереш с кого да се пуснеш по реката.

Почувствах се по същия начин, както някога преди Тържеството на Подбора. Чаках. Питам се дали това, което бях направил, е достатъчно, за да ме избере отново.

46.

КАСИЯ

Кай — казах аз. — Не мога да сортирам хора отново.

Как можеше да ме моли за такова нещо?!

— Побързай — обади се Инди.

— Направи правилен избор последния път — каза Кай. — Моето място наистина е тук.

Вярно беше. Той принадлежеше на тези каньони и реки. И макар опитът ми да го намеря в този непознат свят да беше най-трудното нещо, което някога бях правила, сега бях по-силна именно заради това.

Затворих очи и помислих за фактите, с които разполагам.

Хънтър искаше да отиде в планините, не да се спусне по реката.

Илай беше най-малкият.

Инди можеше да гребе и да плава с лодка.

Аз обичах Кай.

Кой трябваше да тръгне?

Този път беше по-лесно, защото имаше само един вариант — една конфигурация, която ми се стори правилна.

— Време е — каза Хънтър. — Кого избра?

Погледнах към Кай, надявайки се, че ще разбере. Да, щеше да разбере. Той би постъпил по същия начин.

— Илай — отвърнах аз.

47. КАЙ

Илай примигна.

— Аз? — попита той с изненада. — А Кай?

— Ти — каза Касия. — И Инди. Не аз.

Инди също вдигна глава стреснато.

— Някой трябва да помогне на Илай да слезе по реката — каза Касия. — Хънтър и Инди са единствените, които знаят нещо за реките, а Хънтър отива към планините.

Фермерът провери лодката.

— Почти е готова.

— Можеш да го направиш, нали? — попита Касия Инди. — Можеш да заведеш Илай там? Това е най-бързият начин да го отведем на безопасно място.

— Мога да го направя — отвърна Инди без никаква следа от колебание в гласа си.

— Реките са различни от морето — предупреди я Хънтър.

— В нашата провинция имаме реки, които се вливаха в морето — каза Инди. Пресегна се, вдигна частите на едно от греблата, които бяха вътре в лодката, и сръчно го сглоби. — Някога се упражнявах нощем да плавам по тях. Никой не ме видя, докато не стигнах до океана.

— Почакайте — каза внезапно Илай. Всички се обърнахме. Той повдигна брадичката си и ме погледна с тъжните си сериозни очи. — Искам да пресека равнината. Това е, което ти искаше да направиш отначало, нали?

Хънтър го погледна изненадано — Илай щеше да го забави. Но фермерът не беше от хората, които щяха да изоставят някого.

— Може ли да дойда с теб? — попита момчето. — Ще тичам колкото мога по-бързо.

— Да — отвърна Хънтър. — Но трябва да тръгнем веднага.

Сграбчих Илай и го прегърнах силно.

— Ще се видим отново — каза той. — Сигурен съм.

— Да, ще се видим — казах аз. Не трябва да му обещавам подобно нещо. Спогледахме се с Хънтър за миг и се запитах дали той бе обещал същото на Сара, когато се беше сбогувал с нея.

Илай се отдръпна от мен и се хвърли в прегръдката на Касия, после и на Инди, която се изненада от този жест. Тя също го прегърна и после той отстъпи крачка назад от групичката ни.

— Готов съм. Да тръгваме.

— Надявам се, че ще се срещнем отново — обърна се Хънтър към нас. Повдигна ръка за поздрав и в светлината на челника на главата му видях сините линии, спускащи се по ръцете му. Всички останаме така за миг, взирайки се един в друг. После Хънтър се обърна и се затича, а Илай го последва. За кратко виждах светлинните от лампичките им между дърветата, по после изчезнаха.

— Илай ще се оправи — каза Касия. — Нали?

— Това беше неговият избор — казах аз.

— Знам — каза тя. Гласът ѝ бе съвсем тих. — Но всичко стана толкова бързо.

Така беше. Както в деня, когато напуснах Квартала. И в деня, в който родителите ми умряха, както и когато Вик си отиде. Сбогуванията винаги са такива. Не можеш да ги отбележиш истински в самия момент на раздялата — независимо колко дълбоко разсичат душата ти.

Инди свали палтото си и с бързо, сигурно движение на острия камък, който носеше винаги в себе си, изряза пришития отвътре диск. Захвърли го с ярост на земята и се обърна към мен.

— Илай реши какво да направи — каза тя. — А ти?

Касия ме погледна. Вдигна ръка и избърса дъжда и сълзите от лицето си.

— Ще вървя по реката — казах аз. — Няма да съм бърз колкото теб и Инди в лодката, но ще ви настигна накрая.

— Сигурен ли си? — прошепна тя.

Да, сигурен бях.

— Измина много дълъг път, за да ме намериш — казах аз. — Значи и аз мога да го направя. Ще дойда при бунтовниците с теб.

48.

КАСИЯ

Дъждът стана по-слаб и постепенно се превърна в сняг. Имах чувството, че все още не сме стигнали, че все още пътуваме и се стремим към целта си. Един към друг. Към тези, които ни беше писано и искахме да бъдем. Погледнах го и знаех, че никога няма да видя всичко в него. Вече осъзнавах това напълно ясно и отново направих избора си.

— Трудно е да вземеш решение къде да пресечеш, когато си на кръстопът, да избереш на коя страна да преминеш — казах с глас, който всеки момент щеше да се прекърши.

— А защо е необходимо? — попита той.

— За да стана човека, който искам да бъда — казах му аз.

И после и двамата пристъпихме един към друг. И двамата бяхме допуснали грешки; и двамата се бяхме опитали да постъпим правилно. Само това можехме да направим.

Кай се наведе, за да ме целуне, но ръцете му останаха отпуснати покрай тялото.

— Защо не ме прегърнеш? — попитах аз, като инстинктивно се отдръпнах леко назад.

Той се разсмя и повдигна ръцете си — за да ми ги покаже и да обясни.

Бяха покрити с кал и с боя, и с кръв.

Придърпах ръката му към моята, долепих дланта си до неговата. Усетих допира на песъчинките, лепкавата боя, белезите от порязано и раните, които разказваха за дългия път, който беше изминал.

— Те ще се изчистят — казах му аз.

49.

КАЙ

Когато я притеглих към себе си, усетих, че тя отвърща с желание на прегръдката ми, топла, копнееща... После обаче трепна леко и се отдръпна.

— Съжалявам — каза, — забравих нещо.

Извади малка стъклена тръбичка от дрехите си. Забеляза шока, изписан на лицето ми, и побърза да обясни:

— Не можах да устоя.

Протегна я към мен, за да я видя и да разбера сам. Тръбичката блестеше на светлината от челниците и очите ми трябваше да привикнат, преди да прочета името: Рейес, Самуел. Дядо й.

— Взех я, когато всички гледахте към Хънтър, след като той счупи първата стъкленица.

— Илай също открадна една — казах аз. — Даде я на мен.

— Чия проба е взел? — попита Касия.

Погледнах към Инди. Можеше да отблъсне лодката от брега и да отплава без Касия. Но не го направи и знаех, че няма да го стори. Не и този път. Ако някой искаше да отиде там, където Касия желаше да стигне, нямаше да намери по-добър лоцман от Инди. Тя щеше да носи раницата ти, щеше да те преведе през бурните места на реката. Инди ни обърна гръб и остана съвършено неподвижна под дърветата близо до лодката.

— На Вик — казах на Касия.

Отначало се изненадах, че Илай не е взел пробата на родителите си, а после си спомних, че техните едва ли щяха да бъдат там. Илай и семейството му бяха Отклонения от години. Статусът на Вик явно беше отнет наскоро, защото Обществото не бе имало време да заличи пробата му от хранилището в Галерията.

— Илай ти вярва — каза тя.

— Знам.

— Аз също ти вярвам. Какво ще правиш с нея?

— Ще я скрия, докато разбере кой и защо съхранява стъклениците с проби. Докато се убедя, че можем да се доверим на Бунта.

— А книгите, които взе от пещерата на фермерите?

— И тях също. Ще потърся подходящо място, докато следвам реката.

Замълчах за миг.

— Ако искаш, мога да скрия и твоите неща. Ще направя така, че някой ден със сигурност да си ги получиш отново.

— Няма ли да ти бъде прекалено тежко да носиш целия този товар? — попита тя.

— Не — казах аз.

Тя ми подаде стъклената тръбичка и бръкна в раницата си за колекцията от откъснати страници, които бе събрала от пещерата.

— А аз не написах нищо, нито една страничка — добави с тъжен глас. — Някои ден ще го направя.

После постави ръка на бузата ми.

— Останалата част от историята ти... Ще ми я разкажеш ли сега? Или когато те видя следващия път?

— Майка ми... — започнах аз. — Баща ми...

Затворих очи, опитвайки се да ѝ обясня. Това, което говорех, нямаше никакъв смисъл. Беше просто поредица от думи... — Когато родителите ми умряха, аз не направих нищо. А толкова много исках. Толкова силно исках. Силно исках да направя...

— Нещо — довърши тя тихо.

Хвана ръката ми и я обърна, вгледа се в хаотичните белези, в боята и в калта, която дъждът още не беше измил.

— Прав си. Не можем да не правим нищо в живота си. Но, Кай, ти си направил нещо, когато родителите ти са умрели. Помня рисунката, която ми даде в Ория. Опитал си се да ги вдигнеш от земята, да ги отнесеш някъде.

— Не — казах с пресипнал от болка глас. — Аз ги оставих на земята и побягнах.

Тя обви ръце около мен и започна да шепне в ухото ми. Думи само за мен — поезията на „обичам те“, за да ме запази топъл сред този студ. С тях ме върна отново от пепелта и нищото към плътта и пулсиращата във вените ми кръв.

50.

КАСИЯ

Не си отивай нежно... — прошепнах му аз за последен път. Засега.

Кай се усмихна — не бях виждала тази му усмивка. Беше предизвикателна, дръзка, от онзи вид, който можеше да накара хората да го последват право в огъня, в потопа...

— Тук няма такава опасност — отвърна той.

Докоснах лицето му, прокарах пръсти по клепачите му, намерих устните му, срещнах ги с моите... Целунах го. Солта от сълзите му имаше вкус на море, на което не виждах брега.

Той изчезна, скри се сред дърветата, а аз бях в реката и вече не ни оставаше време.

— Прави каквото ти казвам — напомни ми Инди, пхна гребло в ръцете ми и изкрещя, за да заглуши шума на водата, бушуваща край нас. — Ако кажа „ляво“, гребя наляво; ако кажа „дясно“, загребя вдясно. Ако ти кажа да се наведеш, направи го.

Светлината от челника ѝ ме заслепяваше и се зарадвах, когато тя се обърна напред. По лицето ми се стичаха сълзи — и от сбогуването, и от ослепителния лъч.

— Сега — извика Инди и двете избутахме лодката от брега. Останахме така, поклащайки се на място за миг, и после течението ни намери и ни понесе. — Добре — каза тя.

Случайни снежинки падаха по лицата ни, докато плавахме — малки бели парцали на светлината на нашите челници.

— Ако се преобърнем, останя близо до лодката — извика ми Инди, без да се обръща.

Тя можеше да вижда пред себе си на съвсем малко разстояние — колкото да направи едно движение, да вземе бързо решение; преценяваше информацията и сортираше по начин, както аз никога не бих могла, особено при тези условия, с брулещия в лицето ѝ вятър, сияещата в сребристо вода и протягащите се от брега към нас черни

клони. От самата река към нас се носеха заплашително изпочупени дървета.

Подражавах ѝ, повтарях като сянка всяко нейно движение и замах. Чудех се как въобще Обществото бе успяло да я хване онзи ден в океана. Тя беше Лоцман в тази река тази нощ.

Часове или минути минаваха, това нямаше значение — бяха важни само завоите на реката и промяната в течението, виковете, с които Инди ми даваше указания, и греблата, хвърлящи пръски вода, докато ги прехвърляхме от едната на другата страна.

Вдигнах глава само веднъж, защото усетих, че над мен нещо се случва; нощта си отиваше, беше настъпила онази част на утрото, когато всичко все още бе черно, но това черно сякаш се протриваше по краищата. И тогава изпуснах момента, в който Инди ми извика да прехвърля греблото вдясно, и се преобърнахме.

Студена мрачна вода, отровена от сферите на Обществото, ме заля цялата. Не виждах нищо и чувствах всичко — ледената смразяваща вода, плавеите, които ме блъскаха от всички страни. Това беше мигът на моята смърт. И после нещо друго ме удари по рамото.

Остани близо до лодката.

Пръстите ми задраскаха по корпуса ѝ, намерих една от дръжките и се хванах за нея, издърпвайки се на повърхността. Водата имаше горчив вкус; изплюх я и се долепих съвсем плътно до гуменото дъно. Бях под лодката, от вътрешната ѝ страна, захлупена от нея — хваната в капан, но и спасена в нещо като въздушен мехур. Нещо ме бе одраскало по крака. Лампата ми за глава беше изчезнала.

Беше като в пещерата — бях пленена жива.

— Ще се справиш — каза ми тогава Кай, но сега го нямаше тук.

Внезапно си спомних деня, в който го срещнах, деня край чистия син басейн, когато той и Ксандър се гмурнаха и изчезнаха за дълго под водата, но в крайна сметка изплуваха отгоре.

Къде е Инди?

Лодката се преобърна на една страна, водата беше спокойна. Заслепи ме ярка светлина. Инди буташе лодката, за да я изправи отново. Държеше се отстрани за нея и някак си все още беше с челника си.

— Тук е по-спокойно, има нещо като вир — каза тя сърдито. — Няма да трае много дълго. Махни се, ела до мен и бутай.

Изплувах изпод лодката. Водата бе черна и лъскава, с малки вълнички на места, едно широко равно пространство сред реката, сякаш отдолу някой го бе заградил и отделил.

— Държиш ли греблото си? — попита ме Инди и за моя изненада наистина го държах. — На три — каза тя и започна да отброява.

Преобърнахме лодката и се уловихме от двете и страни. Инди се метна бързо като риба вътре, хвана греблото ми и ме издърпа.

— Справи се — каза тя. — Помислих, че най-накрая съм се отървала от теб — засмя се тя и аз я последвах.

Двете се смяхме, докато лодката ни се блъсна в следващата по-голяма вълна и Инди изпищя диво и победоносно. Присъединих се към нея.

— Истинската опасност започва сега — каза тя, когато слънцето изгря, и аз знаех, че е права.

Реката все още бе бърза; можехме да виждаме по-добре, но и нас можеха да ни виждат, а и вече бяхме изтощени. Тежките тополи по брега се смениха с по-тънки, по-слабо прикриващи ни от погледи от въздуха дървета, издължени, сиво-зелени и окичени с бодли.

— Трябва да се придържаме близо до дърветата за прикритие — каза Инди, — но ако минем покрай тях прекалено бързо и се закачим за някой от тези бодли, с лодката ни е свършено.

Минахме покрай голяма изсъхнала тополя с лющеща се кафеникава кора, която се разпадаше, уморена и съсипана след годините, в които дървото се бе опитвало да се закрепим на брега. Надявам се Хънтър и Илай да са в планините, помислих си аз, и че Кай успява да се скрие добре сред дърветата.

Тогава го чухме. Нещо над главите ни.

Без да си кажем и дума, и двете загребахме към брега. Инди се пресегна с греблото си към бодливите клони, но не успя да се закачи. Лодката се понесе по реката, а аз забих греблото си във водата, опитвайки се да я изтласкам назад. Корабът летеше все по-близо над нас. Инди се протегна и сграбчи бодливите клони с голата си ръка. Ахнах. Тя се държеше, а аз скочих на брега и избутах лодката. Чух дращенето на бодлите по гуменото и дъно. Моля те, не се пукай, помислих си аз. Инди се пусна, ръката ѝ кървеше. И двете едва си поемахме дъх.

Подминаха ни. Не ни видяха.

— Сега с удоволствие бих взела една зелена таблетка, моля — каза Инди и аз се разсмях от облекчение.

Но таблетките ги нямаше, както и всичко останало, което имахме — бяха паднали във водата, когато лодката се преобърна. Инди бе завързала раниците ни за една от дръжките, но водата ги беше разкъсала, независимо от здравите ѝ възли; някакви клони или дървета бяха прерязали въжето. Трябваше да сме благодарни, че не бяха разкъсали плътта ни или гумата на лодката.

След като се качихме отново вътре и потеглихме, продължихме да се придържаме до брега. Слънцето се издигаше все по-високо. Никой повече не прелетя над нас. Мислех си за втория компас, който губех — потънал някъде на дъното на реката като камък, какъвто е бил, преди Кай да го превърне в нещо много повече.

Дойде вечерта. Тръстиките по края на реката шепнеха и шумоляха от вятъра, а след като слънцето реши да си почине, във високото и красиво небе видях първата звезда. После забелязах светлина и на брега. Или по-скоро не на сушата, а във водата, която се простираше в мрака пред нас.

— Това — каза Инди — не е океанът.

Звездата примигна. Нещо мина над нея — или в небето, или във водата.

— Но е толкова огромно — казах аз. — Какво друго може да бъде?

— Езеро — отвърна Инди.

По повърхността на водата се разнесе странно жужене.

Беше лодка, идваща бързо към нас. Нямаше начин да обърнем, а и двете бяхме толкова уморени, че дори не направихме опит. Просто си седяхме там заедно, гладни, изтощени, всичко ни болеше, а лодката се люшкеше по леките вълни на реката, която ни влечеше напред.

— Надявам се, че са бунтовниците — каза Инди.

— Така би трябвало да е — отвърнах аз.

Внезапно, докато жуженето приближаваше все повече, тя ме сграбчи за ръката.

— Щях да избира синьо за роклята си. Щях да погледна право в очите на партньора си, независимо кой щеше да е той. Нямаше да се страхувам.

— Знам.

Инди кимна и се обърна отново, за да посрещне това, което идваше към нас. Седеше с изпъната стойка. Представих си как синята коприна — същият цвят като роклята на майка ми — искри и я обвива в сияние. Представих си я как стои до морето. Беше красива.

Всеки притежава някаква красота в себе си. Отначало забелязах само очите на Кай и сега все още бях влюбена в тях. Но любовта те кара да се вглеждаш в човека до себе си отново и отново, и отново. Забелязваш вените на горната страна на дланта му, начина, по който извива глава, походката му. Когато се влюбиш, си заслепен и виждаш любимия си като най-прекрасното същество, едно красиво цяло, съставено само от красиви и съвършени парченца. Но когато видиш избраника си поотделно, на части, като различни причини — защо ходи по този начин, защо затваря очите си така, тогава можеш да обикнеш тези части и това е истинската любов. Много по-сложна и много по-завършена.

Другата лодка приближаваше и вече можехме да видим хората вътре — носеха водонепропускливи костюми. Дали за да не се намокрят? Или защото знаеха, че водата е отровена? Обвих се инстинктивно с ръце и внезапно се почувствах заразена, въпреки че кожата ми не гореше, а и бяхме устояли на изкушението да прием директно от реката.

— Вдигни ръцете си нагоре — каза ми Инди. — Така ще видят, че не носим нищо опасно в себе си.

Постави греблото си на скута и повдигна ръце във въздуха. Жестът издаваше такава ранимост, беше толкова нетипичен за нея, че за момент само я загледах стреснато. Тя не изчака те да ни заговорят първи.

— Ние избягахме — провикна се високо. — Дойдохме да се присъединим към вас.

Тяхната лодка ни доближи съвсем. Погледнах ги, обвити в плътните им черни облекла — бяха деветима. Ние бяхме две.

Те също ни оглеждаха. Дали забелязаха палтата, дадени ни от Обществото, съсипаната ни лодка, празните ни ръце?

— Дойдохте да се присъедините към какво? — попита един от тях.

Инди не се поколеба нито за миг:

— Към Бунта.

51. КАЙ

Тичах. Спях. Ядях малко. Пиех от манерките. Когато някоя се изпразнеше, я захвърлях. Нямаше смисъл да я пълня със заражена вода. Тичах отново. Спусках се по брега на реката, придържайки се до дърветата, когато можех.

Тичах заради нея. Заради тях. Заради мен.

Слънцето светеше и блестеше по повърхността на реката. Дъждът беше спрял, но откъснатите преди вирчета се бяха напълнили и свързали отново едно с друго.

Баща ми ме беше научил да плувам едно лято, когато валя повече от обикновено и някои от дупките в земята се превърнаха в нещо като езерца за около седмица-две. Показа ми как да задържам дъха си, как да се нося отгоре по водата, как да отварям очи сред синьо-зелената вода. Басейнът в Ория беше различен. Направен от бял цимент, вместо от червена скала. Можеше да се види цялото дъно, освен ако слънцето не светеше прекалено ярко под определен ъгъл. Водата и ръбовете се събираха в идеално прави линии. Деца скачаха от трамплина. Струваше ми се, че целият квартал беше дошъл да плува в онзи ден, но именно Касия, която бе седнала отстрани, привлече вниманието ми.

Имаше нещо в начина, по който седеше — толкова неподвижно. Изглеждаше почти откъсната, независима от всичко, докато останалите викаха и тичаха наоколо. За момент — за първи път, откакто бях дошъл в Обществото — се почувствах добре. С ясно съзнание, спокоен. Когато я видях там, нещо в мен си дойде отново на мястото, усетих, че и в този свят има нещо правилно.

После тя се изправи и от напрежението в гърба ѝ личеше, че е притеснена. Взираше се в някаква точка в басейна, където едно момче плуваше под водата. Отидох бързо до нея и попитах:

— Да не се е удавил?

— Не знам — отвърна тя.

Затова се гмурнах и се опитах да помогна на Ксандър.

Химикалите в басейна опариха очите ми и трябваше да ги затворя за миг. От първоначалната болка и ярката светлина, проникваща отгоре, виждах в червено под клепачите си и си помислих, че очите ми кървят и ослепявам. Докоснах ги с ръце да проверя, но усетих само вода, не кръв. Засрамих се, че се бях паникьосал така, преборих се с болката, отдръпнах ръцете си и отворих очи, за да се огледам.

Видях крака и тела и плувачи над мен хора и тогава размахав ръце, за да се задържа на едно място и да видя дали някой не се дави. В главата ми имаше само една мисъл... тук няма нищо.

Знаех, че басейнът е чист и с гладко дъно, но да го видя отдолу бе много странно. У дома дори в малките дъждовни вирчета, които се задържаха съвсем за кратко, се зараждаше живот. Израстваше мъх. По повърхността се носеха малки буболечки, докато водата се изпари напълно. Но тук по дъното нямаше нищо, освен цимент.

Забравих къде се намирам и се опитах да дишам. Когато се подадох отгоре, кашляйки, бях сигурен, че е забелязала, че съм различен от другите. Очите ѝ се спряха на белега на лицето ми. Но това явно не ѝ пречеше — и тя беше донякъде като мен. Забелязваше различията и после преценяваше кое е важно и кое не. Тогава се разсмя и аз се влюбих в начина, по който смехът стигна до зелените ѝ очи и образува малки бръчици край тях.

Аз бях хлапе. Знаех, че я обичам, но не знаех какво означава това. През годините всичко се промени. Тя се промени.

Аз също.

Скрих тръбичките с пробите и документите на две различни места. Не можех да бъда сигурен, че пробите все още могат да свършат някаква работа, след като бяха извадени от хладилните шкафове в Галерията, но Илай и Касия ми се бяха доверили. За да ги предпазя от евентуално наводнение, поставих стъклени тръбички високо в короната на една стара топола.

Документите нямаше да останат тук за дълго, затова ги зарових не много надълбоко в земята и отбелязах мястото с камък, на който издълбах знак. Бях доволен — линиите приличаха на вълни в морето. На въртящи се струи в река. На протяжни дюни в пясъците. На рибешки люспи.

Затворих очи за миг и си припомних хората, които си бяха отишли.

В реката блещукаше отражението на дъгата, златистата трева се полюшваше по брега там, където Вик тичаше и мислеше за момичето, което беше обичал. Ботушите му оставяха следи по пръстта — по подметките им нямаше резки. Слънцето се спускаше над земята, която майка ми намираше за красива. Синът ѝ рисувахе до нея с ръце, потопени във водата. Съпругът ѝ я целуна по шията. Баща ми излезе от каньона. Докато беше вътре, бе видял хора, които сами отглеждаха и прибираха реколтата си — по свое собствено желание. Те знаеха как да пишат. Той искаше да донесе всичко това на близките и приятелите си, които обичаше.

Езерото беше само на няколкостотин метра оттук. Излязох от сянката на дърветата.

52.

КАСИЯ

След като бях видяла толкова много смърт в Разлома, толкова много хладни, бездушни шкафове със стъклени тръбички в Галерията с тъканите проби на хора, които може би отдавна бяха мъртви, картината на оживление в лагера пред мен накара сърцето ми да подскочи от радост. Всички тези живи, движещи се хора. В Разлома почти бях повярвала, че сме последните оцелели на света. Докато мъжете в другата лодка влачеха нашата към брега на езерото, погледнах към Инди и тя ми се усмихна. Косите ни се развяваха зад нас, а греблата ни бяха положени на скутовете ни. Успяхме, помислих си аз. Най-накрая.

— Още две — провикна се мъжът в предната лодка и въпреки щастието ми, че бяхме открили бунтовниците, ми се прииска да беше извикал „още трима“. Скоро, казах си сама. Кай ще бъде тук скоро.

Нашата лодка застърга по брега и осъзнах, че всъщност тя вече не беше „нашата“, а принадлежеше на Бунта.

— Открихте ни точно навреме — каза един от мъжете, които ни теглеха. Подаде ръката си, на която имаше черна ръкавица, за да ни помогне. — Ще се местим, тук вече не е безопасно. Обществото знае къде сме.

Кай. Дали ще стигне навреме?

— Кога? — попитах аз.

— Колкото може по-скоро — отвърна той. — Елате с мен.

Поведе ни към малка сива постройка близо до водата.

Желязната врата бе затворена, но той почука силно и тя се отвори незабавно.

— Намерихме две момичета в езерото — каза той и тримата вътре се изправиха, металните крака на изтърканите им столове, които явно бяха продукт на Обществото, изскърцаха, докато те се отместваха от масата, пълна с карти и минипортове. Носиха зелени униформи и

лицата им бяха прикрити с нещо като качулки, но можех да виждам очите им.

— Разпределете ги — каза едната от тях, жена офицер.

После се обърна към нас:

— В реката ли сте били?

Ние кимнахме.

— Трябва да ги изчистите от заразата — каза жената. — Първо ги заведете там.

После ни се усмихна.

— Добре дошли в Бунта.

Докато излизахме от малката постройка, тримата офицери ни наблюдаваха. Двамата имаха кафяви очи, жената имаше сини. Една жена, двама мъже. Очите на всички изглеждаха много уморени. От прекалено много работа? От двойствения живот в Обществото и в Бунта?

Те щяха да ме разпределят, да ме сортират, както правеше и Обществото, но и аз можех да направя с тях същото.

След като се измихме, една млада жена почисти ръцете ни и провери дали не сме се заразили с нещо.

— Чисти сте — каза тя. — Хубаво е, че валя и дъждът разрежи отровата.

После ни преведе през лагера. Опитах се да огледам колкото се може повече неща, но нямаше кой знае какво да се види, освен други сиви постройки, малки палатки и една огромна сграда, в която сигурно имаше някакво гигантско съоръжение.

Влязохме в малка постройка и жената отвори една от вратите, които се виждаха в тесния коридор.

— Ти ще бъдеш тук — каза тя на Инди. — Отвори втора врата. А ти тук.

Щяха да ни разделят. А ние толкова се борехме да оцелеем, че не бяхме помислили какво ще говорим, ако ни разпитват. Спомних си „дилемата на затворника“. Така те хващат, така разбират дали историята ти е вярна. Трябваше да предположа, че и бунтовниците прилагат същия метод.

Нямахме време да вземем някакво решение. Инди ме погледна и ми се усмихна и аз си спомних как ми бе помогнала с таблетките във

въздушния кораб. И преди бяхме успявали да скрием разни неща. Щяхме да се справим отново. Усмигнах и се в отговор.

Само се надявах, че и двете сме на едно и също мнение какво трябва да пазим в тайна.

— Кажи ни пълното си име, моля — каза мъж с приятен глас.

— Касия Мария Рейес.

Нищо. Никакво трепване. Никаква следа от разпознаване на името, никакво споменаване на дядо ми или на Лоцмана. Знаех, че не бива да се надявам на нищо, но все пак изпитах леко разочарование.

— Социален статус?

Решавай бързо какво да кажеш.

— Гражданин, доколкото знам.

— Как се озова във Външните провинции?

Нямаше да забърквам в това дядо или Архивиста.

— Бях изпратена тук погрешка — излъгах аз. — Един Офицер в трудовия лагер ми нареди да се кача на въздушния кораб и не ме послуша, когато му казах, че съм Гражданин.

— И после? — попита мъжът.

— После избягахме в Разлома. Едно момче дойде с нас, но то умря.

Преглътнах тежко.

— Стигнахме до едно градче, но бе изоставено.

— Какво направихте след това?

— Намерихме лодка. И карта. Разчетох кода. Така разбрахме как да ви намерим.

— Как научихте за Бунта?

— От едно стихотворение. И след това от документите, които намерихме в града.

— Имаше ли някой друг с вас в Разлома?

Въпросът дойде прекалено бързо, няхах време да го обмисля. Дали беше по-добре да им кажа за Кай, или да премълча? Колебанието ми, макар и съвсем кратко, ме издаде и трябваше да отговоря честно, защото се готвех да излъжа за нещо друго.

— Друго момче — казах аз. — Също е било в селата. Не можехме да се поберем всички в лодката, затова то тръгна пеша.

— Името му?

— Кай.

— Как се казва спътничката ти, момичето, което е тук сега?

— Инди.

— Целите им имена?

— Не ги знам.

Беше вярно за Инди и наполовина вярно за Кай. Какво ли е било цялото му име, когато беше живял тук?

— Намерихте ли някакви следи, които да обяснят къде са отишли хората от каньона?

— Не.

— Защо решихте да се присъедините към Бунта?

— След всичко, което видях, вече не вярвам в системата на Обществото.

— Това е достатъчно засега — каза мъжът любезно и изключи минипорта. — Ще проверим данните ти в регистрите на Обществото и ще решим къде да те пратим.

— Имате достъп до данните на Обществото? — попитах изненадано аз. — Тук?

Той се усмихна.

— Да. Установили сме, че макар тълкуванията ни да са различни, самите данни често съвпадат и могат да са ни полезни. Моля, изчакай тук.

В малката циментова стая с голи стени се замислих отново за Галерията. Приличаше толкова много на дело на Обществото — с тунелите си, с организацията, с прикритите врати. Дори пукнатината в обвивката ѝ, тайният проход, който Хънтър знаеше, бе като пукнатините в системата на Обществото. Спомних си и други неща. Прахта в ъглите на Галерията. Изгорялата синя лампичка на пода, която не беше сменена. Дали Обществото бе претоварено от всичко, което се опитваше да контролира и удържи?

Представих си една ръка, която се оттегля, прекъсващата се връзка и бунтовниците, които идват на нейно място. В крайна сметка Обществото бе решило, че не струвам. Моята Служителка бе преценила, че съм интересен експеримент; беше ми позволила да не гълтам червената таблетка, за да види какво ще направя след това. Бях събркала нейния личен интерес с интереса на Обществото — мислех, че според тях може би съм специална, а всъщност не съм била нищо повече от един отличен сортировач на данни, любопитен обект за

изследване, който обаче може да бъде изоставен по всяко време, защото в крайна сметка ще постъпи точно така, както е било предвидено. Какво ли щеше да бъде мнението на Бунта за мен? Дали щяха да преценят данните ми по различен начин? Трябваше. Те разполагаха с повече информация. Знаеха за спускането ми в Разлома и за плаването ми по реката. Бях поела толкова много рискове. Бях се променила. Чувствах го, знаех го. Вратата се отвори.

— Касия — каза мъжът. — Анализирахме информацията ти.

— Да?

Къде ще ме пратят?

— Решихме, че ще служиш най-добре на Бунта внедрена отново в Обществото.

53.

КАЙ

— Моля, кажи пълното си име.

Кое трябваше да използвам?

— Кай Маркъм.

— Социален статус?

— Отклонение.

— Как научи за Бунта?

— Баща ми беше член на организацията преди много години.

— Как ни откри?

— С карта, която намерих в Разлома.

Надявах се, че отговорите, които давам, ще съвпадат с нейните. Както винаги, няхахме достатъчно време, но се доверявах на инстинктите си, а вярвах и на нейните.

— Освен теб и двете момичета, които дойдоха по-рано с лодката, имаше ли и някой друг?

— Не — казах аз. Това беше лесен отговор. Знаех, че Касия никога няма да предаде Илай и Хънтър, независимо колко силно иска да вярва в искреността на хората от Бунта.

Мъжът се облегна назад. Гласът му беше напълно безизразен.

— Сега... — каза той. — Кай Маркъм, разкажи ни повече защо дойде да се присъединиш към нас.

След като свърших да говоря, мъжът ми благодари и ме остави сам за малко. Когато се върна, застана на прага на вратата.

— Кай Маркъм.

— Да.

— Поздравления — каза той. — Разпределен си да работиш като пилот на въздушен кораб и ще бъдеш изпратен в провинция Камас, за да се обучиш. Ще бъдеш от голяма полза на Бунта.

— Благодаря ви — казах аз.

— Ще тръгнеш късно тази вечер — продължи той и отвори вратата. — Яж и легни да поспиш в главното помещение при другите.

Посочи ми една от по-големите палатки.

— Използваме този лагер, за да събираме бегълци като теб. Всъщност едно от момичетата, с които дойде, трябва още да е тук.

Благодарих му отново и се запътих към палатката максимално бързо. Когато дръпнах платнището, тя беше първият човек, когото видях.

Инди.

Не се изненадах — мислех си, че нещо такова може да се случи, но въпреки това се разочаровах и сърцето ми за миг спря. Надявах се, че тук ще видя Касия. Сега. Ще я видя отново.

Инди седеше сама. Когато ме видя, се отмести на пейката, така че да има място и за мен. Минах покрай другите, които ядяха и си говореха за назначенията си. Имаше няколко момичета, но повечето бяха момчета. Всички бяха млади и облечени в черни униформи. В противоположната страна на палатката видях маси с храна, но исках първо да говоря с Инди. Седнах до нея и ѝ зададох най-важния въпрос.

— Къде е Касия?

— Изпратиха я обратно в Обществото — каза Инди. — В Централ. Където отива и Ксандър.

Забодете парче месо с вилицата си.

— Касия все още не знае тайната му, нали?

— Скоро ще разбере. Той ще ѝ каже.

— Знам — съгласи се тя.

— Как я върнаха?

— С въздушен кораб. Изпратиха я в трудов лагер, където някой от Бунта може да внедрява хора обратно в Обществото. Оттам ги качват на влака за дълги разстояния. Сигурно вече е на път за Централ.

Инди се наклони напред.

— Тя ще се оправи. Хората от Бунта провериха данните ѝ — Обществото още не беше отменило статута ѝ.

Кимнах и се облекнах назад. Касия сигурно беше разочарована. Знаех, че се надяваше да остане в Бунта.

— Как беше пътуването по сушата? — попита Инди.

— Дълго — отвърнах аз. — Как беше реката?

— Отровена — каза тя.

Засмях се облекчен, защото вече имах потвърждение, че Касия е добре, от някого, на когото — независимо от всичко — вярвах.

— Успяхме — казах аз. — Никой от нас не умря.

— С Касия паднахме в реката — каза Инди, — но изглежда не сме се заразили.

— Благодарение на дъжда — отбелязах аз.

— И на моята отлична работа като водач. Като лоцман — добави Инди.

— Те ще те забележат, Инди — уверих я аз. — Ще станеш важна за тях, внимавай.

Тя кимна.

— Все още си мисля, че ще избягаш — казах аз.

— Може и да те изненадам.

— Правила си го преди. Каква е следващата ти задача?

— Не са ми казали още, но тръгваме тази вечер. А ти знаеш ли своята? Къде отиваш?

— Камас.

Ако така или иначе трябваше да отида на място, далече от Касия, щях да избира Камас. Домът на Вик. Може би щях да успея да разбера какво е станало с Лейни.

— Очевидно данните ми показват, че и аз ще стана добър водач.

Очите на Инди се разшириха от изненада.

— На въздушен кораб, пилот — уточних аз. — Нищо особено.

Тя ме изгледа продължително.

— Ами добре... — каза най-накрая и ми се стори, че долових подигравателна нотка в гласа ѝ. — Всеки може да лети на въздушен кораб. Насочваш го в правилната посока и натискаш копчето. Не е като да плаваш по река. Дори и някой съвсем малък като Илай може да го... — млъкна и игливостта ѝ изчезна. Пусна вилицата си на масата.

— И на мен ми липсва — казах тихо аз. Поставих ръката си върху нейната и я задържах за момент.

— Не им казах за него — прошепна тя. — Нито за Хънтър.

— Нито пък аз.

Надигнах се. Бях гладен, но трябваше да направя още нещо.

— Знаеш ли кога ще тръгнете тази нощ? — попитах.

Инди поклати глава.

— Ще се опитам да дойда навреме, за да се сбoguваме — казах аз.

— Касия не искаше да тръгва, без да се види с теб — каза тя. — Знаеш го, нали?

Кимнах.

— Помоли ме да ти кажа, че е сигурна, че скоро ще се видите отново. И че те обича.

— Благодаря ти — казах аз.

Продължавах да чакам кога Обществото ще прелети ниско над езерото и ще хвърли своя мрак, но още не се бяха появили. Макар да знаех, че Касия не бе искала точно това, все пак се радвах, че е далече от опасностите на Бунта.

За да станеш част от този свят, трябва да демонстрираш желание за работа, отдаденост на каузата. Другите излязоха да товарят кораби и да опаковат палатки. Вече не бе необходимо да свеждам очи надолу. Кимах на хората, с които се разминавах.

Само едно-единствено нещо не можех да показвам — отчаяние. Така че макар нощта вече да се спускаше, а аз все още да не бях намерил това, което търсех, не позволявах никакво безпокойство да се появи на лицето ми.

И тогава най-накрая видях човек, който ми се стори подходящ.

Касия не обичаше да оценява и да сортира хора. Аз се справях много добре с това и се притеснявах, че започва да ми харесва даже прекалено. Бях наследил този талант от баща си. Само една или две погрешни стъпки и дарбата щеше да стане по-скоро пречка, а не предимство.

И все пак трябваше да рискувам. Искях Касия да получи тези документи, за да може да търгува с тях в Обществото. Може би щеше да има нужда от такава ценна стока.

— Здравей — казах аз.

Мъжът още не си събираще багажа — значи явно трябваше да остане до края, но не беше и с чак толкова висок ранг, че да присъства на късната среща на хората, които вземаха решения за стратегията на Бунта. Човек, който успяваше да бъде полезен и компетентен, но не и да се набива на очи. Идеалната позиция за някой, който е — или е бил — архивист.

— Здравей — отвърна той; изражението му беше спокойно и любезно, гласът — приятен.

— Бих искал да чуя нещо повече за славната история на Бунта — казах аз.

Той успя да прикрие изненадата си, но не достатъчно бързо. И беше умен. Знаеше, че съм забелязал.

— Вече не съм архивист — каза той. — Сега съм част от Бунта. Не търгувам.

— Може би поне още веднъж ще го направиш — казах аз.

Мъжът не бе достатъчно силен, за да устои.

— Какво имаш? — попита, оглеждайки се почти незабележимо наоколо.

— Документи от вътрешността на Разлома — казах аз. Стори ми се, че видях как очите му блеснаха за миг. — Намират се наблизо. Ще ти кажа как да ги намериш и после трябва да ги занесеш на момиче на име Касия Ренес, която току-що бе изпратена в Централ.

— А моето възнаграждение?

— Ти избери — казах аз. Никой истински търговец или архивист не можеше да устои на такова заплащане. — Кое си избереш, е твое. Но знам какво има там и ще разбера, ако вземеш повече от един документ. Тогава ще се обърна към ръководството на Бунта.

— Архивистите са честни при размяната — каза той. Това е част от нашия закон.

— Знам — отвърнах аз. — Но ти ми каза, че вече не си архивист.

Мъжът се усмихна.

— Можеш да си мислиш, че си напуснал тази работа, но тя никога не те напуска.

Заради срещата си с архивиста закъснях и не успях да се сбогувам с Инди. Въздушният кораб, на който беше тя, тъкмо се отлепваше от земята заедно с последните отблясъци на слънчевата светлина и когато се издигна във въздуха, видях, че дъното му е обгорено и повредено. Сякаш се бе опитал да се приземи някъде, където не е бил желан, и го бяха подпалили отдолу. Оръжията на примамките не можеха да причинят такива щети. Мисля, че това бе един от корабите, които фермерите се бяха опитали да свалят.

— Какво е станало с този кораб? — попитах човека, който стоеше до мен.

— Не знам — отговори той. — Отлетя оттук преди няколко нощи и се върна така.

Мъжът сви рамене.

— Ти си нов, нали? Ще научиш, че трябва да си запознат само с твоето назначение. Така е по-безопасно за всички ни, ако ни хванат.

Вярно беше. И дори да бях прав за начина, по който корабът бе пострадал, пак можеше да има и някакъв друг фактор, за който не съм помислил. Може би бунтовниците бяха дошли да помогнат на фермерите, но те бяха решили, че корабите са на Обществото.

А може би не.

Единственият начин да разбере истината беше да поживее достатъчно сред тези хора.

Архивистът ме намери няколко часа по-късно, тъкмо когато се канех да си тръгвам. Отдръпнах се настрани от групата си, за да мога да поговоря с него.

— Потвърдено е — каза той. — Тя вече е в Централ. Ще задействам размяната незабавно.

— Добре — отвърнах аз. Касия беше в безопасност. Казаха, че ще я върнат, и го направиха. Точка за Бунта. — Имахте ли някакви проблеми?

— Никакви — каза мъжът. После ми подаде камъка, с който бях отбелязал мястото, където зарових документите, и върху който бях надраскал своите линии. — Стори ми се жалко да оставиш такова нещо, макар да знам, че не можеш да го вземеш със себе си.

Бунтовниците имаха същите правила като Обществото — никакви излишни вещи.

— Красиво е.

— Благодаря — казах аз.

— Не са много хората, които могат да пишат букви като теб.

— Букви ли? — попитах аз.

После видях какво имаше предвид. Мислех, че правя просто случайни чертички. Или вълни. Или линии. Но всъщност бях издълбал различни букви, разлети К-та, овални Ата... Чертичките се преливаха една в друга като бурни вълни или непораснали луни, отново и отново. Оставих камъка на земята, за да отбележа още едно място, където сме били и двамата.

— Показвал ли си на някого как се пише? — попита ме мъжът.

— Само веднъж — отвърнах аз.

54.

КАСИЯ

Сега е ранна пролет и ледът по брега на езерото в Централ започва да се топи. Понякога, когато отивам на работа, поглеждам през парапета на спирката на въздушния влак, за да видя сивата вода в далечината и червените клони на храстите по крайбрежието. Харесва ми да спирам тук. Когато гледам как вятърът образува вълнички по повърхността на водата и люлее клоните, си припомням, че имаше време — преди да се върна в Обществото, когато пресичах реки и каньони. Но гледката не е единствената причина да спирам тук. Архивистът, с когото търгувам, изпраща на това място някого, който да ме наблюдава — да гледа колко време ще стоя облегната на парапета и ще чакам. Това е нашият знак дали съм съгласна с условията на поредната ни сделка. Ако остана тук, докато дойде следващият влак — което обикновено са няколко секунди повече — това означава, че приемам. През изминалите месеци Архивистите ме опознаха като човек, който не търгува често, но за сметка на това предлага ценна стока.

Извърнах се от езерото и погледнах към града, към белите сгради и тълпите хора, облечени в черно, движещи се из него. Гледката ми напомни за пътя ми из Разлома и за онзи ден преди толкова много време, когато видях диаграма на тялото си с реките му от кръв и със силните му бели кости.

Точно преди следващият влак да влезе в спирката, тръгнах надолу по стъпалата. Цената беше прекалено ниска. Не можех да се съглася. Все още. Не знаех, че притежавам това качество. Не знаех, че и Кай носи всичко това в себе си. Мислех, че знам, но хората се движат по сложни и трудни пътища, също като реките, възпирани само от очертанията на своето корито, но понякога преливащи от него; хората са по-дълбоки, отколкото предполагах преди, и всичко преживяно се издълбава в тях като в камък.

Кай ми изпрати послание. Трудно е да се направи, но той се намира при бунтовниците, а и преди е успявал да постигне невъзможното. Посланието казва къде мога да го намеря. След като приключа с работата си, ще отида да се срещна с него.

Тази вечер. Ще го видя тази вечер.

Фигури по циментовата стена в дъното на стълбището, напомнящи заледени цветчета по стъкло на прозорец. Представях си, че изглеждат като звезди или цветя, нарисувани в най-съвършения момент от съществуването си; уловен миг красота, която ще изчезне прекалено скоро.

Издание:

Али Конди. Кръстопът

Американска. Първо издание

ИК „Кръгозор“, София, 2011

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-771-274-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.